barbara cartland

SENİNLE HERŞEY GÜZEL

altın kitaplar
yayınevi

Yayın Hakkı (Copyright) :
Onk. Ajansı
Altın Kitaplar Yayınevi — 1980

Dizgi-Baskı : Altın Kitaplar — Aralık/1980

Barbara Cartland

Dilimize Çeviren :

Gönül SUVEREN

Bu Kitabı Hazırlayan : ALTIN KİTAPLAR

Dilimize Çeviren : GÖNÜL SUVEREN

Kapak Düzeni ve Fotoğraf : ORAL ORHON

BİR

1815

Sir Richard Rowlands yeni bağlanan kravatını her açıdan inceleyerek, «Ben bunda öyle fevkalade bir hal görmüyorum,» dedi.

Özel uşağı saygıyla, «Arada fark var, efendim,» diye cevap verdi.

Richard Rowlands aksi aksi söylendi. «Bana göre karmakarışık bir şey bu.»

Kapıdan biri, «Ben de seninle aynı fikirdeyim,» dedi.

Sir Richard, «Vargus!» diye bağırarak döndü. «Senin Londraya döndüğünden haberim yoktu.»

Kont Hellington, «Dün gece geldim,» diye açıkladı. «Ve istediğin gibi kendi rekorumu da kırdım.»

«Yeni atlarınla mı?»

«Tattersall'da o gün seninle beraberken aldığım doru atlarla.»

Richard Rowlands, «Onların fevkalade hayvanlar olduklarını anlamıştım,» dedi. «Otur, Vargus. Bir kadeh şampanya iç. Yoksa konyağı mı tercih edersin?»

Kont karşılık verdi. «İkisi için de henüz çok erken. Ama bir kahve içerim.»

Arkadaşı yüzünü buruşturdu. «Berbat bir şey o. Tabii in-

san uyumamak için kahve içebilir.»

Kont alay etti. «Seni uyanık tutacak başka, daha çekici şeyler olduğunu sanıyordum.»

Konuşurken rahat bir koltuğa oturarak ayak ayak üstüne attı. Cilalı uzun çizmeleri ve bunların sırma püsküllerı pırıl pırıldı. Uşak konta kahve getirmek için odadan çıkarken bunlara hayranlıkla baktı.

Richard Rowlands giyinme işini yarıda bırakarak döndü, arkasında gömleği, bir koltuğa yerleşti. Arkadaşını dikkatle süzüyordu.

«Seni çok iyi gördüm. Her halde bunun sebebi açık hava.»

Kont başını salladı. «Yeni bir atı yetiştirmek için her türlü havada dışarıda dolaştım. O atla bölgedeki bütün yarışları kazanacağım.»

Richard kısaca, «Zaten kazanıyorsun,» dedi. «Ama bu da şaşılacak bir şey değil. Atların herkesinden üstün daima. Çünkü onları sen kendin terbiye ediyorsun.»

Kont, «İşte başarımın sırrı da bu, sevgili Richard,» diye mırıldandı. «Sen de kadınları kovalamaktan vaz geçip, bütün dikkatini atlara versen, hem daha iyi bir binici olursun hem de sağlığın düzelir.»

Richard güldü. «Şu ara ancak kimsenin ilgilenmediği bir katırı terbiye edebilirim.»

Kont anlayışla sordu. «Mali durumun bozuk mu?»

Richard, «Hem de nasıl,» diye içini çekti. «Bu sefer babam dan bana yardım etmesini de isteyemem. Altı ay önce kendisine baş vurduğum zaman bir daha imdadıma koşmayacağına yemin etti.

Kont, «Şiddetli sözler bunlar,» dedi. «Tabii ben sana yardıma hazırım.»

Richard itiraz etti. «Hayır, olmaz. Çok iyisin, Vargus. Ama seninle ilk dost olduğumuz zaman sırtından geçinmeyeceğime yemin ettim. Bunu hatırlıyorsun değil mi? Ahbaplarının dörtte

üçü sıkışınca sana koşuyorlar. Ama ben verdiğim sözü tutacağım.»

Kont hatırlattı. «Gururlu olmak kolaydır. Tabii bu lüksün bedelini ödeyecek durumdaysan.»

«Bedelini ödeyecek durumda değilim, ama yine de gururluyum.»

Kont, «O halde bunun karnını doyuracağını umarım,» dedi. «Bildiğin gibi Wellington'un ordusundayken zaman zaman çok aç kaldık. Bir daha o kadar aç kalmak niyetinde değildim. Bazan karnım o kadar acıkırdı ki içimden çizmelerimi yemek gelirdi.»

Richard başını salladı. «O günleri unutacağımı hiç sanmıyorum. Ama savaştan söz etmeye başlarsak, her şeyi unutacağım. Neden Londraya döndün?»

Kont kararsızca durakladı. Arkadaşı ona hayretle baktı. Aynı alayda hizmet görmüş ve çok samimi olmuşlardı. Richard birbirlerinden hiç gizlileri, saklıları olmadığına inanıyordu.

Savaş sona erdiği zaman ikisi de Portekiz ve İspanya'da çektikleri sıkıntıları ve rahatsızlıkları unutmak için Londra'nın eğlencelerine dalmışlardı. Ama buna rağmen savaştan söz ederken yine de sadece zafer ve şanı hatırlıyorlardı.

Ama Waterloo, Fransızlarla yapılan savaşları sona erdirmekle kalmamış, gençlerin yeniden sivil hayata dönmelerini de sağlamıştı. Ve bu gençlerin eğlenmekten başka yapacakları bir iş de yoktu.

Bu Kont için kolaydı. Çünkü genç adam çok zengindi. Ama Richard Rowlands gibi yaşıtlarının durumu farklıydı. Onlar şampanya seviyorlardı ama ceplerinde ancak bira parası vardı. Tabii bu yüzden borca giriyorlardı.

Richard Rowlands, parasızlığına rağmen hem Londra'nın gece hayatının zevkini çıkarıyor, hem de at satışlarına, yarışlara giriyordu.

Genç adam Kontun da bu yeni heyecanlardan kendisi kadar hoşlandığını sanıyordu. Bu yüzden Vargus Hellington üç

hafta önce birdenbire Londra'dan ayrılarak Kent'teki malikanesine gittiği zaman çok şaşırmıştı. Kont bunun sebebini açıklamamış, sadece malikanesinde yapması gereken şeyler olduğunu söylemişti.

Richard, arkadaşını itiraf edemeyeceği kadar özlemişti. Heyecanla Kontun kendisini Hellington Park'a davet etmesini de beklemişti. Ama sonunda hayal kırıklığına uğramıştı.

Şimdi Kont dönmüştü. Richard sabırsızca, «Haydi, haydi Vargus!» dedi. «Böyle esrarlı tavırlar takınmak sana yakışmıyor. Eğer bunun sebebi bir kadınsa onu rahatlıkla boğabilirim.»

«Ortada belirli bir kadın olmadığını söylemeliyim. Ama bir bakıma haklısın. Yalnız boğmak istediğin o kadının henüz kesin bir adı yok.»

Richard şaşırdı. «Ne demek istiyorsun?»

O konuşurken özel uşağı içeri girdi. Elindeki tepside gümüş bir kahve ibriği, sütlük ve iri bir fincan vardı. Bunu Kontun yanındaki masaya bıraktı. Genç adam ona teşekkür etti.

Uşak odadan çıktıktan sonra, Kont, «Kent'e düşünmek için gittim, Richard,» diye açıkladı.

Arkadaşı bağırdı. «Düşünmek için mi?» Böyle bir şeyi o zamana kadar hiç duymamış gibi sesi hayret doluydu. Sonra, «Lady Adelaide'den sıkılmaya başladığını farketmiştim,» diye ekledi. «Diğer taraftan o küçük dansöz pek sihirliydi. Neydi onun adı? Fay mi?»

Kont, «Ona para vererek, başımdan attım,» dedi.

«Kızı başından attın mı? Ama kimin uğruna?»

Kont, bir sessizlikten sonra, «Bunu henüz bilmiyorum,» diye mırıldandı. «Ama evlenmeye karar verdim.»

«Şanslı gelin kim?»

«Dediğim gibi onu henüz bulamadım.»

Richard güldü. «Bu tam sana göre bir şey, Vargus. Bir şeye karar veriyor ve sanki bir savaşa girecekmiş gibi plan yapıyorsun. Evet, bence evlenmekle akıllılık edersin. Durumun buna uygun. Bir oğlun olmasının gerektiği de belli. Ama, Allah

aşkına, uygun bir kadın seç. Yoksa onu ben değil, sen boğarsın.»

«Ben de bunu düşündüm.» Kontun sesi ciddiydi. Kahvesinden bir yudum alarak sözlerini sürdürdü. «Londra'da boğulacak gibi olduğum için Hellington'a gittim. O sonu gelmeyen kumar ve içki alemleri, Carlton House'daki o şişko kadınlara iltifatlar yağdırmak zorunluğu içimi sıkıyordu.»

Richard güldü. «Sana hak veriyorum. İnsan Lady Herrford yüzünden Carlton House'da doğru dürüst eğlenemiyor. Ama açıkcası Prensi gerçekten seviyorum.»

Kont, «Ben de öyle,» dedi. «Ama o da son zamanlarda hem fazla ukalalaştı, hem de kendisi konusunda iyice alınganlaştı. Her halde bunu Beau Brummel'a borçluyuz.»

İki genç bir süre konuşmadılar. Beau Brummel'ın veliahta 'şişko' diyerek hakaret ettiğini düşünüyorlardı. Prens de bu yüzden artık kendisine iltifatlar yağdırılmasını istiyordu. Bu da çoğu zaman yakın dostlarını sıkıyordu.

Kont, «Prens ne olursa olsun,» dedi. «O fevkalade zevkli bir adam. Şahane bir şey bu. Ama kadınlar konusunda hiç zevki yok.»

Richard, «Mrs. Fitherbert'leyken durum daha iyiymiş,» dedi. «Ama ben o günleri hatırlayacak yaşta değilim.»

Kont başını salladı. «Ben de öyle.»

Richard, «Dur bakayım...» dedi. «Sen benden bir yaş büyüksün. Yani bu yıl yirmi sekizine basacaksın. Gerçekten evlenmenin zamanı gelmiş, Vargus. Senin gibi varlıklı gençlerin çoğu Oxford'dan mezun olur olmaz evleniyorlar.»

Kont, «Ben o çağdayken,» diye hatırlattı. «Ya Portekizli bir köylü güzelini seçebilirdim, ya da ordunun peşinden ayrılmayan o kadınlardan birini. Onlar da Hellington da masamı süsleyemezlerdi her halde.»

Richard gülümsedi. «Doğru... Ben her zaman insanın karısının, daha tanışmadan bakışlarıyla insanı davet eden o mo-

dayı uygun kılıklı hanımlardan farklı olması gerektiğini düşündüm.»

Kont, «Ben de öyle düşünüyorum,» dedi. «Senin neyi kasdettiğini de biliyorum, Richard. Lady Adelaide'le de, ona benzer biriyle de evlenmek niyetinde değilim.»

Richard memnun bir tavırla gülümsedi. Kont, Londraya geleliden beri onun peşini bırakmayan siyah saçlı, ateşli kadına «Eşsiz» adı verilmişti. Lady Adelaide güzeldi. İnsana bir yılanı hatırlatmakla beraber muhakkak ki çekiciydi de.

Sosyetede önemli bir yeri vardı. Tek rakibi Lady Caroline Lamb'di. Lady Caroline da Lord Byron'a çılgınca aşık olmasıyla ün yapmıştı. Londra'da, hoşlandıkları erkeklere cömertce davranan böyle bir kaç güzel kadın daha vardı.

Lady Adelaide duldu ve Kont Hellington'la evlenmek niyetinde olduğunu da saklamıyordu.

Richard, arkadaşının birdenbire Londra'dan ayrılmasına şaşmıştı. Adelaide ise çok sarsılıp üzülmüş ve bunu da saklamamıştı.

Genç adamla karşılaştıkları son partide ona, «Git, onu geri getir, Richard,» demişti. Kimi kasdettiğini açıklamasına gerek yoktu.

Richard meydan okurcasına, «Vargus istediği zaman dönecek,» diye cevap vermişti.

Lady Adelaide elini genç adamın koluna koyarak ona bakmıştı. Gözlerindeki ifadenin bir erkeği çıldırtabileceğini kendisi de biliyordu. «Lütfen bunu benim için yap, sevgili Richard'cığım. Sana minnet duyacağımı biliyorsun.»

Genç adamı bir an ipnotize etmişti adeta, Richard neredeyse onun her istediğini yapacaktı. Sonra silkinerek Lady Adelaide'in elinden kurtulmuştu. «Vargus'u etkileme konusunda ben de senin kadar acizim. O dönmek isterse, döner. İstemezse malikanesinde kalır.»

Kontun başına buyruk olduğunu bilmeyen yoktu. Emir vermeye ve kendisine itaat edilmesine alışmıştı. Wellington onun

fevkalade bir lider olduğunu söylemişti. Çünkü neyi istediğine karar veriyor ve bunu elde edemeyeceğini bir an bile düşünmüyordu.

Richard şimdi arkadaşına bakarken, «Vargus istediği her kadını kolaylıkla elde edebilir,» diye düşündü. «Ama bu kadın onun istediği gibi bir eş olabilmek için çok çabalamak zorunda kalacak. Bir kere Vargus onun kusursuz olmasını isteyecek. Arkadaşım kusurlu bir kimseye katlanamaz.»

Richard tanıdığı kadınları gözlerinin önünde canlandırdı. İçlerinde bu şartlara uygun kimse yoktu.

Kont, arkadaşının kafasından geçenleri sezmiş gibi, «Bu iş hiç kolay olmayacak,» dedi. «Savaştan beri biraz ihmâl ettiğim Hellington Parkı'na bakarken malikaneye bir kadın gerektiğini düşündüm. Malikanede eksik olan şeyi bir kadın tamamlardı.»

«Neymiş o?»

Kont, «Hellington'un bir yuva haline sokulması gerekiyor,» diye açıkladı. «Çocukken orası öyleydi gerçekten. Şimdi malikanede o 'sıcak' hava yok.»

Richard cevap verdi. «Ne demek istediğini anlıyorum. Annem öldüğü zaman ben de aynı şeyi hissettim. Ev bana bomboş gözüktü.»

Kont, «Evet,» dedi. «Ayrıca dediğin gibi bir oğlum olmazsa her şey bekar amcama kalacak. Ondan sonra da hiç sevmediğim, küçük amcama. Onun da dört kızı var. Oğlu yok.»

Richard, «Tanrım!» diye bağırdı. «Malikanenin onlara geçmemesi için elini çabuk tutmalısın.»

Kont kahvesinden biraz daha içti. «Londra'ya döndüğün zaman yığınla davetiyenin beni beklediğini gördüm. Yanılmıyorsam bir kaç hanım, kızlarını Sosyeteye takdim etmeye hazırlanıyorlar. Seninle gidip onlardan bir ikisini görebileceğimizi düşündüm.»

Richard inledi. «Bundan daha iç sıkıcı bir şey düşünemem. Genç kızların pek bol olduğu o balolardan birinde bulundun mu

hiç? Gece Almack'dakinden daha da resmi ve sıkıcı geçiyor.»

Kont, «Bunu tahmin etmiştim,» dedi. «Ama baloya gitmezsek, o zaman Lady Melbourne'dan beni uygun genç kızlarla tanıştırmasını istemek zorunda kalırım. Ve George Byron'un başına gelenleri biliyorsun.»

Bu sözleri söylerken Lord Byron'un evliliğinin nasıl bir felaket olduğunu düşünüyordu. Adam Avrupa'ya gitmişti. Lady Byron da onu boşamaya hazırlanıyordu. Kocasını ihanet ve zalimlikle suçluyordu. Bunun ayrıntıları dedikodu kumkumalarının pek hoşuna gidiyordu.

Kont kesin bir tavırla sözlerini sürdürdü. «Öyle bir olaya izin verecek değilim. Karımı kendim seçeceğim. İşlerime burunlarını sokmalarına da izin vermeyeceğim.»

Richard, «Kadının çok soylu olması gerekiyor,» dedi. «Netice de annen Dorset Dükünün kızıydı. Ve hiç kimse şimdiki Dük kadar kurumlanmıyor.» Bir an durdu. Sonra Kontun ailesini eleştirdiğini sanmaması için çabucak ekledi. «Bunda da haklı. Dorset'ler Carlton House'daki gruba fiç bir zaman katılmıyorlar. Daha doğrusu babam öyle söylüyor.»

Kont, «Doğru bu,» diye cevap verdi. «Ve ben annemin yerini bir şıllığın almasına izin vermem. Ama diğer taraftan Dorset ailesinden olan arkabalarımın çoğu son derecede iç sıkıcı insanlar. Kralla Kraliçenin tarafını tutuyorlar. Zamanlarının çoğunu dostumuz Prensin ahlâkını, davranışlarını ve müsrifliğini yererek geçiriyorlar.»

Richard atıldı. «Başkalarını da yeriyorlar. Ama müstakbel karının da öyle bir çevreden olması gerekiyor.»

Kont, kahve fincanını hafif bir gürültüyle masaya bıraktı. «Bu işler kitaplarda o kadar kolay olur ki. Delikanlı, kızla karşılaşır. Birbirlerine aşık olurlar. Sonunda delikanlının kılık değiştirmiş bir Prens olduğu ortaya çıkar. Kızın ise kaz çobanı değil, bir Kralın kızı olduğu anlaşılır.»

Richard başını arkaya atarak güldü. «Allah aşkına, bu hikayeleri nereden duydun.»

Kont Hellington da gülüyordu. «Her gece ben uyumadan önce bana peri masalları anlatan dadım aslında pek romantikti. Her halde çocuklar kolay etkilendikleri için o hikayeleri iyi hatırlıyorum. Buna karşılık daha önemli şeyleri unuttum.»

«O halde çocuklarına erken yaşlardan itibaren tarih ve felsefe öğretmelisin.»

«Çocuklarım oluncaya kadar bana onları nasıl eğitmem gerektiğini söylemen yersiz. Çocuklarım olması için de önce bir eş bulmam gerekiyor. Haydi, Richard, bana yardım et. Sözlerin hiç de yararlı değil.»

Richard, «Seni tanıdığımdan beri bana her zaman imkansız işler verdin,» diye söylendi. «Eton'dayken okulda bulunması imkansız, nefis, turfanda yiyecekler isterdin. Bunu hiç unutmadım. Savaştayken ise kampın etrafındaki bölgede bir tek domuz ya da tavuk olmamasına rağmen, yiyecek bulmaya yollardın beni. Ve şimdi de sana bir eş bulmam gerekiyor.» Ellerini havaya kaldırarak bağırdı. «Tanrım! Sana birinci sınıf on iki metres bulmak daha kolay olur.»

Kont, «Onları ben kendim de bulurum,» diye cevap verdi.

Richard bağırdı. «Ah, şimdi aklıma geldi. Bu sabah Genevieve'e uğrayacağıma söz verdim. Onunla tanışmıyorsan, kendisini görmelisin. Bir erkeğin eğitimi için gerekli bir şeydir bu.»

«Genevieve de kim?» Kontun sesi ilgisizdi.

«King Tiyatrosunda sahneye çıkıyor. Son günlerde Madam Vestris'in bale grubuna katıldı.»

«Madamla tanıştım. Bacakları çok güzel olmakla beraber bence fazla gösterişli bir kadın.»

Sözünü ettiği göz kamaştırıcı, genç bir yıldızdı. Kadının 'bir melek gibi şarkı söylediği, bir peri gibi dansettiği ve dünyada onunkilerden daha güzel bacaklar bulunmadığı iddia ediliyordu.

Richard, «Ben de aynı fikirdeyim,» dedi. «Ama Genevieve farklı. Fransa'dan on beş gün kadar önce geldi. Yani sen Londra'dan ayrıldıktan hemen sonra. Ve Londralıları fethetti.»

«Bana bu hikayeyi daha önce duymuşum gibi geliyor.»

«Biliyorum, Vargus, ama Genevieve gerçekten farklı. Yalnız usta bir dansöz değil, aynı zamanda çok sevimli bir kız. Sahne makyajını siler silmez, şirinliği de kaybolmuyor. Haydi gel onunla tanıştırayım seni. O zaman mubalağa etmediğimi anlarsın.»

Kont, «Gelirim,» dedi. «Ama bir şartla, sen de bu gece verilecek balolardan en aşağı ikisine benimle geleceksin.»

Richard yine inledi.

Kont, «Bunlardan biri pek fena olmayacak,» diye ekledi. «Çünkü Ashburnham konağında veriliyor.»

Richard, «Prenses de Leivens!» diye bağırdı. «Elçiliklerde hiç onunki kadar sivri dilli bir kadın yok. Ama hiç olmazsa bizlere valsi tanıttı.»

Kont bir kahkaha attı. «Prenses siyasi bir olaya sebep olmayacak kadar zeki. Ama sık sık Avusturya elçisini ne zaman geri çağıracaklarını düşünüyorum.»

«Karısı bunu engeller sanırım. Prenses İngiltereyi seviyor. Daha doğrusu İngilizleri.» Richard ayağa kalkarak özel uşağını çağırdı. «Jarvis!»

Adam koşarcasına içeri girdi. Richard Rowlands'in son derecede şık, kuyruklu ceketini giymesine yardım etti. Bunun genç adamın vücuduna oturuşundan Weston tarafından dikilmiş olduğu anlaşılıyordu.

Richard mırıldandı. «Prenses araştırmalarına memnunlukla yardım eder, Vargus.»

Gözlerindeki muzipçe pırıltıdan arkadaşının damarına basmaya çalıştığı anlaşılıyordu.

Kont, «Sana söyledim,» diye cevap verdi. «Hiç bir kadının bu işe burnunu sokmasına izin vermeyeceğim. Sana söylediklerimin hepsi de aramızda kalacak, Richard. Bana ihanet edersen, seni düelloya çağırırım. Yemin ediyorum.»

Richard güldü. «Benden daha iyi nişancı olduğun için kesinlikle bir cinayet sayılır bu. Bu yüzden memleketten kaçmak

zorunda kalırsın. İberyo yarım adasında geçirdiğimiz o uzun yıllardan sonra yabancı ülkelere gitmeyi pek istediğini sanmıyorum.»

Kont, heyecanla, «Öyle!» dedi. «Açıkcası Richard vatanıma döndüğüm için memnunum. Ama yapılacak çok iş var.» İçini çekti. «Yanımda çalıştırdığım kimseler yaşlandı. Malikaneyi ihmal ettim. Herkes savaşa daldığı için evler, ahırlar, çitler tamir edilmedi.»

Richard mırıldandı. «Böylece oyalanırsın işte. Ama bu kadarı yeter, sözlerin beni sıkıyor. Haydi, Vargus. Gel Genevieve'e gidelim.»

Kont, «Şu ara Fransız kadınlarına karşı dostça hisler beslediğimi sanmıyorum,» dedi.

Arkadaşı güldü. «Milliyeti önemli mi? Çekici olsun yeter. Ve bana inan, Fransız kadınları da, Fransız şarapları gibi yerlilerinden çok daha lezzetli oluyor.»

Richard, konuşurken dairesinin bulunduğu apartmanın merdivenlerinden inmeye başladı. Şapkasıyla bastonunu eline almıştı, gülümsüyordu. Kont Hellington da onu izledi.

Dışarıda, Yarım Ay sokağında şahane iki atın çektiği son derecede zarif bir fayton bekliyordu. Richard buna hasetle baktı. Sonra da Kontun yanına çıkarak oturdu.

Arkasında Hellington'ların üniforması olan seyis atların başlarını bıraktı. Fayton hareket ederken koşarak, Kontla arkadaşının arkasındaki oturulacak küçük yere atladı.

Kont, atları İngiltere'ye döndükten sonra kısa bir süre içerisinde büyük bir sporcu olarak kabul edilmesine yol açan bir ustalıkla sürüyordu. Piccadilly'e saptılar. Kaldırımda yürüyen yayalar durarak şahane atlara, faytona ve tabii bu genç yakışıklı adama baktılar.

Kont Hellington yüksek tepeli şapkasını, siyah saçlarının üzerine dikkatle oturtarak, sağa doğru eğmişti. Kendisini her

gören kadının ilgisini çekiyordu. Ama Kont onunla karşılaşan kadınların kalplerinin hızla çarpmaya başladığının farkında değilmiş gibiydi.

Kontun hoşlanmadığı bir tek şey varsa o da yakışıklılığından söz edilmesiydi. Kendisinden, 'Yakışıklı' diye söz eden her erkeği yumruklarıyla yere devireceğini de açıklamıştı.

Richard, «Ama şimdi moda olan bir deyim,» diye itiraz etmişti.

«Bu bana vız gelir. Ben bunu bir hakaret sayarım. Beni böyle tanımlamalarını da istemiyorum. 'Züppe' diye de.»

Richard ona takılmıştı ama genç adam arkadaşını böyle çağırmayacak kadar da akıllıydı. Kontun soğukkanlılıkla davranmasına rağmen onun çabuk öfkelendiğini de biliyordu. Arkadaşının kendisine saldırması hiç hoşuna gitmeyecekti.

Piccadilly'den Hay Market'teki Kings Tiyatrosuna doğru gittiler.

Kont, «Eğer senin Fransız kız tarif ettiğin kadar güzelse,» dedi. «Pek de uygun bir mahallede oturmuyor.»

O konuşurken tiyatronun yakınındaki tozlu sokaklardan geçiyorlardı. Buraları kışın bir çamur deryası halini alırdı.

Richard çabucak cevap verdi. «Genevieve akıllıca davrandı ve hamisini seçmekte acele etmedi. Çok kişinin bu görevi yüklenmek isteyeceğini biliyordu.»

Kont mırıldandı. «Ve sen beni de onların arasına katmak niyetindesin.»

Richard, «Bu aklımdan geçmedi değil,» diye itiraf etti.

«Neden? Kız seni red mi etti?»

Richard başını salladı. «Ben bu görevi yüklenecek durumda mıyım? Oldukça iyi bir at bile alamıyorum, çekici bir kadının koruyucusu nasıl olurum?»

«O halde Genevieve'le neden bu kadar ilgileniyorsun?»

«Aslında kız bana Raymond Chatteris'den bir mektup getirdi. Raymond'u hatırlıyorsun, değil mi?»

«Evet, tabii hatırlıyorum.»

«Raymond'un başı evli bir kadın yüzünden belaya girmişti. Ya şafakta düello edecek, ya da memleketten kaçacaktı. O da Nisanda kalkıp Parise gitti.»

«Ve orada arkadaşın Genevieve'le karşılaştı. Öyle mi?»

«Evet.»

«Raymond, eski bir borcu öderken çok cömertce davranmış.» Kontun sesi alaylıydı.

Richard, ciddi ciddi, «Anladığım kadarı,» dedi. «Raymond kıza gerçekten yardım etmek istiyordu. Bana güveniyor ve Genevieve'e İngiltere'de geçireceği ilk aylarda yol göstereceğimi biliyordu. Kızın daha sonra bana ihtiyacı olacağını sanmıyorum.»

Kont, «İlgimi çekmeye başlıyorsun,» dedi. «Sahi, Richard kızın soyadı nedir?»

«Adı sadece Genevieve.»

Kont hayretle kaşlarını kaldırdı.

Richard, «Kız, Paris'te sahneye çıktığı zaman da bu adı kullanırmış,» diye açıkladı. «Londra'ya geldiği zaman Vestris'in kendisinden 'Madam', grubundakilerden de 'Mösyö' ve 'Matmazel' diye söz ettirdiğini görmüş. Onun üzerine bunun tam aksini yapmaya karar vermiş. Sadece 'Genevieve' olmaya yani. Bunun orijinal bir şey olduğunu kabul etmelisin.»

Kont alayla sardı. «Bunu acaba ona kim önerdi?»

Yollarına devam ettiler. Sonra Richard, Kings Tiyatrosunun arkasındaki küçük oteli gösterdi.

Vargus Hellington, atları durdururken, arkadaşı da, «Genevieve genellikle saçlarını yaptırırken misafir kabul ediyor,» dedi. «Geç kalmadığımızı umarım. Onun sabahlıkla pek çekici olduğunu göreceksin.»

Kont alayla dudak büktü ama sesini çıkarmadı.

Otelin küçük holüne girerken, «Richard beni amacımdan uzaklaştırıyor,» diye düşündü. «Bu sabah ona başka maksatla uğradım. Şu ara yeni bir metres bulmayı istediğim yok. Son

metresimi Londra'ya ilk geldiğim zaman aceleyle seçtim. Ve bu kötü oldu. Bunu şimdi itiraf ediyorum.» Genç adamı sinirlendiren kadın için harcadığı para değildi. Sadece o zaman kaybettiğine sinirleniyordu. Bir de hayatında ilk defa zevksizlik ettiğine inanmaktaydı.

«Fay gerçekten çok güzeldi. Ama onu iyice tanıdıktan sonra yavan sözleri, saçma sapan şeyler yüzünden kıkır kıkır gülmesi sinirime dokunmaya başladı. Üstelik gülünç denilecek kadar da aç gözlüydü.

«Tabii onunla ilişki kurduğum için kabahat bendiydi. Bunu biliyorum.»

Richard, Kontu merdivenden ikinci kata çıkarırken, genç adam, kendi kendine, «Bir daha acele etmeyeceğim,» dedi.

Richard bir kapıya vurdu. Biraz sonra eşikte bir hizmetçi kız belirdi. Başına dantelli bir bone giymiş, buna uygun bir önlük takmıştı. Kılığı biraz tiyatro kokuyordu.

Bozuk bir İngilizceyle, «Matmazel sizi bekliyor, Mösyö,» dedi. Richard'ın yalnız olmadığını görünce de şaşırdı.

Kont, arkadaşının peşinden oldukça büyük bir odaya girdi. Bir köşede şifon perdeli bir karyola vardı. Şahnişin pencerelerinden sokak gözüküyordu. Bunun önüne konulmuş olan tuvalet masasının başına genç bir kadın geçmiş, yeni moda bir şapkayı deniyordu.

Onun yanında şapkacı duruyordu. Kız eline bir şapka almıştı. Yerde de bir sürü şapka kutusu vardı.

Hizmetçi kapıda durarak haber verdi. «Mösyö Rowland, Matmazel. Ve bir centilmen daha.»

Aynanın önündeki kadın döndü. «Richard! Ah, ne şanslıyım. Ben de senin fikrini sormak istiyordum. Nasıl oldum?»

Bu sorusuna nasıl bir cevap beklediği belliydi. Yüzü küçük ve sevimliydi. Parlak siyah gözleri uzun kirpiklerle çerçevelenmişti. Uçları çekici bir şekilde yukarıya doğru kıvrık, kırmızı dudakları vardı. Başındaki dantel, kırmızı kurdele ve al güllerle süslenmiş siyah şapka ona pek yakışmıştı.

Yalnız şapka şahane değildi. Genevieve de arkasında vücudunun kusursuzluğunu pek gizlemeyen incecik, siyah bir gecelik vardı.

Richard genç kadının elini öptü. «Günaydın, Genevieve. Geç kaldığım için özür dilerim. Ama yanımda tanışmanı çok istediğim birini getirdim. Kont Hellington.» Konuşurken yana çekildi.

Genevieve de elini Konta uzattı. «Memnun oldum, Mösyö. Richard bana sizden çok söz etti. Hayal kırıklığına uğramayacağımı umarım.»

«Ben de öyle, Matmazel.» Kont kadının beklediği gibi onun elini öptü.

Genevieve elini iki koltuğa doğru sallayarak emretti. «Oturun. Richard, arkadaşına bir içki ver. Sonra ikiniz de benimle ilgilenin. Üç ya da dört şapka almam gerekiyor. Fikrinize ihtiyacım var. Çabucak.» Konuşurken aynaya döndü. Bir iki dakika hayalini seyrettikten sonra, «Bununla pek hoş olduğumu sanmıyorum,» diye ekledi. «Ne dersiniz?»

Konuşurken aynaya bakıyordu yine. Ama buradan gözüken iki genç adamı değil, kendini inceliyordu. Richard'la Kont, odada elbiseler ya da tiyatroyla ilgili eşyalarla dolu olmayan rahatsız iki koltuğa yerleşmişlerdi.

«Bence yeşil şapka size çok yakıştı, Matmazel. Belki dramatik bir şey değil bu. Ama bu siyah şapka gibi dikkati yüzünüzden kendi üzerine çekmiyor.»

Şapkacı kız Genevieve'inkinden çok farklı olan yumuşak ve ahenkli bir sesle konuşmuştu. Bu onun durumundaki bir kimsede olmayacak bir şeydi. Kont merakla kıza baktı. Şapkacı sade gri bir elbiseyle aynı renkte bir şapka giymişti. Kont, «Sesini duymasaydım, onun farkında bile olmazdım,» diye düşündü. Genç adam, şapkasının geniş kenarı yüzünden kızın yüzünü göremiyordu. Ama küçük ve düzgün bir burnu, azimli ifadeli bir çeneyi, boyasız, biçimli dudakları farkeder gibi olmuştu.

Genevieve, «Belki de siz haklısınız,» dedi. «Onu tekrar giyeceğim. Bakalım centilmenler ne düşünecekler?»

Şapkacı kız yeşil şapkayı çıkardı. Bunu Genevieve'in siyah saçlı başına geçirir geçirmez, Kont da onun ne kadar haklı olduğunu anladı. Gerçekten de dediği gibi bu dansöze siyah şapkadan daha yakışmıştı.

Genevieve, «Güzel oldum değil mi, Milor?» diye sordu.

Kont düşünmeden, «Tabii, tabii,» diye cevap verdi. Aslında şapkacı kızın tekrar konuşmasını bekliyordu.

Genevieve, «O halde bunu alıyorum,» dedi. «Seçtiğim diğer iki şapkayı da. Onları yatağın üzerine koyun.»

Şapkacı kız şapkaları alarak karyolaya doğru gitti. Yatağın üzerine iri kadife fiyonklarla süslenmiş, kırmalı bir örtü serilmişti.

Kont şapkacı kızı seyrediyordu. «Onda bir satıcıdan çok bir aktristte görülecek bir zerafet var,» diye düşünmekteydi. Şapkasının kenarları yüzünden onu hâlâ göremiyordu. Ayrıca kızın doğruca kendisine dönmediğinin de farkındaydı.

Şapkacı kız tuvalet masasına dönerek şapka kutularının kurdelelerini bağlamaya başladı.

Genevieve, «Fatura yanınızda mı?» diye sordu.

«Evet, Matmazel.»

«Onu ne yapacağınızı biliyor musunuz? İngilizler de, Paris'teki erkeklerden farklı değillerdir.»

Şapkacı kızın bu sözlerden hiç bir şey anlamadığı belliydi.

Kont alayla, «Matmazel, seyircilerin her zaman eğlencenin parasını ödemeleri gerektiğini söylemek istiyor,» diye mırıldandı. «Faturayı bana verin.»

Şapkacı kız ilk defa ona baktı. Kont kızın gözlerindeki hayret dolu ifadeyi gördü.

Genevieve hafif bir kahkaha attı. «Ah, Mösyö, çok naziksiniz. Aslında bunu kasdetmemiştim. Ama size minnet duyuyorum. Size nasıl teşekkür edeyim, bilmem ki?» Oturduğu tabureden fırlayarak Konta yaklaştı ve onu yanağından öptü.

Genç adam Genevieve'in kullandığı parfümün baş döndürücü kokusunu duydu. Kadının yarı çıplak vücudunun sıcaklığını hissetti.

Sonra Genevieve Richard'a doğru gitti. «Benim de susamış olduğumu unuttun mu?»

Richard, «Hiç unutur muyum?» diye cevap verdi. «Sana da bir içki hazırladım.»

«Teşekkür ederim, hayatım.»

Richard, Genevieve'in kendisine yalnız içki değil, Kont için de teşekkür ettiğini anladı. Sanki onunla bir sırrı paylaşıyorlarmış gibi hafifçe gülümsedi. Kontun, avuçla altını saydığını farketmemiş gibi davranmaya çalışıyordu.

Kont, düzgünce yazılmış olan faturayı kızdan almamıştı. Şapkacı bunu elinde tutuyordu. Kız, Kontun yanında dimdik ve hareketsiz duruyordu. Hellington başını kaldırdığı zaman kızın yüzünü iyice gördü. Kendi kendine, «O bir satıcıya hiç benzemediği gibi,» dedi. «Ayrıca inanılmayacak kadar da güzel.»

Kontu şaşırtan kızın oval yüzünü aydınlatan iri gözleri değildi sadece. Şapkacının yüz hatları klasik heykellerinki kadar düzgündü.

«Bu şapkaları kendiniz mi yapıyorsunuz?» diye sordu.

«Bazılarını, My Lord.»

«Çok usta olmalısınız.»

Kız cevap vermedi. Başını hafifçe eğerek bu iltifata teşekkür ettiğini belirtti.

«İşinizi seviyor musunuz?»

Kız yine cevap vermeyerek başını salladı.

Kont onun mahsus soğuk bir tavır takındığını düşündü. Kızın kendisiyle konuştuğu için sinirlendiğini sezdi. Sanki bunu fazla samimi buluyordu.

Ama kızın sesini duymak istediği için, «Size bir soru sordum,» dedi.

«Mecbur olduğum için çalışıyorum, My Lord.» Sesi hâlâ ahenkliydi. Ama Kont bunun tonundan kızın kendisine, «Üzeri-

nize elzem olmayan şeylere karışmayın,» demek istediğini anladı.

Kont gerektiği kadar altını ayırmıştı ama bunları kıza vermedi. «İnsanın başka kadınları güzel gözükmeleri için süslemeye çalışması iç sıkıcı bir şey olmalı.»

Şapkacının dudakları bir an hafifçe titredi. Konta kızın yere diktiği gözlerinde muzipçe bir pırıltı belirip kaybolmuş gibi geldi. Sanki şapkacı ona sessizce, «İnsan ne yaparsa yapsın, bazı kadınları güzelleştirmek imkansızdır,» diyordu. «Onlar ne kadar para verirlerse versinler, bu böyledir.»

Kont, «Ne garip,» diye düşündü. «Sesini çıkarmadı ama kafasından bunun geçtiğinden eminim.»

Şapkacı bekliyordu. Sanki Kontun işi fazla geciktirdiğini düşünüyormuş gibi elini uzattı. Eli ufak ve pek biçimli, parmakları ince ve uzundu. Kont, kızın yüzüğü olmadığını farketti. «Teşekkür ederim, My Lord.» Sanki Kontu sıkıştırıyor, parasını istiyordu.

Genç adam, sanki kız damarına basmış gibi, «İşte bunlar faturadaki hesabın karşılığı,» dedi. «Bu altın da sizin.»

Kız o zaman başını kaldırdı ve Hellington onun gözlerindeki öfkeli parıltıyı gördü. Kızın bir an bu 'bahşiş'i red edeceğini sandı. Ama sanki kız bir şeyi, belki de bulunduğu durumu hatırlarmış gibi, mahsus pek uysalca bir tavırla, «Teşekkür ederim, My Lord.» diye mırıldandı. «Tabii size minnettarım.» Bir reverans yaparak altınları genç adamdan aldı. Eteklerini, belki de öfkeyle hafifçe dalgalandırarak, döndü.

Sonra kutuları toplayarak odadan çıktı. Kimseye hatta müşterisine bile bir şey söylememişti.

***

İKİ

Thalia, Mrs. Burton'un şapkacı dükkânının arka kapısından çıktı. Sokağın köşesinde bir kadın onu bekliyordu. Kız, saygı

değer bir hizmetçi kılığında olan yaşlıca kadına doğru hızla yürüdü.

Thalia, «Seni beklettiğim için üzgünüm, Hannah,» dedi. «Ama son anda, bir çok şapkayı kutulara yerleştirmek zorunda kaldım. Neyseki onları müşterilere götürmeme gerek yoktu.»

Hannah öfkeyle, «Zaten böyle adi işler yapmamız doğru değil,» diye cevap verdi.

Thalia güldü. «Bildiğin gibi dilencilere seçme hakkı verilmez. Ama aslında çok eğlenceli bir gün geçirdim. Bunu sana şimdi anlatmayacağım. Annemin yanına gidelim, ondan sonra. O nasıl?»

Hannah, «Her zamanki gibi,» dedi «Babanızın döneceği günü iple çekiyor. Hiç gelmeyen o mektubu bekliyor.» Hannah'ın sesinde öfke vardı yine.

Thalia, bunun anlamını biliyordu. Hannah, kızın annesine çok bağlıydı. Kızla hizmetçi artık tenhalaşmış olan sokaklardan geçerek Hay Hill'e gittiler. Yolu aşarak Lansdowne geçidine girdiler.

Thalia, Lansdowne ve Devonshire konaklarının arasındaki geçitten geçerken her zaman aklına haydutlar gelirdi. Gal Prensi ve York Dükü gençliklerinde bir gece kira arabasıyla Hay Hill'den inerken onları bir grup haydut durdurup soymuştu. Bu hırsızlar hiç bir zaman yakalanamamıştı. Bir başka seferinde de Piccadilly'den kaçan bir haydut Lansdowne geçidinden inmişti. Atını Curzon sokağının ucundaki merdivenlerden indirmeyi de başarmış ve dört nala uzaklaşmıştı.

Hannah yolda yürürken konuşmaktan hoşlanmazdı. Bu yüzden Thalia kendi düüşncelerine dalmıştı.

«Bu sabah Matmazel Genevieve'in odasında bana o altını veren genç adam bir hayduda benziyordu,» diyordu kendi kendine. «Hayır, hayır, bir korsana benziyordu.»

Kont, Thalia'nın Bond Sokağında yürürken ya da parkta ata binerken seyretmekten hoşlandığı tipte bir erkekti. Genç kız o zamana kadar onun gibi Sosyeteden biriyle hiç konuşma-

mıştı. Tahmin ettiği gibi Kont alaycı bir tavırla konuşmuştu.

Thalia'yla Hannah Curzon sokağına erişmişlerdi. Hizmetçi şimdi daha da hızlı yürüyordu. Bir kaç dakika sonra Shaphard's Market'e açılan kemerin altından geçtiler.

Thalia'nın hayalinde burayı kitaplarda okuduğu ya da eskiden beri Market'te oturanların anlattıkları o panayırlara has kalabalıkla doldurdu.

Shepherd's Market, bağımsızca bir hayatı olan küçük bir köy sayılabilirdi hâlâ. Ama geçmişte, her yıl burada iki hafta süren bir panayır yapılır ve bu Londra'nın en ilginç olaylarından biri de sayılırdı.

Panayır aslında yıllık pazar olarak başlamıştı. Ama etraftaki kırlara ve sokaklara jonglörler, boksörler, yabani hayvanlar ve üç kağıtçılar için bölmeler kurulmuştu. Atlı karınca ve salıncaklar vardı. Ateş yutan adamlar, ipe tırmanan fakirler de. Meraklı kalabalık domuz suratlı kadını, canavarları ve yamyanları pek beğenmişlerdi.

Ama her zaman neşeli olaylarla karşılaşılmamıştı bu mahallede. Thalis felâketler olduğunu de biliyordu.

Yüz yıldan uzun bir süre önce 'Lady Mary' adlı bir cambaz kadın yaşamıştı burada. Hem usta ve hem de zarif olduğu için seyircilerin her zaman ilgisini çekmişti. Kadın hamile olduktan sonra da ipte yürümeye devam etmişti. Ama bir gün dengesini kaybederek düşmüş ve ölü bir çocuk doğurduktan sonra kendisi de son nefesini vermişti.

Thalia Lady Mary'i sık sık düşünürdü. Çünkü bu acı olmakla beraber çok da romantik bir hikayeydi.

Lady Mary'nin yabancı bir soylunun kızı olduğu ve bir sirkciye aşık olarak kaçtığı söyleniyordu. İpte yürümeyi de ona adam öğretmişti.

Thalia, «Kadın Floransa'daki evini terkedip, böyle acaip bir hayat sürmeye razı olmuş.» diye düşünüyordu. «Her halde sevgilisine çok aşıktı.»

Hannah, Shepherd's Market'in en ucundaki küçük evlerden

birinin önünde durdu. Sade siyah eteğinin cebinden bir anahtar çıkararak kapıyı açtı. Thalia koşarak onun yanından geçti.

Hızla dar merdivenden çıkarken, «Anne, ben geldim!» diye bağırıyordu.

Bir kapıyı açarak bir odaya girdi. Büyük bir ev de burası salon sayılırdı.

Ama küçük evde öyle şeylere yer yoktu. Burası bir yatak odası haline sokulmuştu. Pencerenin önündeki sezlongda bir kadın oturuyordu. Hasta ve zayıf olmasına rağmen yine de güzeldi. Kadın iki elini birden kızına doğru uzattı.

Thalia koşarak annesinin yanına gitti. Onu iki yanağından öptü. «Geldim, anneciğim. Sana anlatılacak o kadar çok şey var ki. Bütün gün canın sıkılmadı ya?»

«Hayır, hayatım, sıkılmadı.» Annesinin sesi pek yumuşaktı. «Ama gelmeni sabırsızlıkla beklediğimi de itiraf edeceğim. Sanki güneş ışıklarını da birlikte getiriyorsun.»

Thalia, «O ışıkları getirmeyi gerçekten istedim,» dedi. «Ama onun yerine seni güldürecek ve ayrıca yiyecek almamızı sağlayacak bir şey getirdim. Tabii bu şu ara güneş ışınlarından daha önemli.» Konuşurken çantasından çıkardığı altını annesine gösterdi. «Bu benim ilk 'bahşiş'im. Ve bunu bana Sosyeteden bir centilmen verdi.»

Annesi hafifçe inledi. «Thalia! Yani sen bir erkekten para mı aldın?»

Thalia bir kahkaha attı. Yüzünü ve saçlarını gizleyen şapkasını çıkararak bir iskemleye koydu. Kızılımsı bir ışıkla parlayan sarı saçlarını düzeltti. «Açıkcası anneciğim, bu altını o genç beyin kafasına atmak geldi içimden. Ama sonra mütevazi bir şapkacı olduğumu hatırladım.»

Annesi tekrar inledi. «Ah, Thalia, o şartlar altında çalışmana, sana sanki bir hizmetçiymişin gibi davranmalarına nasıl dayanacağım?»

Thalia, «Ama ben de bir hizmetkâr sayılırım, anne,» diye hatırlattı. «Fakat bu gün çok eğlendim. Şapka almaya gelen

kadınları bir görseydin!» Onları hatırlayan kız güldü. «İçlerinden biri yamrı yumru bir şeydi. Aydede gibi de bir suratı vardı. Bana durmadan 'Bu beni gerçekten güzelleştirdi mi?' diye sordu. Ona kendisini hiç bir şeyin güzelleştiremeyeceğini söylemek istedim.»

Annesi sinirlendi. «Böyle bir şey yapmadığını umarım. Bu zalimlik olurdu.»

«Tabii yapmadım, anneciğim. Ona çok hoş olduğunu söyledim. Kendisini iki yerine üç şapka alması için de ikna ettim. Mrs. Burton çok sevindi.» Annesinin yanındaki iskemleye otururak kadının elini tuttu. «Altını almam seni o kadar sarsmasın, hayatım. Bununla sana yemen için nefis şeyler alacağız. Bir tavuk, bol yumurta, kaymak ve doktorun emrettiği diğer lezzetli yiyeceklerden.»

Annesi cevap vermedi. Thalia, doktorun emredeceği ya da alabilecekleri hiçbir şeyin annesinin endişelerini gideremeyeceğini biliyordu. Kadın gitgide umutsuzluğa kapılmaktaydı.

Thalia annesinin kederli yüzüne bakarken, «Babamın nerede olduğunu bilmiyorum.» diye düşündü.«Ama o neden mektup yazmıyor?»

Thalia, babasının verdiği Amerika'daki adrese belki on iki mektup yazmıştı. Ama aradan altı ay geçtikten sonra adamdan hiç haber gelmez olmuştu.

Annesinin böyle ıstırapla kıvrandığını görmek korkunç bir şeydi. Kadın her gün daha zayıflıyor, rengi de büsbütün soluyordu. Ve Thalia bu konuda yapabileceği hiç bir şey olmadığını da biliyordu.

Babasının üç yıllık sürgün hayatı sona ermek üzereydi. Thalia da onun sağ olduğu takdirde eve döneceğinden emindi. Babası ona ihtiyaçları olduğunu biliyordu. İngiltere'ye dönmekten vazgeçemez, onlara bu zalimliği yapamazdı.

Thalia, annesinin babasını düşünmesini engellemek ve onu oyalamak için, King Tiyatrosunun yakınındaki otele, Matmazel Genevieve'i görmeye gidişini en ufak ayrıntısına kadar anlat-

tı. Kadının üç şapka seçtikten sonra bunların parasını Kont Hellington'a ödettiğini açıkladı.

Bu hikayeyi nükteli bir şekilde anlattı. Dansözün arkasında sadece geceliği olduğunu ve Kontu minnetle öptüğünü açıklamadı.

Ama bu kadarı bile annesinin Fransız kadını ayıplamasına yetti. «Ah, yavrum senin öyle kadınlarla karşılaştığını düşünmeye bile dayanamıyorum.»

Thalia, «Babamın 'küçük güzeller'den söz ettiğini duymuştum,» dedi. «Ama onlardan biriyle konuşacağım hiç aklıma gelmezdi. Çok hoştu o, anne. Matmazel Genevieve'in çok güzel dansettiğinden de eminim.»

«Yavrum, kendine başka bir iş bulmalısın.»

Thalia'nın gözlerindeki neşeli pırıltı söndü. «Anneciğim, bir iş bulabildiğim için çok şanslı olduğumu sen de biliyorsun, Aslında şapkacılık yapabileceğimi düşünen de sensin.»

«Öyle mi?»

«Evet. O eski bonemi süslerken bana, «Yavrum parmakların o kadar usta ki, 'dedin.' O eski kurdelelerden ve beş yıl önce alınan ipek çiçeklerden şahane bir şey yarattın. Bond sokağında bile bundan daha şık bir şapka olamaz.'»

«Ama ben bu ustalığını satmanı istemedim ki. Evet, gerçekten çok yetenekli olduğunu ben de itiraf ediyorum ama...»

Thalia kısaca, «Artık satacak başka bir şey kalmamıştı ki, anneciğim,» diye cevap verdi. «Hannah bile açlıktan ölme fikrini beğenmiyordu.»

Annesi başka bir şey söyleyemedi.

Kocasının memleketten kaçtığı zaman onlara bıraktığı parayla kendisi dönünceye kadar rahat rahat yaşayabileceklerine inandığını düşünüyordu.

Bu gök yüzünden birdenbire düşen bir meteor gibi, dramatik ve beklenmedik bir olaydı. Bu yüzden en ummadıkları bir anda bütün hayatları değişmişti.

Sir Denzil Caversham şirin ama aklına estiği gibi davranan bir adamdı. Çocukluğundan beri başı her zaman beklenmedik bir şekilde derde girerdi. Okulda, Üniversitede ve hatta bir keresinde Alayında da başına dert açmıştı. Ondan sonra evlenmiş ve sakinleşmişti. Akrabaları artık onun yüzünden endişelenmeyeceklerini düşünüyordu. Kırlar arasındaki köşkünde, güzel karısıyla mutlu bir hayat sürecekti. Beş yüz yıldan beri Caversham ailesinden olan malikanesiyle ilgilenecekti.

Ama Sir Denzil ahbapsız yaşayamayan bir adamdı. Kulüplerinden, Londra'nın heyecan ve eğlencesinden uzakta yapamamıştı. Eski çapkınlık günlerinden kalma arkadaşları da Sir Denzil'i sevinçle karşılamışlardı.

Sir Denzil fazla zengin olmamakla beraber, mevsim için karısıyla Mayfair'de kiraladığı eve yerleşmişti. Masrafa aldırmadan ziyafetler vermişlerdi. Artık yüksek sosyetenin aranılan bir çiftiydiler onlar.

Son derece güzel bir kadın olan Lady Caversham balolara, resepsiyonlara ve yarışlara gitmekten kocası kadar zevk alıyordu. Malikaneye artık ancak av mevsimi için dönüyorlardı. Yavaş yavaş Londra'da daha fazla kalmaya başlıyorlardı. Şehire daha zerrenler açmadan gidiyor ve oradan mevsim sona erdikten sonra, yani Prens Carlton House'dan Brighton'a gittiği zaman, ayrılıyorlardı.

Malikaneyi daha çok özleyen Thalia'ydı. Ama kız da Brook sokağındaki eve gelen öğretmenlerden ders almaktan hoşlanıyordu. Fakat Hyde Park'ta atla dolaşmak, kırlarda bir kısrağın sırtında uçmaya hiç benzemiyordu. Thalia, köpeklerini de malikanede bırakmak zorunda kalıyordu. Çünkü onları Londra'da gerektiği kadar dolaştırması imkansızdı.

Sonra, üç yıl önce felaket gelip çatmıştı.

Özellikle içtiği zaman ne yapacağı belli olmayan Sir Denzil, White klübünde önemsiz bir sebep yüzünden bir tartışmaya girmiş ve sonunda karşısındaki kendisine hakaret etmişti.

Thalia kavganın sebebini hiç bir zaman kesinlikle öğrene-

memişti. Ama bunun bir kadınla ilgili olduğundan şüpheleniyordu. Ne olursa olsun, Sir Denzil kavga ettiği adamla düello yapmıştı. Düşmanı oldukça önemli biriydi.

Şafak zamanı iki hasım St. James Parkı'nda karşılaşmışlardı. Durum Lady Caversham'a ancak düello sona erdikten sonra haber verilmişti.

Tabii kadın durumu önceden de öğrenmiş olsaydı, yine de bir şey yapamazdı. Çünkü meydan okuma kabul edildikten sonra düello bir şeref meselesi sayılıyordu. Kimse bundan vaz geçemezdi.

Thalia durumu o sabah annesine, «Günaydın,» demek için Lady Caversham'ın odasına gittiği zaman öğrendi.

Annesi, «Ne olduğunu anlıyamıyorum, Thalia,» dedi. «Uyandığım zaman babanın burada olmadığını farkettim. O nereye gideceğini bana haber vermeden evden ayrılmazdı. Ata binmesi için de daha erken.»

Ana kız ne olduğunu tahmin edemiyorlardı. Yarım saat sonra birinin merdivenden çıktığını duydular.

Thalia bağırdı. «İşte, babam geldi! Artık nereye gittiğini sana anlatır anneciğim.»

Sir Denzil yatak odasına girer girmez karısı, «Ne oldu?» diye bağırdı. «Neden— öyle bakıyorsun?»

Sir Denzil, «Onu öldürdüm,» dedi.

Lady Caversham haykırdı. «Kimi öldürdün?»

Adam, «Spencer Talbot'u,» diye cevap verdi. «Ve şimdi İngiltere'den ayrılmak zorundayım.»

«İngiltere'den... ayrılacak mısın?» Lady Caversham bu sözleri zorlukla, fısıltıyı andıran bir sesle söylemişti.

Sir Denzil, «Mabeyinciyi gördüm,» diye açıkladı. «Bu şartlar altında yapabileceğim bir şey yoktu. Neticede Talbot önemli bir mevkideydi. Kabineyi sarsacak bir rezalet çıkmaması gerektiğini düşündüm.»

«Onu nasıl öldürdün? Nasıl oldu bu?»

Sir Denzil, «Aslında Talbot'u kolundan hafifçe yaralaya-

caktım,» dedi. «Ama o son anda kımıldadı. Yanılmıyorsam daha başından beri beni öldürmeyi kafasına koymuştu. Müthiş kinci, çabuk öfkelenen bir adamdı.»

«Ve... Talbot'u sen öldürdün...» Thalia kendi sesini duyunca konuşabilmiş olmasına hayret etti.

Sir Denzil, «Evet,» dedi. «Ben onu öldürdüm. Lord Eldon bir skandal çıkmaması konusunda ısrar etti. Olay ört bas edilecek. Talbot'un kalp sektesinden öldüğü açıklanacak. Ama benim üç yıl İngiltere'den uzakta yaşamam gerekiyor.»

Lady Caversham hafifçe mırıldandı. «Üç yıl...»

Sir Denzil, «Beş yıl kalmamı da isteyebilirlerdi,» diye cevap verdi. «Hatta ölünceye kadar. Ama Mabeyinci, Talbot'un ne biçim öfkelendiğini biliyordu. Bu yüzden bana yumuşak davrandı. Bunu kesin bir tavırla bana açıklamayı da unutmadı.»

«Ama, üç yıl... hayatım. Nereye gideceksin?»

«Avrupa'da her hangi bir yere gitmem imkânsız. Bunu biliyorum. Bonaparte'a esir olmak niyetinde değilim. Evet, Amerika'ya gideceğim.»

«Amerika'ya!» Thalia'nın sesi odada yankılandı. Kız çok şaşırmıştı.

Amerika kıza pek uzak geliyordu. Ne yapacakları belli olmayan insanlarla doluydu orası. İngilizleri kovmuşlardı onlar. Amerika Kızılderililer ve Afrika'dan esir olarak getirtilen zencilerle doluydu.

Ondan sonra babasının eşyalarını büyük bir telaşla topladılar. Sir Denzil, Plymouth'a alel acele yetişmek zorundaydı. Çünkü oradaki bir geminin Atlantiği aşacağını öğrenmişti.

Lady Caversham da kocasıyla gitmeyi istiyordu. Ama adam buna razı olmadı.

«Nasıl sıkıntılarla karşılaşacağımı Tanrı bilir,» dedi. «Zaten çok zor günler geçireceğim. Bir de senin için endişelenmeyim. Merak etme üç yıl çabucak geçecek. Ve ben yine senin yanında olacağım.»

Aslında bunlar makûl sözlerdi. Ama Lady Caversham çok sevdiği kocasından ayrılacağı için fazla üzülmüştü.

Sir Denzil'in İngiltere'den ayrıldığının saklanması imkânsızdı. Adamın gittiği öğrenilir öğrenilmez eve faturalar yağmaya başladı. Thalia o sırada on beş yaşındaydı. Ama annesi çok sarsıldığı için çocukluğundan beri tanıdığı aile avukatına, durumu düzeltmesi için yardıma çalıştı.

Thalia, dedikodunun nasıl çıktığını bilmiyordu ama etrafa Sir Denzil'in ölünceye kadar sürgünde kalacağı ve İngiltere'ye dönemeyeceği fısıltıları yayılmıştı. İşin iç yüzünü açıklamak zordu. Zaten böyle meselelerde her zaman olduğu gibi dedikodu kaynağını bulmaları da imkânsızdı.

Alacaklılar gitgide onları sıkıştırmaya başladı. Sonunda malikâneyi kapayarak, Londra'ya döndüler. Ayda bir kaç sterlin karşılığı Shepard's Market'teki bu küçük evi tuttular.

Artık, Lady Caversham'ın kendisine ait olan mücevherlerini satarak geçiniyorlardı, Sir Denzil'e ait her şey ya satılmış, ya da ipotek edilmişti. Neyseki malikâne ve içindekiler, daima ailenin büyük oğluna kaldığı için bunların satılmaları imkânsızdı.

Başlangıçta Thalia, müsriflik etmedikleri, idareli bir şekilde yaşadıkları takdirde, babası dönünceye kadar durumu idare edebileceklerine inanıyordu.

Ama sonra adamdan mektup gelmez oldu. Sir Denzil'den hiç bir haber alamıyorlardı. Lady Caversham hastalandı. Doktorların ücretlerini ödemeleri gerekiyordu. Sonunda zaten az olan paraları tükendi. Savaş yüzünden nadide yiyecekler daha pahalılaşmıştı. Sonunda aç kalacaklarını anlayan Thalia çalışması bir şeyler yapması gerektiğini düşündü.

Aslında kız son yıl gelirlerini arttırabilmek için bir yol düşünmüştü. Ama bunu annesinden bile gizlemişti. Fakat ne yazık ki bu çabucak sonuç verecek bir şey de değildi.

Bu yüzden kız kendi kendine bir işe girmesi gerektiğini söylüyordu. Şapkaları süsleme fikrini ona annesi verdi.

Bir yıl önce savaş sona erdiği zaman elbiseler iyice süslü bir hal almıştı. Şapkalar da kılıklara uyacak şekilde, adeta fazla cicili bicili oluyordu. Elbiselere danteller, büzgüler, işlemeler yapılıyor, fiyonklar takılıyordu.

Thalia'nın ilk baş vurduğu kimse Mrs. Burton'du. Kadın ona dükkânında iş olmadığını söyledi. Zaten tecrübesi olmayan birini yanına almak niyetinde de değildi.

Ama zeki bir kadındı. Thalia'nın güzelliğinin, kibar konuşmasının ve hattâ bütün görünüşünün dükkânının lehine olacağını düşündü. Kızı tepeden tırnağa kadar dikkatle süzdü. Thalia'da kusur bulmak zordu.

Sonunda, «Seni atelyede bir süre deneyeceğim,» dedi. «Ama işinden memnun kalmazsam, dükkândan çıkarsın. Gürültü de etmezsin.»

Thalia, «Bu şartları kabul ediyorum, Madam,» diye cevap verdi.

Mrs. Burton ona ücret de verecekti. Bu âdeta gülünç denilecek kadar az bir şeydi. Ama Thalia şikâyete kalkışmadı.

Kendi kendine, «İşe bir kere gireyim, gerisi kolay,» dedi. «Mrs. Burton çok işine yarayacağımı anladığı zaman para durumum da düzelir.»

Mrs. Buton, Thalia'nın boneleri sanatkârca süslemesi karşısında şaşırdı kaldı. Ama tabii bunu açıklamadı. Thalia'yı dükkânın ön tarafına aldığı zaman kızın müşterilere iltifatlar yağdırarak onların ilk düşündüklerinden daha çok şapka almalarını sağlaması da kadının çok hoşuna gitti.

Artık sık sık, «Ben bile bundan iyisini yapamam,» diye düşünüyordu. Ama bunu açıklamak niyetinde de değildi. Bir satıcının övüldüğü zaman ücretinin yükseltilmesini de bekleyeceğini biliyordu.

Nisanda, Prenses Charlotte'la Belçika Prensi Leopold'un düğünlerinin hazırlığı sırasında Mrs. Burton'un dükkânındakiler

de durmadan çalıştılar. Ve Thalia, artık Mrs. Burton'nun kendisi olmadan yapamayacağını biliyordu.

Annesi, şapkacı da çalışarak zelil bir duruma düştüğünü düşünüyor ve dehşetle titriyordu. Ama Thalia'yla Hannah kızın eve getirdiği para yüzünden sevinçliydiler.

Şimdi Lady Caversham, kızının söylediklerini düşünmüş gibi, «Senin Kont Hellington gibi centilmenlerle karşılaşman şart mı hayatım?» diye sordu. «Babanın ondan söz ettiğini hatırlamıyorum. Ama o sana karşı bir lady'nin hak ettiği şekilde davranmadıysa, bunun sebebi şimdiki durumundur.»

Thalia, «Sana söyledim ya, anneciğim,» dedi. «O bana bir şapkacıymışım gibi davrandı. Ve çabalarıma karşılık bana bahşiş de verdi.»

Lady Caversham titredi. «Bunu düşünmeye bile dayanamıyorum.» Bir an durdu sonra da hafifçe bağırdı. «O senin kim olduğunu anladı mı?»

«Ne münasebet, hayatım. Adımı merak ettiğini düşünelim. Ama bildiğin gibi Mrs. Burton beni 'Miss Carver' diye tanıyor.»

Lady Caversham içini çekti.

Thalia bu soyadını seçtiğini söylediği zaman kadın, «Ama bu çok bayağı bir isim,» diye itiraz etmişti.

«Ve ben Miss Carver olmak niyetindeyim. Alelâde bir ad bu. Çok görülmüş bir şey.»

Thalia bu ismi Caversham'a oldukça benzediği için seçmişti. Çünkü adını çabucak sordukları takdirde yanılıp, «Caversham,» diyebileceğini biliyordu.

Lady Caversham, hem bu hile yüzünden, hem de Thalia'nın çalışmasıyla ilgili diğer ayrıntılar dolayısıyla dehşete kapılmıştı. Ama aslında saf bir insandı, Thalia'nın kadın eşyası satan bir dükkânda çalıştığı takdirde Bond sokağında bir aşağı bir yukarı dolaşarak oraya alış verişe gelen güzellerle ilgilenen erkeklerden korunacağını sanmıştı.

Mrs. Burton sadece şapka satmıyordu. Ama Thalia yanında çalışmaya başladığından beri en çok şapkalara önem verir

olmuştu. O çağlarda şapkacılar kadınlara onların güzelliğine katkıda bulunacak ya da bunu daha belirgin bir hale sokacak her şeyi satıyorlardı. Bir yazarın dediği gibi, «Kibirlerini arttıracak ya da onları gülünç hale sokacak her şeyi.»

Lady Carversham erkeklerin ilgilendikleri kadınlarla birlikte sık sık alış verişe çıktıklarını bilmiyordu. Thalia da bunu çalışmaya başladıktan sonra öğrenmişti. Kadınların satın aldıkları şeylerin parasını erkeklere verdiklerini de orada görmüştü.

Mrs. Burton çok geçmeden Thalia'nın zengin âşıklarıyla dükkânına gelen kadınlara hizmet edemeyecek kadar güzel olduğuna karar vermiştim. Şimdi onlarla kendisi ilgileniyordu.

Thalia en çok erkeklerin güzel bir şapkayla ya da şapkasız ilgi göstermedikleri çirkin ve biçimsiz kadınlar bakımından başarılıydı.

Londra'nın hayran olduğu bir güzel aynadaki hayaline uzun uzun baktıktan sonra salonun öbür tarafında oturan âşığına dönüyordu. Nazlı nazlı şapkanın kendisine yakışıp yakışmadığını soruyordu.

Thalia, «Onlar midemi bulandırıyorlar,» diye düşünüyordu. «Erkek olsaydım bütün bu budalaca yapmacıkları yüzünden onlardan soğurdum.»

Ama kız sonunda Mrs. Burton'un dükkânına gelen centilmenlerin çoğunun da sevdikleri kadınlar kadar boş kafalı olduklarına karar verdi. Thalia hem kadınların hem de erkeklerin davranışlarını dikkatle izliyordu.

Şimdi, annesini üzecek ya da sarsacak bir şey söylemekten kaçındığı için, «Hayatım, gidip kılığımı değiştireyim,» dedi. «Yemek yedikten sonra sana Lord Bayron'un şiirlerinden birini okuyacağım. Bu kitap yeni yayınlandı.»

Lady Caversham'ın gözleri parlayıverdi.

Thalia, «Bu sabah Matmazel Genevieve'in otelinden dönerken,» diye ekledi. «Piccadilly'de kitapçıya uğrayarak eseri aldım. Şiirlerin hoşuna gideceğini biliyorum, anneciğim.»

«Ben de bundan eminim, yavrum. Ama müsriflik etmiş sa-

yılmaz mısın?»

Thalia, «O kadar paramız var, canım,» diye cevap verdi. Kontun altınını çantasına attığından beri kendisini daha zengin hissettiğini söyleyecekti ama sonra bundan vaz geçti. Zaten bu parayı nasıl şartlar altında aldığını hatırladığı zaman altın çantasını yakıyormuş gibi geliyordu ona.

Ama annesini şiir kitabıyla sevindirmek istemişti. Ayrıca kitapçı Hatchard'a gitmesinin başka bir sebebi de vardı.

Eğilerek Lady Caversham'ı öptü. «Endişelenmekten vaz geç, anneciğim. Babam artık yakında dönecek. Bildiğin gibi bu kış çok fırtına oldu. Dünyanın öbür tarafından İngiltere'ye mektup taşıyan gemiler de kıyılarımıza erişemediler.»

«Ya... Denzil dönmezse?» Lady Caversham'ın sesi çok alçaktı.

Thalia, «Dönecek,» diye bağırdı. «Döneceğini biliyorum. Hannah'nın dediği gibi 'içime doğuyor' bu. Sonra bana bir keresinde babamla birbirinize çok yakın olduğunuzu söyledin. Bu yüzden, 'O ölseydi, bunu hemen hissederdim,' dedin.»

Lady Caverşham başını salladı. «Bu doğru sanırım.»

Thalia, «Tabii doğru,» dedi. «Babama inanmalı, ona güvenmelisin. O yaşıyor. Eve geldiği zaman seni böyle solgun görürse bana çok kızar. Sana bakmak için elimden gelen her şeyi yaptığıma da inanmaz.»

«Ah, yavrum, sen bir insanın elinden gelebilecek her şeyi yaptın. Hattâ daha da fazlasını. Sadece... ben Denzil'den haber alabilmek için çok dua ediyorum. Ve bana... dualarım kabul olmuyormuş gibi geliyor. Ondan bir tek mektup alabilseydim.»

«Sen mektup değil, babamı istiyorsun.» Thalia'nın sesi kesindi. «Bir gün babam en beklemediğin bir anda şu kapıdan girecek.»

«Ya o bizi bulamazsa?»

Genç kız, «Anneciğim,» diye karşılık verdi. «Bunu seninle kaç kere konuştuk. Malikânenin yakınında oturan herkes ona

adresimizi verecek. 'Yeşil Adam' hanının sahibi Mr. Johnson, malikânede bekçilik eden yaşlı Hibbert babamın gelmesini bekliyorlar.» Bir an durdu, sonra da ekledi. «Ayrıca geçen gün Brooks sokağındaki evimize de gittim. Orası yine boşalmış. kapıya bir kâğıt astım, 'Lady Caversham'ı arayan herkes şu adrese baş vursun,' diye.»

«Sen her şeyi düşünüyorsun, hayatım.»

Thalia, «Düşünmeye çalışıyorum,» dedi. «Ama senin de bana yardım etmen gerek. Bunu iyileşerek ve biraz kilo alarak yapabilirsin.»

Lady Caversham gülümsedi. «Kilo alırsam, senden elbiselerimi açmanı isterim. Şu ara bunu yapacak zamanın olmadığını biliyorsun.»

«Sen böyle konuştuğun zaman eski günlere döndüğümüzü sanıyorum. Babamla sen her şeyi şakaya vururdunuz. Ve evimiz sanki her zaman güneş ışınlarıyla doluydu.» Thalia annesinin gözlerindeki hasreti farkederek hemen ekledi. «Yazın sonunda yine öyle olacak, bana inan. Babam gelecek ve hepimiz onun yaptığı bir saçmalığa güleceğiz yine.»

Thalia, odasına giderken annesi hafifçe gülümsüyordu. Kızın sahanlığın diğer tarafındaki odası bir dolaptan biraz büyüktü. Ama böyle ucuz bir ev buldukları için şanslılardı. Bunun sebebi Shepard's Market'te aileleriyle yaşayan zenaatkârların çok sayıda çocukları olmasıydı. Onların böyle küçük bir eve sığmaları imkânsızdı.

Alt katta Hannah'nın çalıştığı mutfak ve sokağa bakan tarafta da pek küçük bir oturma odası vardı. Thalia, kâğıtlarını burada saklıyordu. Kız mutfağa giderek Hannah'nın annesi için hazırladığı yemekleri almadan önce oraya girdi. Bir kâğda notlar aldı. Tüy kalemi yerine bırakırken özlemle yazdıklarına baktı. Kapıyı da arkasından sıkıca kapattı.

*
***

Kont, White kulübüne girdiği zaman yeniden ortaya çıktığı

için büyük bir heyecan uyandırdı.

Biri, «Tanrım, Hellington!» diye bağırdı. «Taşra hayatına alıştığını ve seni artık kaybettiğimizi düşündük. Kent'te üç hafta kaldığının farkında mısın?»

Kont, kulübün en saygı uyandıran üyeleri arasındaki yerini aldı. «Evet, farkındayım.»

Gruptakilerin hepsi de Kont'un yakın arkadaşlarıydılar. Bunların arasında Argyll Dükü, Lord Alvanley, Lord Worcester, 'Fino' Byng ve Sir Lumley Skeffington da vardı.

Grup, Beau Brummel'in kutsal yeri olan cumbada oturuyordu. Brummel orada krallık etmiş, kılıkla ilgili sözleri dikkatle dinlenmişti.

Yalnız Kont değil, üyelerin çoğu da Beau Brummel'in başı borçları yüzünden derde girdiğinden beri White kulübünün artık eskisi gibi olmadığını düşünüyorlardı. Brummel, Manş denizini çabucak aşarak kaçmıştı. Şimdi Calais'de bir pansiyonda oturuyordu.

Biri, sanki yabancı bir memleketten söz ediyormuş gibi, «Kent nasıldı?» diye sordu.

«Çok sıcaktı.» Kont kendisinden söz etmek istemediği için konuyu değiştirdi. «Demin geldiğim zaman neye gülüyordunuz? Kahkahalarınız sokaktan duyuluyordu.»

'Fino' Byng, «Alvanley yeni yayınlanan bir kitaptan parçacalar okuyordu,» dedi.

Kont kaşlarını kaldırdı. «Bir kitaptan parçalar mı?»

White'taki arkadaşlarının böyle bir şey yapacaklarını sanmıyordu ama çok nüktedan bir genç olan Ford Alvanley ince bir kitabı ona gösterdi.

Bunun kapağında,

«Centilmenler,» yazılıydı.

Yazarın adının yerinde ise şu açıklama vardı. 'Bu kitap kibar biri tarafından yazılmıştır.»

Kont, «Kitap eğlenceli mi?» diye sordu.

Lord Alvanley başını salladı. «Dinle bak.»

Kitabı karıştırdı. «Hah, işte diğerlerinin de duymadıkları bir kısım:

'Bir Centilmenin sevdiği şeyleri anlamak istiyorsanız, onlar şöyle sıralanabilirler: birinci atları, ikinci Kulübü, üçüncü köpekleri. Tabii hoşlandıkları bazı güzel hanımlar da vardır. Ama nedense onlar bu yarışta hiç bir zaman kazanamazlar.'»

Diğerleri güldüler.

Kont, «Gerçekten nükteli,» dedi.

Lord Alvanley bir sahifeyi çevirdi.

«Bir centilmen anahtar deliklerinden içeriyi dinlemez. Ama zaten kendisinden başkasını dinlediği de yoktur.»

Argyll Dükü, «Kasdettiği sensin, Fino,» dedi. «Bu Kibar Kimse seninle tanışmış olmalı.»

Lord Alvanley, «İşte, bir başkası daha,» diye mırıldandı.

«Bir centilmen atlarına ilâç vermeyecek, kâğıt oyunlarında hile yapmayacak kadar centilmendir. Ama en iyi arkadaşının karısını rahatlıkla baştan çıkarabilir.»

Kont arkadaşlarının yüzlerine baktı. «Bunun sorumlusu hanginizsiniz? Senin suçlu olduğunu sanmıyorum, Skeffington. Ama açıkçası Alvanley'den şüphem var.»

Lord Alvanley, «Şerefim üzerine yemin ederim,» diye cevap verdi. «Bu kitabı ben yazmadım. Ama açıkçası yazmış olmayı isterdim. Şimdi düşünüyorum da... bu kitap nükte dolu. Onun için bu kulübün üyelerinden kimse bunu yazmış olamaz.»

Kont homurdandı. «Sen de kendini amma beğeniyorsun. Bu kulüptekiler, değil kitap yazmak, imzalarını bile atamazlar.»

Gülerek birbirlerine takılmayı sürdürdüler. Ama Lord Alvanley konuşurken kitabı masaya bırakmıştı. Kont bunu aldı. Kitap fazla kalın değildi. Ama her sahifede altı nükteli yazı vardı. Fakat bu sözlerin öyle kırıcı ve kinci bir tarafı da yoktu.

Kont, «Bir centilmenin ihanet konusunda iki ayrı kuralı vardır,» diye okudu. «Bunlardan biri kendi davranışları, diğeri ise karısı içindir.»

Bunun altına ise, «Bir züppe tavus kuşuna benzer,» diye

yazılmıştı. «Kuyruğu büyük, beyni küçüktür.»

Kont, bu sözün tanıdığı bütün züppelere uyduğunu düşündü. Genç adam onların hepsini de aşağı görürdü.

Yüksek sesle, «Acaba yazarın kim olduğunu hiç öğrenebilecek miyiz?» dedi. «Onun, bir çok kimsenin insanı sarsacak kadar doğru olduğunu itiraf edecekleri sözleri yazdığını açıklamayacak kadar ketum olduğunu sanıyorum.»

Argyll Dükü, «Sen kendi adına konuş, Hellington,» diye karşılık verdi. «Ben kitapta yazılı olanların doğruluğunu itiraf edecek değilim. Ve belki de dostlarımızdan olan birinin bizim hakkımızda böyle şeyler yazmasını küstahlık sayıyorum.»

Lord Worcester, «Ben de seninle aynı fikirdeyim,» diye başını salladı. «Bir sportmene yakışacak bir şey değil bu.»

Kont, «Bana sorarsanız,» dedi. «Yarası olan gocunur. Hepiniz de kitapta başka neler yazılı olduğunu düşünerek korkuyorsunuz. Ama anladığım kadarıyla yazar kimsenin adını açıklamıyor.»

Lord Worcester, «Hiç olmazsa bu iyi bir şey,» diye mırıldandı. «Ama aramızdaki hainin kim olduğunu öğrenmeye de çalışacağım. Ondan sonra da onu iyice rahatsız edeceğiz. Ve bu hain Kulüpte daha fazla kalamayacak.»

Kont güldü. «Açıkçası onun yazdıkları bana vız gelir. Ve bu imalardan bazıları içimizden birine uyuyorsa, o zaman kendisi bu duruma katlanır.»

O zamana kadar sesini çıkarmayan Richard, «Büyük söylüyorsun, Vargus,» diye atıldı. «Çok rahatsın, çünkü kitapta seninle ilgili bir skandaldan söz edilmediğinden eminsin. Ama çok kimsenin durumu başka.»

Derin bir sessizlik oldu.

Sonra Lord Worcester telaşla, «Bu doğru,» dedi. «Kimsenin dostlarının aleyhinde sinsice şeyler yazmaya hakkı yok. Dostlarının ve tanıdıklarının aleyhinde. Sonra da korkuya kapılarak adını açıklamayışı da çirkin bir şey. Bence bu yazarın kim olduğunu öğrenmeli ve onu kulüpten atmalıyız.»

Kont güldü. «Doğrusu pireyi deve yapıyorsunuz. Gördüğüm kadarıyla burada yazılı olanların arasında iftira sayılabilecek bir şey yok. Yazar sadece genel olarak centilmenler hakkında bir kaç nükte yapmış.»

«Gazeteler bu kitabı farkederlerse, gülünç duruma düşeriz.» Argyll Dükünün sesi haşindi.

Kont, «Gazetelerin yazdıkları bana vız gelir,» dedi. «Dedikodu sütunlarını sadece kadınlar okuyor zaten.» Genç adam, yine Richard'ın her zaman gülmesine sebep olan o mağrurca tavırlarıyla konuşmuştu.

Richard arkadaşının hiç bir zaman dedikodu yapmadığını, en müthiş skandallarla da ilgilenmediğini biliyordu.

White kulübünün üyelerinin çoğu birbirleri hakkında konuşmaya dünden hazırdılar. Bazıları köşelere çekilerek, gece neler olduğunu fısıltıyla açıklıyorlardı. Hatta kimin karısının en yakın arkadaşı tarafından baştan çıkarıldığını söylemekten de kaçınmıyorlardı.

Kont biraz sonra sıkıntıyla kalkarak Klüpten çıktığı zaman Richard buna şaşmadı. Kont, arkadaşına kendisiyle gelmesini söylememişti. Genç adam Klübün pençeresinden, faytonuyla St. James sokağından çıkan Hellington'un arkasından üzüntüyle baktı. «Acaba nereye gidiyor? Keşke sorsaydım?»

Bir gece önce tahmin ettiğinden daha çok eğlenmişti. Kont'la ilk gittikleri baloda bir çok dostlarıyla karşılaşmışlardı. Onlar iki genci gördükleri zaman pek sevinmişlerdi. Hep birlikte oyun odasında oturarak içki içmişler, dans eden çiftlere de karışmamışlardı.

Asburnham konağında ise Prenses kollarını açarak onları karşılamış, Kont'u Londra'dan uzun süre ayrıldığı için azarlamıştı.

«Londra sizsiz pek sıkıcı oldu. Ama artık geri döndünüz, My Lord. Bunu kutlamalıyız.»

Kont Hellington'u bir çok güzel kadınla da tanıştırmıştı. Ama Richard, kendisine eş arayan Kont'un bunların hiç birini

de uygun bulmayacağını düşünmüştü.

Evli kadınlardan en aşağı ikisi ise Kont'a kocalarının işi olduğu zaman genç adamın hayatında bambaşka bir rol oynamaya hazır olduklarını ima etmişlerdi.

Bir başkası ise çılgıncasına ve umutsuzcasına âşık olduğu bir gence Kont'un yardım etmesini istemişti.

Richard, apartmanına döndüğü zaman «Güzel bir gece geçirdim,» diye düşünmüştü. «Ama Vargus bakımından yararsız bir geceydi bu.»

Kont'a, Genevieve'le samimiyeti ilerletmeyi düşünüp düşünmediğini sormamak için kendisini durmadan zorlamıştı. Arkadaşının kendisine hayatındaki kadınlar konusunda soru sorulmasından hiç hoşlanmadığını biliyordu.

Richard, Genevieve'e hayrandı. Bu yüzden Kont'un da genç kadına bayılacağına, ortaya başka rakip çıkmadan Genevieve'i elde etmeye çalışacağına inanıyordu.

Ama diğer taraftan Kont'un ne yapacağı hiç bir zaman önceden kestirilemezdi. Richard, Vargus Hellington'un o sırada nereye gittiğini bilseydi, buna daha da inanırdı.

***

Kont, faytonuyla Bond sokağına erişti. Mrs. Burton'un olduğunu bildiği şapkacı dükkânına yaklaşmadan atları durdurdu.

Seyisine, «Onları yürüt, Henry,» diye emretti. Sonra sokakta ağır ağır ilerledi.

Genç adam bir gün önce Fransız dansözle tanışmasını düşünmüş ve sonunda küçük şapkacı kızın kendisini daha ilgilendirdiğine karar vermişti.

Yalnız kızın o tatlı sesini değil, bahşiş verdiği zaman gözlerinde beliren öfkeli pırıltıyı da hatırlıyordu. Bu beklenmedik bir şeydi. Ve bu yüzden Kont'un merakı uyanmıştı.

Genç adam, kızın yanağında hafifçe beliren gamzeyi, yere

diktiği gözlerinde beliren muzipçe pırıltıyı da unutmamıştı. O küçük şapkacıyı tekrar görmeyi istiyordu. Ama kolaylıkla hayal kırıklığına uğrayabilirdi. Yanıldığını anlardı. Kızla karşılaşmak niyetindevdi ama bunu nasıl başaracağını da bilmiyordu.

Kont Vargus Hellington, kızın nerede çalıştığını biliyordu. Çünkü şapka kutularının üzerinde Mrs. Burton'un adı yazılıydı. Kız, kimseye, «Allaha ısmarladık,» demeden odadan çıkarken Kont bu adı okumuştu.

Hellington, kızın otelden çabucak ayrılmasının sebebinin ona bir altın vermesi olduğundan emindi. Genevieve için çok daha fazla para harcamıştı. Richard'la otelden ayrılacakları zaman kadın ona ikinci defa daha da heyecanla teşekkür etmişti. Genç adam, kadının sokulma tarzının ilgi çekmeyecek kadar bariz olmasına sinirlenmişti. Ayrıca Genevieve'in vücudunu açıkça teşhir etmesi de Kont'un hoşuna gitmemişti. O hoşuna giden bir kadının esrarlı bir tarafı olmasını isterdi. Sosyeteden kadınların, onun avlanmasına izin vermemeleri, hemen peşinden koşmaya başlamaları da kendisini kızdırıyordu. Genç adam bir kadını beğenip beğenmediğine daha karar veremeden, o hemen kendisiyle çok ilgilendiğini belli ediveriyordu.

Bir gece önce de Prensesin tanıştırdığı kadınların ikisiyle de istediği takdirde kolaylıkla ilişki kurabileceğini anlamıştı. İşte bu yüzden de onlara sokulacağı yerde, hemen gerilemişti.

Sonunda da âşık olduğunu anlatan kadına, diğer iki güzelin belirli çekici yanlarından daha fazla ilgi duymuştu. Hiç olmazsa bu kadın içtendi. Sevdiği adamın adına yalvarırken yapmacıklı tavırlar takınmamış, açık açık konuşmuştu.

Kont, uzun bir süre önce kadında aradığı bir özelliğin değişiklik olduğunu anlamıştı. Onun ne yapacağı önceden belli olmamalıydı. Bu tecrübeli bir rakiple satranç oynamaya benziyecekti. Onun hangi taşı süreceğini bilemeyecektiniz. Ve bu yüzden heyecan duyacaktınız.»

Ama ne yazık ki Kont'un karşılaştığı kadınların ne yapacakları hemen anlaşılıyordu. Bu yüzden genç adam daha ön-

ceden onların nasıl davranacaklarını, neler söyleyeceklerini tahmin ediyordu.

İşte evlilikten korkmasının sebebi de buydu.

Karısı daha ağzını açmadan onun ne söyleyeceğini bilecekti. Bunun sebep olacağı iç sıkıntısına nasıl dayanacaktı? Yarın, öbürgün, daha öbürgün bir sürprizle karşılaşmayacağını anlayacaktı.

Kont, sık sık kendi kendine, «Hiç olmazsa,» diyordu. «Atların en iyi yetiştirilmiş, en güvenli olanı bile bazen insanı şaşırtır hattâ öfkelendirir.»

Kont, atlarını düşünürken Lord Alvanley'in kitaptan yüksek sesle okuduğu cümleleri hatırladı. «Bu gerçekten doğru. Atlarımı her şeyden çok seviyorum.»

«Ama ne olursa olsun, o küçük şapkacıyı tekrar göreceğim.»

«Her halde hayal kırıklığına da uğrayacağım. Ama hiç olmazsa kızın gözlerinin öfkeyle ateş saçması beni eğlendirecek. Onun mütevazı ve itaatli bir tavırla hareket etmeye çalışmasını seyredeceğim.»

Kont Hellington, artık Mrs. Burton'un dükkânının bir kaç adım ötede olduğunu biliyordu. Fransa'dayken sık sık yaptığı gibi etrafı kolaçan etmek istiyormuş gibi durakladı. Bir dükkânın vitrinine bakıyordu şimdi. Ama burasının bir eczane olduğunun farkında da değildi.

Aynı anda birinin bir arabadan bağırdığını duydu. «Vargus! Bu gerçekten sen misin?»

Konuşanın kim olduğu kesindi. Kont, başından şapkasını çıkarırken, «Londra'ya döner dönmez Lady Adelaide'le karşılaşmak ne büyük şanssızlık,» diye düşündü.

Bir gece önce gittiği balolarda Lady Adelaide'nin olmaması onu rahatlatmıştı. Çünkü kadının herkesin önünde kendisinin sahibiymiş gibi koluna asılmasına çok sinirleniyordu.

Lady Adelaide, «Geri dönmüşsün, Vargus,» dedi. Arabadan inerek genç adamın yanında durdu. Başını kaldırmış, ce-

kik siyah gözlerinde çok belirli bir davetle Kont'a bakıyordu.

Genç adam, «Evet,» diye cevap verdi. «Gördüğün gibi.»

«Neden bana haber vermedin?»

«Daha dün döndüm.»

«Dönmeni ne büyük bir heyecanla beklediğimi biliyordun. Her halde kentte uzun bir süre kalmanın beni ne kadar sarstığını Richard sana anlattı.» Duraklayarak şüpheyle Kont'u süzdü. «Gerçekten Kent'teydin değil mi?»

Kont sert bir sesle cevap verdi. «Dünyada en sinirlendiğim şey bana yaptıklarım ya da yapmadıklarım konusunda hesap sorulmasıdır.» Sonra aklına birdenbire bir şey geldiği için tavırlarını hemen değiştirdi. Değişik bir sesle, «Kötü davranışlarımı telâfi edeceğim,» diye ekledi. «Sana yeni bir şapka alacağım. Neden Mrs. Burton'un dükkânına girmiyoruz? Bakalım onda sana yakışacak şapkalar var mı?»

«Vargus!» Lady Adelaide'in nefesi kesilmişti âdeta. Kont o zamana kadar çiçekler dışında her hangi bir hediye vermemişti. Genç kadın çiçek buketlerini de Hellington'un sekreterinin ismarladığını biliyordu.

«Bir şapka!» diye ekledi. «Ah, bu çok hoşuma gider.»

Genç kadın şapkanın oldukça samimi bir hediye olduğunu düşünüyordu. «Bir erkek beğendiği kadına verir bunu. Ama niyeti ciddiyse öyle bir şey de yapmaz. Ah, neyse, ben genç bir kız değilim ki şapka gibi bir hediyenin namusuma leke sürmesinden korkayım. Kont'un bana şapka almak istemesi de amacıma doğru atılmış bir adım sayılır.»

Adelaide, «Londra'ya dönüşünü kutlamak için bundan daha güzel bir yol olamaz,» dedi. «Ve söylediğin gibi Mrs. Burton'un dükkânı hemen şurada.»

Kont, «Oraya gidelim,» diye cevap verdi. «Bana hiç bir kadının yeteri kadar şapkası olamazmış gibi geliyor, Adelaide.»

Lady Adelaide genç adama hayran hayran baktı. «Evet. Bir de yeteri kadar sevgilisi. Yakışıklı.»

Kont'un dudaklarının bir an öfkeyle gerildiğini farketmedi. Genç adam neredeyse kadına fikrini değiştirdiğini söyleyecekti.

Sonra, Mrs. Burton'un dükkânına girdiler. Lady Adelaide neşeyle gevezelik edip duruyordu. Kont, gri elbiseli ince bir kızın tahmin ettiği gibi bir müşteriye hizmet ettiğini gördü.

***

ÜÇ

Faytonunu Bond sokağındaki dükkânların arka kapılarının açıldığını bildiği oldukça pis yolda süren Kont Hellington çok zekice davrandığını düşünüyordu.

Genç adam, küçük şapkacıya bir göz atar atmaz onun hatırladığından daha çekici olduğunu anlamıştı. Saçlarının rengi ise eşsizdi. Dansözlerin boyalarla elde etmeye çalıştıkları ama bir türlü başaramadıkları bir renkteydi bu. Küçük şapkacının saçlarının renginin tabii olduğu belliydi. Bunlar kızın iri gözleri için güzel bir çerçeve oluşturuyordu. Çok inceydi kız. Bu da ona hassaslık ve zerafet veriyordu. Lady Adelaide kızın yanında fazla iri ve hantal duruyordu.

Kont, dükkânın öbür tarafından ısrarla kıza bakmayacak kadar akıllıydı. Yanındaki kadından başka bir şeyle ilgilenmesinin doğru olmayacağını da biliyordu.

Lady Adelaide pek memnundu. Kont'un kendisine hediye vermesi fikri onu pek sevindirmişti. Her zamankinden daha fazla konuşuyor, genç adama yan yan, anlamlı anlamlı bakıyordu. Kırmızı dudaklarını Herrington'u davet edercesine bükmüştü. Onun buna dayanamayacağını da sanıyordu.

Mrs. Burton, Adelaide'in denemesi için çok güzel bir kaç şapka çıkardı. Genç kadın, her seferinde fikrini sormak için genç adama doğru dönerken onun gözlerinde hayranlık dolu

bir pırıltı olduğuna inanıyordu. Herrington'la beraber olduğu dakikaları uzatmak niyetindeydi. Bu yüzden daha başka modeller çıkarılmasını da istiyordu.

Kadın on iki kadar şapkayı giyip çıkardıktan sonra Kont, Mrs. Burton'a, «Dün bir şapka gördüm,» dedi. «Çok beğendim. Bunu yardımcılarınızdan biri Drury Lane yakınındaki Fletcher otelinde bir müşterinize gösteriyordu.

Lady Adelaide donmuş gibi kalakaldı.

Kont'un oraya kimi görmeye gittiğini merak etmişti. Kendi kendine. «Kadın ya King's Tiyatrosundan, ya da Covent Garden'dan,» dedi. «Bu durumda o kadının beni fazla rahatsız edeceğini sanmıyorum. Ama Vargus'un yeni bir metres tutmasını da istemiyorum. Richard bana, Vargus'un ev tuttuğu ve şahane mücevherler aldığı kadınla artık ilişkisini kestiğini söyledi.

«Eğer Vargus bundan sonra da cömertçe mücevherler hediye edecekse onları bana vermeli. Ama tabii benim aslında istediğim ucuz bir şey. Altında bir nişan halkası.»

Ama kadın konuşmayı kesmeyecek ve söylenilenleri dikkatle dinleyecek kadar zekiydi.

Mrs. Burton, «Sayın Lordum,» diyordu. «Acaba şapkayı bana tarif edebilir misiniz?»

Kont, vuzuhsuzca, «Şapka siyahtı sanırım,» diye cevap verdi. «Süsleri ya kırmızıydı, ya da pembe. Pek de iyi hatırlamıyorum. Belki yardımcınız sözünü ettiğim şapkayı hatırlar.»

Mrs. Burton kendi kendisine konuşurmuş gibi mırıldandı. «Şapkaları Thalia götürmüştü. Yani Miss Carver. Ona sorayım.»

Dükkânda ilerleyerek Thalia'nın yanına gitti. Kız, arka tarafa geçti. Biraz sonra döndüğü zaman elinde Kont'un aslında çok iyi hatırladığı o kırmızı süslü siyah şapka vardı. Ama genç adam istediğini öğrenmişti. Küçük şapkacının adı Thalia Carver'dı.

Mrs. Burton, Thalia'yı dükkânın ön kısmına aldığından be-

ri onu, «Miss Carver,» diye çağırıyordu.

İçerideki işçi kızlara ise küçük adlarıyla hitab ediyordu. Ama Thalia, diğer yardımcılardan farklıydı. Kibir de yapmıyordu. Bu yüzden Mrs. Burton'dan en küçük çırağa kadar herkes onu Thalia, diye çağırıyordu.

Lady Adelaide kırmızılı siyahlı şapkayı çok beğenmişti. Mrs. Burton'a bunu evine göndermesini emretti. Kont da şapkacıya faturayı kendisine yollamasını söyledi. Sonra dükkândan çıktılar.

Kont mahsus Thalia'nın bulunduğu tarafa hiç bakmadı. Ama kızın kendisiyle ilgilenmediğinin farkındaydı. Bu da Hellington'un o zamana kadar hiç rastlamadığı bir şeydi.

Genç adam şimdi atları eski kapının önünde durdururken, «Belki ben kendisini etkileyemedim,» diye düşündü. «Ama arabamı her halde beğenir.»

Seyis, atları tutmak için koşarken Kont da arabadan indi. Sabırsızlandığını farkederek bayağı şaşırdı.

Kendi kendine, «Ziyafet sofrasında açık açık benimle flört etmeyen ya da balo verilen konağın bahçesinde veya serinde benimle başbaşa kalmak için pek belirli manevralar çevirmeyen biriyle karşılaşmayalı çok oldu,» dedi. Sonra içinden alaylı bir ses, «Küçük şapkacının da farklı davranacağını sanmıyorum ya,» diye fısıldadı.

Ama Kont o arada Thalia'nın Genevieve'in odasında yanından hiddetle uzaklaşırken takındığı tavrı hatırladı. Kızın değil onunla buluşmak, kendisiyle tekrar konuşmaya bile niyeti olmadığı belliydi.

Genç adam, «Thalia'nın farklı olduğunu düşünmekle fazla iyimserlik ediyorum,» diye mırıldandı. «Ama saç rengi onun sınıfından birinde görülmeyecek kadar değişik.»

Dükkânın kapısı açıldı ve Kont merakla döndü. Ama dışarı Thalia'da değil, bir kaç çırak çıktı. Aslında bunların çoğu orta

yaşlıydı. İçlerinde sadece pek genç iki kız vardı. Kont onların Mrs. Burton'da en önemsiz işleri yaptıklarını ve pek az bir para aldıklarını tahmin etti.

Kont, kendisini ilgilendiren her konu ve her insan hakkında bütün ayrıntıları öğrenmeye meraklıydı. O yüzden de bu gün White klübünden çıktıktan sonra bir kitapçıya gitmişti. Dükkânlar ve bunlarda çalışan kimselerle ilgili bir kitap istiyordu.

Bir çok kitapçıda hesabı vardı Kont'un. Bunlardan klübe en yakın olanı da Piccadilly'de 190 numaradaki Hachard'dı. Kraliçe Charlotte'un da kitapçısıydı Hachard. Kral ise Pall Mall'daki Nicoll'dan alış veriş ediyordu.

Kont'un da tahmin ettiği gibi kitapçıda sosyeteden bir sürü kadın ve erkek vardı. Bunlar kahve içerlerken birbirleriyle de konuşuyorlardı. Sosyeteden olmayan bir kaç müşteri de kitaplara bakıyorlardı.

John Hachard, Kont'u hemen tanıdı. Telaşla yaklaşarak genç adamı selâmladı. Sayın Lordun dükkânına gelmesinin bir şeref olduğunu açıkladı.

Kont aslında sık sık sürüyle kitap alırdı ama bunları genellikle Sekreteri ısmarlardı. Hachard da kitapları konağa yollardı.

Kont, Mr. Hachard'a ne istediğini açıkladı.

Adam, «Böyle bir şeyi bulmak zor değil, My Lord,» dedi. «Şurada William Abbott'un 'Eski Bir Kumaşçının Hatıraları' adlı eseri var. Ayrıca bakkaldan peynircye kadar türlü dükkân sahibiyle ilgili eserler yazıldığını biliyorum. Mrs. Gaskell'in Cranford'unda da erkek şapkacılardan söz ediliyor.»

Kont, kitaplara göz gezdirdi. Ama bunlarda istediği bilgiyi pek bulamayacağını anlamıştı. Fakat belki eserler yine de işine yarardı. Kitapları kendisi alıp götüreceğini söyleyince, Mr. Hachard itiraz etti. Ama Kont buna aldırmadı.

Genç adam evine giderek aldığı kitaplara göz de gezdirdi. Dükkândan çıkan kadınlar kendisine hayret ve merakla bakar-

larken, Kont, «Şimdiye kadar hiç kimse onları arabayla arka kapıda beklememiş,» diye düşündü.

Kadınlar sokağın köşesine eriştikleri zaman bile hâlâ onu süzüyorlardı. Ama Kont onlara aldırmayarak bekledi. Thalia'nın dükkânın ön kapısından çıkmayacağından emindi.

Bu bakımdan yanılmamıştı. Genç kız, diğerlerinin dükkândan ayrılmasından on dakika sonra arka kapıdan çıktı, Genevieve'in odasında başında olan ve yüzünü gizleyen o gri şapkayı giymişti yine. Kapıyı arkasından kaparken eğildiği için kendisini bekleyen genç adamı görmedi.

Önce dikkatini atlar çekti. Onlara bakmak için başını kaldırırken Kontun karşısına dikildiğini gördü.

«İyi akşamlar, Miss Carver.»

Bir an kız çok şaşırdığı için ne cevap vereceğini bilemedi. Sonra genç adamın o çok iyi hatırladığı hafif ve ahenkli sesiyle, «İyi akşamlar, My Lord,» dedi.

Yoluna gitmek için bir hareket yaptı ama Kont'un yanından geçmesi de imkânsızdı.

Genç adam, «Sizi evinize kadar götürmeme izin vereceğinizi umarım,» dedi. «Bunu yapabilmek için gördüğünüz gibi faytonumu getirdim.»

«Teşekkür ederim, Sayın Lordum. Ama biri beni bekliyor.»

Kont'un beklemediği bir cevaptı bu. Çabucak etrafına bakındı. Ama sokaktan geçen bir yük arabasından başka bir araç yoktu. Bir de bir kaç yaya vardı. «Ben yanılıyorsunuz. Size davetimi tekrarlayacağım. Sizi evinize gösterişli bir şekilde götürmek niyetindeyim, Miss Carver.»

Thalia, «Bu kabul edebileceğim bir davet değil, My Lord,» dedi.

Kont, kızın sesini mahsus soğuklaştırdığını düşündü.

Thalia, çabucak genç adamın yanından geçti. O kendisini durduramadan sokaktan hızla inmeye başladı. Kont kızın arkasından baktı. Ne yapması gerektiğini pek bilmiyordu. Thalia'yı seyrederken siyah elbiseli yaşlı bir kadının ona yaklaştığını

gördü. Kızla kadın bir an durarak konuştular. Sonra da telaşla köşeyi dönerek gözden kayboldular.

Kont, tekrar faytonuna bindi. Thalia'nın gittiği tarafa doğru sürdü arabayı. Tam zamanında kızın Hay Hill'e giden başka bir köşeyi döndüğünü farketti.

Tekrar Thalia'yı izledi ama bu sefer Dover sokağından inen dört atlı bir arabayla karşılaştı. Onun geçmesini beklerken de Thalia'nın gri elbisesiyle Landownes gecidinde gözden kaybolduğunu gördü.

Ama böylece hiç olmazsa kızın ne tarafa gittiğini anlamıştı. Çünkü o geçitten Curzon sokağına çıkılıyordu.

Kont, Berkley alanını aşarak Lansdowne konağının önünden geçti. Curzon sokağına çıktığı zaman Thalia'yla yaşlı kadın odukça uzaktalardı.

Kont arabasını ustalıkla sürdü ama genç kız Shepard's Market'e giden kemerin altından geçerken öfkeyle onun kendisini alt ettiğini düşündü.

Faytonuyla onun peşinden gitmesi imkânsızdı. Kont, tekrar Curzon sokağından yukarı çıkarken, kendi kendine, «Hiç olmazsa onun bu civarda oturduğunu öğrendim,» dedi.

Tam sokağın başına erişeceği sırada kararını da verdi. Seyisine, «In, Henry,» diye emretti. «Shepard's Market'e giderek Miss Carver hakkında kabil olduğu kadar çok bilgi topla. Orası öyle küçük bir yer ki, muhakkak sana onun adresini verecek birini bulursun. Miss Carver'ın kiminle oturduğunu da öğren. Yalnız mı? Yoksa ailesi mi var? Kabil olduğu kadar bütün ayrıntıları öğrenmeni istiyorum. Ama soruşturmalarını dikkatle yap. Sana güvenebileceğimi biliyorum.»

Henry, «Bu meseleyi kabil oiduğu kadar çabuk halledeceğim, M'Lord,» diye cevap verdi.

Kont'un onu halletmesi için yolladığı ilk acayip iş değildi bu. Genç adamın ilgilendiği kadınlara yolladığı mektup, çiçek ve hediyeleri de genellikle Henry götürürdü. Bu yüzden adam diğer uşak hizmetkârlarla beraberken, kendisinden şakayla,

«Eros,» diye söz ederdi.

Orta hizmetçileri de, «Haydi oradan,» derlerdi. «Senin kanatların yok ki, Henry. Olacağını da sanmıyoruz.»

Seyis de, «Ah, ah, benim yay ve okumla neler yapabileceğimden haberiniz yok,» diye övünürdü.

Hellington konağının arka tarafındaki koridorlarda hizmetçileri kovalarken kızlar kahkahalarla gülerlerdi. Sonra Baş Uşakla Kâhya onları gürültü ettikleri için azarlarlardı.

Henry faytondan atlayarak Shepard's Markete doğru gitti.

Kont'un yanında çalışanların hepsi gibi o da Vargus Hellington'a hayrandı. Genç adam yalnız yakışıklı olduğu için de değil. Kont fevkalâde bir sporcuydu. Onun yanında çalışmak da başkalarının hasedini uyandıran bir başarıydı.

Kont, savaştan döndükten sonra tuttuğu hizmetkârların bir bekârın yanında çalışmayı tercih ettiklerini bilmiyordu. Hepsi de evli birinin yanında çalışmanın çok zor ve yorucu olduğunu, istedikleri gibi davranamadıklarını düşünüyorlardı.

Kont, adamlarının kusursuz iş görmelerini istiyordu. Ama buna karşılık çok cömertçe davranıyor, haksızlık da etmiyordu.

Henry, Kont'un Shepard'a Market'de kendisine bir eş aramadığından emindi. Hatta Kont'un kız için bambaşka bir şey düşündüğünü de tahmin ediyordu. Bir süreden beri ahırlarda, geçen seferki metresin yerinin ne kadar zamanda doldurulacağına dair bahislere giriliyordu.

Henry kendi kendine, «Kız bu fırsatı kaçırmayacaktır,» dedi.

⁂

Saat altıda Kont, Hellington konağında, kütüphanede gazete okurken Baş uşak yanına gelerek, Henry'nin kendisiyle konuşmak istediğini haber verdi.

Kont, «Onu buraya al,» diye emretti.

Henry, odaya girerken gülümsüyordu. Kont bu yüzden seyis daha konuşmadan onun başarılı olduğunu anladı, Henry,

ufak tefek zayıf bir adamdı. Olduğundan daha genç duruyordu. Kont'un da bildiği gibi atlar bakımından çok da başarılıydı. Ayrıca çok da dürüsttü. Kont, seyisin de kendisi gibi macera düşkünü olduğunu da seziyordu.

Genç adam gazetesini bıraktı. «E, Henry?»

«Onun hakkında gereken bütün bilgiyi edindim, M'Lord. 82 numarada oturuyor. Küçük bir evde.»

«Yalnız başına mı?»

«Hayır, M'Lord. Annesiyle birlikte. Kadının her zaman hasta olduğunu söylediler. Sık sık bir doktor geliyormuş .Bugün Miss Carver'ın yanındaki kadın da hizmetçileriymiş. Onun adı da Hannah'ymış. Kadın alış veriş konusunda pek aksiymiş. Etlerin en iyisini, kabil olduğu kadar ucuza almaya çalışıyormuş.»

Kont güldü. Henry'nin Shepard's Market'teki kasaplarla konuştuğu anlaşılıyordu. «Başka, Henry?»

«Herkes o genç hanımı methetti, M'Lord. Bond sokağındaki dükkâna girinceye kadar çok sıkıntı çekmişler. O zamandan beri borçlarını hemen ödüyor, kimseyi atlatmaya da kalkışmıyorlarmış.»

Kont bütün istediklerini öğrenmişti. «Teşekkür ederim, Henry.»

Henry, küstahça, «Bu bir zevkti, M'Lord,» diye cevap verdi. Odadan çıkarken yüzünde de o küstahça gülümseyiş belirmişti.

Kont, hizmetkârlarının laübalice davranmalarına hiç bir zaman izin vermezdi. Ama Henry konusunda nedense daha hoş görüyle davranıyordu. Bunun sebebini seyisin pek ufak tefek olmasına bağlıyordu genç adam. Ama ayrıca Henry hem işe yarıyordu, hem de dürüsttü. Ve kont savaşta bunun kurallara uygun bir şekilde davranmaktan çok daha önemli olduğunu öğrenmişti.

Kont, acele etmeden ağır ağır ayağa kalktı. Hole çıkarak orada bekleyen uşak yardımcısından şapkasıyla bastonunu aldı.

«Arabanızı emrediyor musunuz, M'Lord?»

Kont, «Hayır,» diye cevap verdi. «Yürüyeceğim.»

Evden çıktı. Berkeley alanının güney kısmı Shepard's Market'e oldukça yakındı. Kont zaten Market'ten arabayla geçemeyeceğini de biliyordu.

Akşam olmak üzereydi ama küçük dükkânların çoğu açıktı. Çünkü müşterileri çalışan kimselerdi. Ayrıca bu dükkân sahipleri belirli saatlerde kapanan diğer önemli mağazaları taklid etmeyi de istemiyorlardı. Hepsi de kişilik sahibi ve başlarına buyruktular.

Pazarda alış veriş edenlerin çoğunun birbirlerini tanıdıkları beliydi. Sanki burası yüz yıllar boyunca değişmemiş, hep küçük bir köy olarak kalmıştı.

Kont, daha çok zenaatkârların oturduklarını tahmin ettiği küçük evlerin arasında 82 numarayı bulmakta zorluk çekmedi.

Eve yaklaşırken camların ve perdelerin temizliği, kapıdaki tokmağın bir ayna gibi parlatılmış olması hoşuna gitti.

Kont, tokmağı vurduktan sonra bekledi.

İçeride derin bir sessizlik vardı. Sonra genç adam birinin halı serilmemiş bir koridorda ilerlediğini işitti. Kapı açıldı ve eşikte Thalia'yı dükkândan alan yaşlı hizmetçi belirdi. Genç adama düşmanca bir tavırla bakıyordu.

Kont çok kimseyi korkutan o otoriter tavırlarıyla, «Miss Carver'i görmek istiyorum,» dedi.

«Miss Carver evde değil, M'Lord.»

Kont, kadının 'M'Lord, demesinden Thalia'nın hizmetçiye kim olduğunu söylediğini anladı. Her halde Hannah kızın onunla konuştuğunu görmüştü.

«Bunun doğru olduğunu sanmıyorum.»

«Miss Carver misafir kabul etmiyor, M'Lord.» Hannah'nın sesinde aksi bir ifade vardı. Kont'un 'evde yok'un asıl anlamını anlamadığını düşünüyor, bunu daha iyi açıklamaya çalışıyordu.

Genç adam kesin bir tavırla, «Miss Carver'in beni göreceğinden eminim,» dedi. Konuşurken öne doğru bir adım attı.

Çok iri yarı olduğu için Hannah gerilemekten başka çare bulamadı. Iyice de şaşalamıştı. Sonra belki de on Kont kadar önemli birine kabalık etmek istemediği için, koridorun solundaki bir kapıyı açtı. «Sayın Lordum burada beklerlerse...»

Genç adam küçük oturma odasına girdi. Burası zevkle döşenmişti ama eşyalar öyle pahalı şeyler değillerdi. Genç adam kâğıt dolu masayı hemen farkederek, «Thalia, şapkaları öyle başarıyla süslemeden önce model mi çiziyor?» diye düşündü.

Arkasını şömineye dönerek bekledi. Hafifçe gülümsüyor, böyle ansızın gelmesinin Thalia'yı çok sarsıp sarsmadığını düşünüyordu.

Sonra kapı açılarak genç kız içeri girdi.

Kont onun kılığını değiştirmiş olduğunu farketti. Şimdi arkasındaki müslin elbise kıza çok yakışmış, saçlarının ışıltısını ve cildinin güzelliğini iyice belirgin bir hale sokmuştu.

Kont, Thalia'ya bakarken, «Hiç şüphe yok,» diye düşündü. «Çok güzel o. Uzun bir süreden beri karşılaştığım kadınlardan çok daha güzel.» Hemen hemen zafere yakın bir his duyuyordu. «Onu bulmaya çalışmakta haklıydım.»

Ama kızın arkasından kapıyı kapatması ve hiç konuşmadan kendisine iyice yaklaşması Kont'u şaşırttı.

Thalia, adeta fısıldar gibi, «Buraya gelmemeliydiniz,» dedi. «Lütfen hemen gidin.»

Kont, «Gideyim mi?» diye kaşlarını kaldırdı. «Ama neden?»

«Annemin, sizin geldiğinizi öğrenmemesi gerek.»

«Anneniz sadece beni mi beğenmiyor?» diye sordu. «Yoksa bütün erkek misafirleriniz konusunda da aynı şeyleri mi düşünüyor?»

Thalia, «Benim erkek ahbaplarım yok,» diye açıkladı. «Ve annem burada olduğunuzu anlarsa dehşete kapılır.»

Kont tekrar sordu. «Ama neden?»

Thalia, «Çünkü...» diye başladı, sonra da durakladı. «Size izahat vermeme gerek yok, My Lord. Hannah'nın da söylediği gibi ben evde yokum. Sizden hemen gitmenizi rica ediyorum.»

Kont, «Gitmek niyetinde değilim,» dedi. «Sizinle konuşmak istiyorum, Miss Carver.»

«Birbirimize söyleyecek hiç bir şey yok.»

«Buna ben karar veririm. Ve açıkçası size söylemek istediğim çok şey var.»

Thalia, seslerinin yukarıdan duyulmasından korkuyormuş gibi tavana bakıyordu. Sonra tekrar rica etti. «Lütfen gidin. Gelişiniz annemi sarsacak. Sağlığı hiç iyi değil zaten. Çok çekti. Burada olduğunuzu anlarsa, çok sarsılır.»

Kont, «O halde hemen gideceğim,» dedi. «Ama madem burada konuşamıyoruz, o halde başka bir yerde buluşmalıyız.»

Thalia hemen, «Bu imkânsız,» diye cevap verdi.

«O halde ben de burada kalırım.»

Kız öfkeyle bağıracakken kendisini tuttu. «Annemin hasta olduğunu size söyledim. Bu kadar duygusuz olduğunuzu sanmıyorum.»

Kont ısrar etti. «Nerede konuşacağız?»

Yukarıdan sesler geldi. Thalia yine tavana bakarak telaşla, «Nerede olursa...» dedi. «Nerede olursa. Ama burada olmaz.»

Kont, «Pekâlâ,» diye gülümsedi. «Sizi sekiz buçukta gelip alacağım. Kalabalık olmayan, sakin bir yerde yemek yeriz. Konuşmalarımızı kimsenin dinlemeyeceği bir yerde.»

Thalia'nın gözleri hayretinden daha da irileşti. «Sizinle yalnız başıma mı yemek yiyeceğim?»

«Başkalarını davet etmeyi düşünmüyorum.»

«Ama böyle bir şey yapamam... Bu hiç hoş olmaz.»

Kont, nazik nazik, «O halde burada konuşalım,» dedi. «Neticede burada büyükleriniz var. Anneniz yukarı katta ama olsun.»

Thalia kısa bir sessizlikten sonra mırıldandı. «Bana şantaj yapıyorsunuz.»

Kont, «Evet, öyle,» diye cevap verdi. «Size şunu da söyleyeyim. Ben her istediğimi elde ederim. Onun için başlangıçta

istediğimi yapmama izin verin ve boyun eğin. Bu sizin için daha rahat olur.»

«Bana ne söyleyeceksiniz?»

Kont, «Uzun bir hikâye bu,» dedi. «Ama demin de söylediğim gibi istediklerimi size burada da anlatabilirim. Tabii izniniz varsa.»

Thalia'nın düşündüğünü, bu dertten kurtulmak için çareler aradığını biliyordu. Ama kız yukarıdan gelen hafif sesi duyunca kararını da verdi. «Pekâlâ, beni zorluyorsunuz. Bu yüzden sizden nefret de ediyorum. Ama şu ara annemin üzülmesini istemiyorum. Onun için sizinle yemek yiyeceğim. Ama bunu ancak dokuzda, yani annem uyuduktan sonra yapabilirim.»

Kont başını salladı. «Dokuzu çeyrek geçe sizi alırım.»

Thalia tembih etti. «Kapıya vurmayın. Dışarıda bekleyin. Ben gelirim.»

Kont, bu talimatı yerine getireceğini belirtmek için gülümsedi. Thalia ise onu hemen başından atmak istiyormuş gibi kapıyı açarak dar koridora çıktı. Sokak kapısına doğru gitti.

Kont, «Dokuzu çeyrek geçe,» dedi. «Umulmadık bir şekilde geçikirseniz, sizi yine sabırla beklemeye hazırım, Miss Carver.»

Thalia cevap vermeyerek kapıyı onun arkasından kapattı. Genç adam kızın aslında kapıyı şiddetle çarpmayı istediğini de sezdi.

Kont evden uzaklaşırken gülümsüyordu. İlk çarpışmayı kazanmıştı. Bu henüz bir savaş değildi, o daha sonra olacaktı. Ama Thalia'yla karşılıklı güç denemesi yapmışlar ve bunu Kont kazanmıştı. Bu da şaşılacak bir şey değildi.

***

Kont gittikten sonra Thalia, kendisini toplamak için bir dakika koridorda durdu. Sonra yukarı çıktı.

Konta o kadar kızmıştı ki, annesinin bu yakıcı öfkesini hemen farkedeceğinden korkuyordu.

Thalia, «Bu ne küstahlık,» diye düşünüyordu. «Peşimden buraya nasıl geldi? Ben onunla topu topu bir kere karşılaştım. Bugün hoşlandığı kadına şapka almaya geldiği zaman ikinci defa gördüm onu. Bir centilmene yakışmayacak bir şekilde beni zorladı.

«Sonra şantaj yaparak, yemek davetini bana kabul ettirdi. Aslında onunla yalnız başıma çıkmamam gerektiğini pekâlâ biliyorum. Annem bunu duyarsa, kalp krizi geçirir.»

«Ne yapacağım?»

«Beni almaya geldiği zaman dışarı çıkmazsam, herhalde kapıya vurur. Ben ya da Hannah kapıyı açıncaya kadar. Kendisine katılmayı red edersem mesele de çıkarır. Ondan böyle bir şey beklenir.»

«Olacak şey mi bu? O bir centilmen gibi davranmıyor.»

«Ah, tabii. Çünkü beni kibar bir kız saymıyor.»

«Her halde dükkânlarda çalışan kızlar sık sık böyle meselelerle karşılaşıyorlar.»

Thalia ilk defa şimdi annesinin dükkânda çalışması konusundaki endişelerini anlıyordu.

Derin derin nefes alarak, annesinin odasına girdi.

Lady Caversham da onu bekliyordu. «Kim geldi, hayatım? Hannah kapıya birinin geldiğini söyledi. O seni görmek istemiş.» Sesinden hem endişelendiği, hem de biraz korktuğu anlaşılıyordu.

Thalia bir an annesine doğruyu söylemeyi, onun fikrini sormayı istedi. Ama annesi bitkin haldeydi. Biraz daha endişelenip sinirlenmesi onun için çok kötü olabilirdi.

Lady Caversham her gece kolay kolay uyuyamıyor, kocasını düşünerek acizce ağlıyordu. Şimdi Thalia'nın annesinin derdini büsbütün arttırması hiç doğru olmayacaktı. Belki bu onun ölümüne bile sebep olabilirdi.

Thalia kararını verdi. «Aslında, benim bir sırrım var, anneciğim. Bunu uzun bir süreden beri saklıyordum. Ama şimdi sana gizlediğim şeyi açıklayacağım.»

Lady Caversham tekrarladı. «Gizlediğin şeyi mi?»

Thalia, «Benimle öğüneceğini umuyorum,» dedi. «Ben bir kitap yazdım, anneciğim.»

Lady Caversham çok şaşırdı. «Kitap mı yazdın?»

Thalia, «Küçük bir şey,» diye açıkladı. «Cuma gününe kadar bekleyecektim. Yani senin doğum gününe kadar. Kitabı o gün sana armağan edecektim. Ama artık bekleyemeyeceğim. Kitabı sana hemen vereceğim, anne. Bekle de getireyim.» Thalia, çabucak kendi odasına gitti.

Genç kız, bir gün önce Matmazel Genevieve'in yanından ayrıldıktan sonra Hachard kitabevine gitmiş ve kendi kitaplarından bir kaç tane almıştı. Bunlar tuvalet masasının üzerinde duruyordu. Thalia bunlardan birini güzel bir kâğıda sararak, pembe bir kurdeleyle de bağlamıştı. Annesinin doğum gününde ona bir kaç küçük hediye vermeyi planlamıştı. Ama şimdi annesine Kont'un gelişini unutturması gerektiğini biliyordu. Bunun en iyi yolu da Lady Caversham'a kitabını vermekti.

Kız, kâğıda sarılı kitabı annesine götürerek verdi. «İşte, anne, böylece kızın edebiyat dünyasına adımını atmış oluyor. Kitabımın beğenileceğini ve bize bol bol para getireceğini umuyor, bunun için dua ediyorum. Sen de etmelisin.»

Lady Caversham bağırdı. «İnanamıyorum!» Titreyen elleriyle kurdeleyi çözerek, paketi açtı. Yüksek sesle, «Centilmenler,» diye okudu. «Bu eseri kibar biri yazmıştır. Thalia, ne yazdın sen?»

Thalia, «Bizim evdeki kütüphanede gördüğüm bir kitap bana ilham verdi,» dedi. «Fransızcaydı bu. Adı da sadece 'Kadınlar'dı. Bir Fransız, yüz yıllar boyunca kadınlar hakkında söylenilmiş olan sözleri bir araya getirmişti.»

Lady Caversham başını salladı. «O kitabı hatırladığımı sanıyorum.»

«O kitabı babama gösterdiğim zaman çok güldü. 'İstersem buna bir çok eklemeler de yapabilirim,' dedi. 'Belki ileride tanıdığım kadınlar hakkında bir kitap da yazarım. Ama onların

hiç biri annen kadar güzel değildi.'»

Lady Caversham, «Sevgili Denzil, gerçekten böyle mi söyledi?» diye sordu.

Thalia, «Her zaman öyle söylerdi,» dedi. «Ben de daha fazla para nasıl kazanacağımı düşünürken aklıma o kitap geldi. O zaman ben de Centilmenler hakkında bir kitap yazmaya karar verdim.»

«Bunu yalnız başına mı yazdın?»

Thalia, alçak gönüllülükle, «Bu fazla uzun değil ki,» diye karşılık verdi.

«Bunu basmaya nasıl razı oldular?»

«Piccadilly'deki dükkâna, Mr. John Hatchard'ı görmeye gittim. Onun George Crabbe'in eserlerini bastığını biliyordum. Tabii benim eserim onunkinden farklıydı ama M. Hatchard'dan yazdıklarımı okumasını istedim. Buna razı oldu. Bana çok iyi davrandı, anne. Ama biliyor musun bana kendisi hakkında ne söyledi?»

Lady Caversham, «Ne?» dedi.

«Kitapçı dükkânını açtığı zaman hatıra defterine, şunları yazdığını. 'Bugün Tanrının rızası, arkadaşlarımın teşvikleri ve cebimde beş sterlinle Piccadilly'de kitapcı dükkânımı açtım.' Düşün, anne. Böylece büyük bir kumar oynamış.»

Lady Caversham başını salladı. «Gerçekten cesur bir insanmış.»

Thalia sözlerini sürdürdü. «Ona açıkça para kazanmam gerektiğini söyledim. Galiba Mr. Hatchard, o zaman kendi çabalarını hatırladı ve bana yardım etmek istedi.»

Lady Caversham. «O gerçekten çok iyi davranmış,» dedi. «Kimsenin tanımadığı bir yazarın kitabını basmış. Ama bu kitap senden beklenecek bir şey de değil, hayatım. Bana sorsalardı senin roman yazabileceğini söylerdim.»

Thalia güldü. «Ben ikinci bir Jane Austen değilim. Mr. Hatchard bu kitabın sosyeteyi eğlendireceğini söyledi. Ben de dua ediyorum, anneciğim. Kitap sayesinde bol para kazanalım. Ve

ben de Lord Byron gibi bir gece üne kavuşayım.»

Lady Caversham elindeki kitaba bakıyordu. «İnanamıyorum... Sanki daha dün sana alfabeyi öğretiyordu ve sen de iki hecelik kelimeleri okumaya çalışıyordun. Ama şimdi bir kitap yazmışsın. Keşke üzerinde adın da olsaydı.»

Thalia, «Bunu ben de isterdim,» dedi. «Ama Mr. Hatchard çok kimsenin bir kadının erkekleri eleştirmesini küstahlık sayacağını söyledi. Kitabın esrarlı bir havaya büründüğü takdirde daha fazla satacağını da düşünüyordu.»

Annesi söz verdi. «Yazdığım her kelimeyi okuyacağım. Ve o sırada da pek zeki bir kızım olduğunu düşüneceğim.» Tekrar kitaba bir göz attı. «Erkekler konusunda bu kadar bilgiyi nasıl edindin?»

«Aslında erkekler konusunda hiç bilgim yok. Ama babamın sözlerini hatırlıyorum. Bir çok kitapta okuduğum nükteli lafları da. Bir kitabı yazma fikri, müşteriler kocaları ve sevgilileri hakkında konuşurken aklıma geldi.»

Lady Caversham fena halde sarsıldı. «Yani o kadınlar senin önünde gerçekten böyle şeylerden söz ediyorlar mı?»

«Tabii, anneciğim. Bildiğin gibi insanlar hizmetkârlar sanki sağırlarmış gibi davranırlar. Eh, şapka alan kadınlar için de ben bir hizmetkârım.»

Annesi, öyle kendisine yakışmayan bir iş bulmasına ve hayatını kazanmak için çalışmasına ne kadar üzüldüğünü tekrar söylerken, Thalia onu dinlemedi.

Onun yerine, kendi kendine, «Kont hakkımda ne düşünüyor?» diye sordu. «Neden beni görmek için o kadar ısrar etti?»

«Kont, Matmazel Genevieve'in odasına girdiği zaman bu ziyaretin sebebi belliydi. Zaten Genevieve de o gelmeden önce bazı açıklamalar yapmıştı. Bu yüzden kadının önemli birini beklediğini anlamıştım. Kont, uzun boyuyla çok yakışıklı ve şıktı.

«Bugün öğleden sonra Lady Adelaide'yla dükkâna geldiği zaman çok şaşırdım. Mrs. Burton bana Lady'nin sosyetenin en

güzel kadınlarından biri sayıldığını söyledi. Başka kadınların kendisine haset ettiklerini anlattı. Onun giydiği her şey hemen moda oluyormuş.

«Kontun, Lady Adelaide gibi şahane ahbapları varken, neden benimle konuşmayı istiyor?»

«Tanrım! Yoksa kim olduğumu mu anladı? Ama hayır... Olamaz. Sanmıyorum.»

«Bond sokağında çalışan şapkacı Thalia Carver'ın Sir Denzil Caversham'ın kızı olduğunu kim anlayabilir?»

«Hayır, sebep başka. Neyse... Kont'la yemek yediğim zaman bu nedeni de öğrenirim.»

«Kont beni, annemi sarsacak ve dehşete düşürecek bir şeyi yapmaya zorladı. Bu davranışı çok çirkindi.»

Ama yine de heyecanlıydı kız. Thalia, Londra'ya döndüklerinden beri kendisi için seçtiği rolü dikkatle oynuyordu. Özel bir hayatı olamayacağı da belli bir şeydi. Annesi, tanıdıklarına gözükmelerini söylediği zaman da haklıydı. Onlara Sir Denzil'in neden ortadan kaybolduğunu açıklayamazlardı. Ayrıca ahbaplarının kendilerine acımalarını da istemiyorlardı.

Lady Caversham sık sık, «Baban döndüğüm zaman,» diyordu. «Önce malikâneye gider, dedikodular sona erinceye kadar sakin bir hayat süreriz. Sonra da eski hayatımıza döneriz.»

«Bunu yapmak için gereken parayı nereden bulacağız?»

«Belki baban eve döndüğü zaman parası da olur...»

Thalia buna pek ihtimal vermiyordu. Çünkü babası para kazanma değil, harcama konusunda bir dahiydi.

Ama annesini üzmeyi istemediği için de her seferinde, «Babamın her şeyi düzeltecek kadar zeki olduğuna inanıyorum,» diyordu. «Para işlerimizi bile...»

Lady Caversham o akşam, Hannah'nın tepsiyle getirdiği yemeği yedi. Thalia'nın kitabına daldığı için farkına varmadan her zamankinden daha fazla yemeyi de başardı.

Thalia, sevinçle, «Bu akşam çok iyi davrandın, anneciğim,» dedi. «Yememek için inad etmedin. Hannah'ya tavuğu çok be-

ğendiğini söylemelisin.»

Lady Caversham dalgın dalgın mırıldandı. «Yediğim tavuk muydu?» Sonra çabucak ekledi. «Tabii söylerim. Zavallı Hannah, iştahımın açılması için çabalayıp duruyor. Bir türlü acıkmadığım için bayağı utanıyorum.»

Thalia, «Belki kitap sayesinde çok para kazanırız,» dedi. «O zaman iştahının açılması için sana ender yiyecekler de alırız. Hattâ belki sen de Romalılar gibi tavus kuşu dilinden hoşlanırsın.»

Annesi dehşetle bağırdı. «Neden o kadar zalimlermiş?»

Kız hemen, «Sana takılıyordum, anneciğim,» diye atıldı. «Bu akşam her zamankinden daha iyisin. Ama artık kitabımı bırakıp, uyumaya çalışmanı istiyorum. Kitabımı okumak için sabırsızlandığını biliyorum ama olsun.»

«Kitabını birlikte okumak beni daha mutlu edecek.»

Thalia, «Bunu yarın yaparız,» diye mırıldandı. «Şimdi yatmana yardım edeceğim. Sonra da seni güldürmek için bir iki kısa bölüm okuyacağım.»

Lady Caversham, yattığı sırada saat da dokuzu geçmişti. Kadın hâlâ Thalia'nın yazdıklarını düşünerek gülüyordu.

Genç kız, «İyi geceler,» diyerek annesini öptü. Sonra da kendi odasına gitti. «Her halde Sayın Lord gece elbisesi giyineceğimi sanıyor,» diye düşünüyordu. «Korkarım hayâl kırıklığına uğrayacak.»

Thalia'nın gece elbisesi yoktu. Babası İngiltere'den ayrıldığı zaman on beş yaşındaydı kız. Ondan sonra da Hannah'yla birlikte bir tek günlük kılık dikmişlerdi.

Kısa bir süre önce pazarda ucuz ama güzel bir müslin ve kurdeleler bulmuşlardı. Tabii bu kurdeleler savaş sırasında Fransa'dan kaçak getirilenler gibi saten değildi. Kolaylıkla buruşuyorlardı ama renkleri hoştu.

Thalia, yıkandıktan sonra bu yeni elbisesini giydi. Çünkü

diğerleri iyice eskimişlerdi. Elbise çiçekli müslinden yapılmıştı. Eteğinde iki, yakasının kenarında da bir kat kırma vardı.

Kız bu kılıkla pek küçük duruyordu.

Thalia aynadaki hayaline. «Tecrübeli birini istiyorsa,» dedi. «O zaman Lady Adelaide'i yemeğe götürsün.» Bir an durdu. «Ah, ama benimki de küstahlık. Kont'un beni yemeğe çağırmasının sebebi beni güzel bir kadın sayması değil. Başka bir nedeni var bunun.» Kız yine korkuya kapıldı. «Bu ne olabilir?»

Thalia, saçlarına biçim verirken dokuzu yirmi beş geçtiğini farketti. Her halde Kont bekliyordu.

Kız, «Beklerse beklesin,» diye homurdandı. «Ama olmaz! Ya tehdit ettiği gibi kapıya olanca gücüyle vurur ve annemi rahatsız ederse?»

Lady Caversham da hastaların çoğu gibi yatar yatmaz dalıyordu. Ama bir iki saat sonra uyanıyor ve bir daha da gözünu kırpmıyordu. Gece erken saatlerde rahatsız edilmesi çok kötü oluyordu. Çünkü o zaman gözüne uyku girmiyor, sabahleyin de Thalia'yı korkutacak kadar bitkin oluyordu.

Kız, «Hemen Kont'un yanına gitmeliyim,» dedi.

Dolaptan, mali durumlarının daha iyi olduğu günlerde annesinin kullandığı uzun pelerini aldı. Koyu mavi kadifedendi bu. Thalia, pelerinin samur yakasını yiyecek parası bulabilmek için satmak zorunda kalmıştı.

Thalia, sade biçimli pelerini omzuna aldı. Bunun tonu saçlarının rengine çok yakışıyordu. Ama genç kız bunun farkında değildi. Kendisini biraz kılıksız buluyordu. «Belki Kont kıyafetim yüzünden utanacak. Ama bu konuda yapabileceğim bir şey de yok.»

Thalia sessizce merdivenden inerek mutfağa gitti.

Hannah ona baktı ve kaşları da çatıldı. «Dünyanın sonu

geldi galiba? İşte bunu kesinlikle öğrenmeliyim. Onun sizi yalnız başınıza davet etmeye hiç hakkı yoktu. Bunu siz de biliyorsunuz.»

Thalia, «Tabii biliyorum, Hannah,» diye içini çekti. «Ama başka ne yapabilirdim? Onun annemi üzmesini istemiyordum.»

Hannah istemeye istemeye, «Belki benim de sizinle gelmem için ısrar edebilirdiniz,» diye mırıldandı.

Thalia bir an Kont'un karşısında Hannah'yı gördüğü zaman ne hale gireceğini düşünerek için için güldü. Sonra da, «Bunu ben de isterdim,» dedi. «Ama ya annem uyanır ve evde hiç kimse olmadığını anlarsa?»

Hannah öfkeyle homurdandı. «Sayın Lord gibi erkekleri idare edebileceğinizi umarım. Ama açıkçası bu bakımdan şüphem var.»

Thalia'nın da şüphesi vardı.

Hannah birdenbire bağırdı.»

Kız, «Ne var?» diye sordu.

«Aklıma bir şey geldi. Aklıma bir şey geldi, Miss Thalia. Siz burada bekleyin.» Konuşurken, merdivenden bodruma indi.

Thalia arkasından hayretle bakakaldı.

Bodrumda, malikâneden getirdikleri sandıkların dışında bir şey yoktu. Bu sandıkların bir kısmı babasınındı ve içinde Sir Denzil'in eşyaları duruyordu. Bu evi tuttukları zaman sandıkları nereye kaldıracaklarını bilememişlerdi. Sonunda Hannah bunları bodruma indirmişti. Şimdi nem ya da güvelerin eşyalara zarar vermemesi için zaman zaman bunları havalandırıyordu.

Thalia bekledi. Kont'un da beklediğini biliyordu. Her halde genç adam gitgide sabırsızlanmaya başlıyordu.

Sonra Hannah, bodrumun dar merdiveninden ağır ağır çıktı. «Şunu arıyordum... Bunu yanınıza alın, Miss Thalia. Belki bu işinize yarar.» Konuşurken elini uzattı.

Thalia onun uzattığı şeyi görünce hafifçe inledi. «Bu bir tabanca, Hannah!»

«Bu babanızın silâhı ve dolu. Ama sadece bir kurşun bulabildim. Yani tabancayı kullanacak olursanız, bir tek defa ateş edebileceksiniz.

Thalia, «Tabancayı alamam,» dedi. «Alamam. Babam bir adamı vurduğu için bu duruma düştük.»

Hannah sakin sakin, «Bunu biliyoruz,» diye cevap verdi. «Ama tabancalardan daha korkunç şeyler de vardır. Bu silâhı alın, Miss Thalia. Buna ihtiyacınız olabilir.»

Thalia, yaşlı kadının haklı olduğunu biliyordu. Ayrıca silâh bir hayli küçüktü. Kız şimdi bunu bir geçe partiye giderlerken babasının yanına aldığını hatırlıyordu. Toplantı uzakça bir yerdeydi. Memleketin her tarafında haydutlar ve yol kesiciler vardı. Thalia, durdurulup soyulduklarını hiç hatırlamıyordu. Ama başkalarının başlarından kötü olaylar da geçmişti. Bunlar yanlarında kendilerini korumak için bir silâh olmadığı için değerli eşyalarını uysalca haydutlara vermek zorunda kalmışlardı.

Thalia, «Belki şimdi de aynı durumdayım,» diye düşündü birdenbire. «Kontla savaşacak durumda olmadığım için onun istediği her şeyi yapmak zorunda kalabilirim. Tabii böyle bir şey olursa.»

Sonra, «Belki de sen haklısın, Hannah,» dedi. «Hazırlıklı olmak daima doğrudur.»

Tabancayı hizmetçiden alarak bunu saten çantasının içine koydu. Çantayı saten kurdelelerle koluna bağlamıştı. Tabanca yüzünden iyice ağırlaşmıştı bu. Ama kız, Kont'un durumu farkedeceğini sanmıyordu. «Mendil almak istediğim zaman çantamı dikkatle açmalıyım,» dedi kendi kendine. «Kont çantada ne olduğunu görmemeli.»

Sonra Hannah'ya baktı. «Artık gitmem gerekiyor.»

Hannah cevap vermeyerek, ağır ağır önden gitti.

Thalia bir an neşeyle, «Sanki beni ön kapıya değil de, darağacına götürüyor,» diye için için güldü.

Hava kararmıştı ama kız yolun biraz yukarısında bekleyen Kont'u kolaylıkla gördü.

Thalia ağır ağır ona doğru giderken genç adamın gece peleriniyle gerçekten şahane olduğunu düşündü. Kont gece elbisesi giymişti. Ama pantolonu dize kadar inen tarzda değildi. Onun yerine moda olan boru biçimi bir pantolon seçmişti.

Thalia, Kont'a yaklaştığı zaman kendisini çok önemsiz ve silik buldu.

Kont onu selamlamaya gerek görmeden, «Geç kaldınız!» dedi. «Kapınıza vurarak burada olduğumu size hatırlamamın gerekip gerekmediğini düşünmeye başlamıştım.»

«Ben de öyle yapacağınızdan korkuyordum. Onun için geldim.»

«Anneniz evden çıktığınızı bilmiyor mu?»

«Bilmiyor.»

Kont durmuş kıza bakıyordu.

Thalia birdenbire, «Girdiğiniz iddiayı kazandınız, My Lord,» dedi. «Veya belki de bu kendi kendinize başarmak istediğiniz bir şeydi. Artık eve dönebilir miyim? Beni yemeğe götürmeniz gereksiz. Gördüğünüz gibi buna uygun kılıkta bile değilim.»

Kont kayıtsızca, «Çok hoşsunuz,» diye karşılık verdi. «Ama birinin sizi görmesinden korkuyorsanız, size çok sakin bir yere gideceğimizi söylemeliyim. Orada sizinle istediğim gibi konuşacağım.»

Thalia sesini çıkarmadı.

Genç adam, «Arabam Curzon sokağında bekliyor,» dedi. «Oraya kestirmeden gidebiliriz.»

Konuşurken kızı dirseğinden tutarak yürütmeye başladı. Thalia daha fazla tartışmanın bir yararı olmayacağını anlamıştı. Bu yüzden sesini çıkarmadı.

Shepard's Market'teki dükkânların çoğu açıktı. Bir kaç

müşteri alış verişten çok dükkân sahipleriyle gevezelik ediyorlardı. Ama diğer taraftan etraf çok tenhaydı. Gölgeli kemerin altından geçerek, gaz lambalarının aydınlattığı Curzon sokağına çıkarlarken Thalia sanki rüydaymış gibi bir duyguya kapıldı.

İleride, kapısında Kont'un arması olan, çift atlı ve kapalı bir araba bekliyordu. Bunun yanında da arabacıyla bir uşak yardımcısı duruyordu.

Thalia arabaya bindi. Kont yanına otururken kız bir an için geçmişe döndü.

Şimdi babasının arabasındaydı. O felâket olmamıştı. O endişeli ve yoksul yıllar silinmişti. Ertesi gün yemek parasını nereden bulacaklarını düşünmesine gerek yoktu.

Thalia hayallere öylesine dalmıştı ki arabada rahatça arkasına yaslanmış olan Kont'un kendisini neşeyle süzdüğünü farketmedi.

Sonra genç adam, «Böyle ciddi ciddi ne düşünüyorsunuz?» diye sordu.

Thalia cevap verdi. «Kendimi. Sizinle ilgilenmediğim için özür dilerim. Ama bir an bana çok ilginç biriymişim gibi geldi.»

Kont, «Başka bir kadın beni düşündüğünü söylerdi,» dedi kendi kendine. Sonra da, «Hiç olmazsa dürüstsünüz, Miss Carver,» diye gülümsedi. «İnsanların çoğu durmadan kendilerini düşünürler. Ama bunu açıkça söyleyecek kadar dürüstlük gösteremezler.»

Thalia, «Ben kabil olduğu zaman doğruyu söylerim,» diye açıkladı. «Bu daha kolaydır. Bu gece annemi aldattığım için utanıyorum. O beni çok sever. Ve ben anneme haber vermeden sizinle geldim.»

Kont, «Anneniz nasıl olsa kendisini kandırdığınızı bilmiyor,» dedi. «Onun için bence fazla üzülecek bir şey yok. Eğer hoş bir gece geçirmek istiyorsak, sitemlerden ve yakınmalardan da vaz geçmeliyiz. Böyle şeyler içimi sıkar.»

«Bu akşamki görevimin sizi eğlendirmek ve sıkılmanızı engellemek olduğundan haberim yoktu, My Lord.»

Kont, «Beni eğlendirmeye başladınız bile,» dedi. «Bana büyük bir heyecanla benimle birlikte olmaya can attığınızı söylemediniz.»

Thalia, «Demin de açıkladığım gibi, diye hatırlattı. «Her zaman doğruyu söylerim. Sizinle beraber olmayı istemediğimi de pekâlâ biliyorsunuz. Bunu söylememe gerek yok. Evde yatağıma uzanıp kitap okumayı tercih ederdim.»

«Her gece böyle mi yapıyorsunuz?»

«Evet.»

«Ama böylece gençliğinizi ve tabii güzelliğinizi ziyan ediyorsunuz.»

«Ama kafamı ziyan etmiyorum. Öyle değil mi?»

«Kafanızı, daha belirgin taraflarınızdan önemli mi buluyorsunuz?»

«Tabii. Daha önemli ve daha uzun ömürlü.»

Kont güldü. «Bu iddianız bakımından gerçekten ilginç bir insansınız. Tabii bu sözleriniz doğruysa. Ama zamanınızı sadece dış görünüşleriyle ilgilenen kadınlarla geçirdiğiniz için başka bir şeyin üzerinde durmayı istemiş olabilirsiniz.»

«Ben onların çoğuna acıyorum.»

Kont sordu. «Neden?»

«Çünkü onlar tek önemli şeyin erkekleri çekmek olduğunu sanıyorlar. Zira böyle yetiştirilmişler. Bu yüzden boneler alıyor, çoraplar, ayakkabılar, şemsiyeler onlar için fazla önemli. Bir balık yakalayabilmek için türlü yemler bulduklarını sanıyorlar.»

Kont kaşlarını kaldırdı. «Benim gibi bir balık mı?»

Thalia başını salladı. «Tabii. Kont Hellington gerçekten pek önemli bir av olurdu. Tabii onu yakalayabilselerdi.»

«Ben ağa takılmamak için şiddetle savaşıyorum.»

Thalia, «Buna inanıyorum,» dedi. «Ama şimdi falcılığa kal-

kışacağım. Ve Sayın Kont'a bir kere kesinlikle ağa düştüğü takdirde bir daha kurtulamayacağını söyleyeceğim.»

Kont, «İşte ben de bundan korkuyorum,» dedi. «Ama bir bakıma haklısınız. Tabiat bir erkeğin yakalanıp esir edilmesini emrediyor. Bir kadın tarafından aptallaştırılmasını da. Ademin, Havva yüzünden neler çektiğini düşünün.»

Thalia ekledi. «Ve Adem bu yüzden her gün sızıldanıp durmuş.» Sesi biraz aksiydi.

Genç adam bir kahkaha attı. «Miss Carver, gri kılığınızı çıkardığınız zaman çok değişiyorsunuz. Müşterisiyle uysalca hattâ yaltaklanırcasına konuşan o mahçup kız ortadan kayboluyor.»

Thalia, «Gerçekten öyle mi davranıyorum?» diye sordu. «İşte bu çok ilginç.»

«Neden?»

«Eski Mısırlılar sesin gücüne inanırlarmış. Zaman zaman modern çağda sesin önemi olup olmadığını kendi kendime sordum.» Thalia bir an durarak düşündü. «Savaşta ses bir askeri hemen harekete geçiriyor. Çünkü o emir almaya alışık. Ama belki ses, dinlemeye alışık olmayan kimseleri kontrol altına almak için kullanılabilir.»

Kont, «Bu gerçekten ilgi çekici bir iddia,» dedi. «Bu konuyu iyice incelemeliyiz. Ama gördüğünüz gibi lokantaya geldik.»

Thalia pencereden baktı. Bu ışık lokantaya acayip bir görünüm veriyordu.

Thalia binaya bakakaldı. Sonra da hafif, korku dolu bir sesle, «O— olamaz...» dedi. «Oraya gidemem...»

Kont onun korkusunu gidermeye çalıştı. «Korkmayın, sizi kimse görmeyecek. Sizinle özel bir odada yemek yiyeceğiz.»

Thalia, «Asıl bir erkekle yalnız kalamayacağım bir yer arası,» diye düşündü.

Kız özel odalar konusunda bazı yazılar okumuştu. Casonova, Marki de Sade ve tarihte adları geçen daha bir çok zalim

insan baştan çıkarmak istedikleri kadınları Avrupa'nın çeşitli yerlerinde böyle özel odalara götürmüşlerdi. Ama Thalia Londra'da da öyle yerler olduğunu sanmamıştı.

Kız, mantıklıca bir tavırla kendi kendine, «Burada bir özel oda olmazsa,» dedi. «Başka bir yerde özel bir oda tutar. Kont'un evinde ise herhalde hiç güvende olmam. Aslında onun beni konağına götüreceğini sanmıştım.»

Thalia bir an durakladı. Sonra elini uzatırken çantasının ağırlığını hissetti ve bayağı rahatladı.

⁂

DÖRT

Garsonlar odadan çıkarlarken Kont arkasına yaslandı. Elinde konyak dolu bir kadeh vardı.

Karşısında oturan Thalia'ya bakarak, «Yemek ummadığım kadar güzel ve eğlenceli geçti,» diye düşündü. «Açıkçası ne zamandan beri bir kadınla, hattâ bir erkekle böyle zekice bir konuşma yapmamıştım.»

Kızla türlü konulardan söz etmişlerdi. Kont o zaman Thalia'nın hem çok kültürlü, hem de zeki olduğunu anlamıştı.

Pek gençti kız. Ama Kont'un karşısında sosyetede zekâlarıyla tanınmış olan Lady Melbourne ya da Lady Holland gibi olgun bir kadın vardı sanki.

Thalia ise karşısındaki erkeğin Mrs. Burton'un dükkânına gelen ve yanlarındaki kadınlar şapkaları denerken onlarla tatsız tatsız konuşan o sosyeteden, boş kafalı gençlerden biri olmadığını anlamıştı. Kont'la konuşmak gercekten hoştu.

Thalia zaman zaman bir erkekle başbaşa yemek yemenin nasıl bir şey olduğunu düşünmüştü. Yemek sırasında son üç yıl kendisine sakladığı fikirleri açıklamanın ilginç bir şey ola-

cağına da karar vermişti.

Londra'da kendisine ders veren öğretmenler âdeta sitemle kafasının bir erkeğinki gibi olduğunu, bir kızda böyle bir şeyi beklemediklerini söylemişlerdi.

Thalia, babasıyla bir çok konudan söz ederdi. Ama aslında Sir Denzil karşısındakini pek dinlemezdi. O başkalarının fikirlerini değil, kendininkileri beğenirdi.

Diğer taraftan Thalia'nın annesi karşısındakini her zaman dikkatle dinlerdi. Thalia onu çok severdi ama dürüst bir kız olduğu için de annesinin özel hayatıyla bir bağı olmayan şeylere pek ilgi duymadığını da kendi kendine itiraf ederdi.

Belki Sir Denzil'le Lady Caversham'ın o kadar mutlu olmalarının sebebi adam konuşurken, kadının onu dikkatle dinlemesi, kocasının her sözünü fevkalâde bulmasıydı.

Ama Kont'un, Sir Denzil'den çok daha zeki olduğu belliydi. Fakat genç adam da fikirleri bakımından inatçıydı. Kendisine itiraz edildiği zaman da şaşırıyordu.

Kont'la Thalia bazı konularda heyecanla tartıştılar. Ama garsonlar odadan çıkınca genç kız da etrafına bakındı ve nerede olduğunu hatırladı.

Kont'un, kendisine yemek yedireceği bu lokantaya girerken bir hayli korkmuştu. Salondan müzik ve konuşma sesleri geliyordu. Yanlarda sırmalı kırmızı üniformalar giymiş garsonlar bekliyordu. Sonra onları ikinci kata çıkarmışlar ve kız da biraz rahatlamıştı. Girdikleri odada iki kişilik bir sofra hazırlanmıştı.

Tholia, «Eğer özel oda buysa,» diye düşünmüştü. «Ben yanılmışım demektir. Ben böyle bir yer beklemiyordum.»

Kız her zaman gözlerinin önünde fazla süslü ve bayağı eşyalarla döşenmiş bir odayı canlandırmıştı. Ama burası zevkli Fransız eşyalarıyla döşenmişti. Duvarlara bir kaç Fransız tablosu asılmıştı. Koltuklar brokar kaplıydı. Dipte firuze rengi güzel perdeler vardı. Thalia, pencerenin orada olduğunu düşündü.

Kendi kendine, «François Boucher de tablolarında bu maviyi kullanıyor,» dedi. Oda sandığı gibi çıkmadığı için içi biraz rahatlamıştı.

Kont, kızın pelerinini omuzlarından aldı. O kendisine dokunduğu için Thalia'nın sinirleri geriliverdi. Ama Kont gayet nazik davranıyordu. Bu yüzden kız sofraya otururken eski endişelerinden kurtuldu.

Kont, «Bir kadeh şampanya,» dedi. «Yoksa Mader şarabını mı tercih ederdiniz?»

Thalia durakladı. «Çok uzun bir süreden beri ikisinden de içmedim.»

Genç adam, «O halde şampanya için,» diye önerdi.

Garson, kıza bir kadeh verdi. Kız bundan ufak bir yudum aldı. Alkol yüzünden kafasının dumanlanması büyük bir hata olurdu. Üstelik saatlerden beri bir şey de yememişti.

Hannah, Thalia'nın dükkânda yemesi için her gün hafif yemekler hazırlıyordu. Şapkacıda çalışanlardan bazıları öğleyin dışarı çıkarak, yan sokaklardaki tezgâhlardan yiyecek alıyor, biraz da dolaşıyorlardı.

Ama Thalia annesine yalnız başına hiç bir yere gitmeyeceğine söz vermişti. Zaten sokaklarda dolaşmayı istediği de yoktu. Ayrıca dükkânda her zaman yapılacak iş oluyordu.

Thalia, şapkaları süslemekte usta olduğu için Mrs. Burton ona iki kişilik iş yaptırıyordu. Kız da bunun farkındaydı. Thalia ustalıkla yeni moda şapkalar yapmakla kalmıyor, bunların satılmasıyla da uğraşıyordu.

Thalia'nın Kont'la yediği yemekler nefis ve ağırdı. Şimdi listedeki yemeklerden bazılarını Hannah'ya nasıl tarif edeceğini düşünüyordu. Beğendiği yemekleri annesinin yemesini de istiyordu.

Kont, «Başka istediğiniz bir şey var mı?» diye sordu.

Thalia, «Artık bir şey yemem imkânsız,» diye cevap verdi. «Keşke bir deve olsaydım. Bu nefis ziyafetten sonra bir hafta bir şey yemek zorunda kalmazdım.»

Kont, «Çok zayıfsınız,» dedi. «Bunun sebebi modaya uyma isteğiniz mi? Yoksa genellikle yeterli yiyecek bulamıyor musunuz?»

«Artık yeteri kadar yiyecek alabiliyorum. Çünkü şanslı olduğum için bir iş buldum ve çalışıyorum.»

«Mrs. Burton'un fazla cömert olduğunu sanmıyorum.»

Thalia gülümsedi. «Bond sokağındaki bütün dükkân sahiplerinin aynı olduklarını söylediler bana. Müşterilerinden korkunç paralar alıyorlar. Ama yanlarında çalışanlara fazla bir şey vermiyorlar.»

Thalia sordu. «Teklifte mi bulunacaksınız?»

Genç adam kızı uzun uzun süzdü. «Sizin kadar güzel bir kızın bir şapkacı dükkânına yakışmadığını siz de biliyorsunuz sanırım, Miss Carver.»

Thalia'nın gözleri hayretle açıldı.

Kont sözlerini sürdürdü. «Yalandan alçak gönüllüce bir tavır takınacak ve güzelliğinizin farkında olmadığınızı mı söyleyeceksiniz?»

Thalia, «Tabii güzel olduğumu düşünmeyi isterim,» diye cevap verdi.» Ama dükkânımıza gelen tanınmış güzellerle... meselâ bugün yanınızdaki hanımla ya da Matmazel Genevieve gibileriyle kendimi kıyasladığım zaman, bazı kusurlarım olduğunu anlıyorum.»

«Kusurlarınız varsa bile ben bunların farkında değilim.»

Kont yine alaycı bir tavırla konuşmuştu. Onun için Thalia bu sözleri bir iltifat olarak almadı. Hafifçe gülerek, «Her ne hal ise,» dedi. «İnsan bir dükkânda çalışırken fazla güzel olduğunun düşünülmesinin düşmanca duygular uyandırdığını öğrendim. Her halde Sayın Lord da durumun farkında. Benim yaşlı ve çirkin kadınlara hizmet ettiğimi biliyor. Yanlarında hayranlarıyla gelen sosyete güzelleriyle ise Mrs. Burton ilgileniyor.»

«Ama sizi Fransız dansöze yolladı.»

Thalia, «O başka,» diye karşılık verdi. «Matmazel Genevie-

ve benim kadar önemsiz birini fark bile etmez. Ama aslında Mrs. Burton beni ilk defa öyle bir yere gönderdi. Bir daha yollamayacağını umarım.»

Kız öyle kesin bir tavırla konuşmuştu ki genç adam şaşırdı. «Neden böyle konuşuyorsunuz?»

«Bir Fransız dansözü beni farketmeyebilir. Ama onun giyinme odasına girip çıkan beyler farkedebilirler. Yani sizin gibi, My Lord. Eğer o otele gitmeseydim, şu anda burada, karşınızda olmazdım.»

Bir sessizlik oldu. Thalia bilmediği bir sebeple birdenbire utandı. Belki bunun bir sebebi genç adamın kendisini dikkatle süzmesiydi. Kız, «Sanki bir tabloyu ya da bir atı inceliyormuş gibi bakıyor,» diye düşündü. «Bana değer biçiyor.»

Thalia derin bir nefes aldı. «Bu yemek için teşekkür ederim, My Lord. Ama artık eve dönmemin zamanı geldi.»

«Hemen olmaz.» Kont'un sesi sertti. «Size daha teklifimi açıklayamadım.»

«Söyleyeceklerinizi dinleyeceğim tabii. Ama size artık geç olduğunu söylemek zorundayım.»

«Bence geç değil.»

Thalia hatırlattı. «Ama siz benim gibi sabah erken kalkmak zorunda değilsiniz.»

Genç adam başını salladı. «Pekâlâ, bunu unutmayacağım. Şimdi beni dikkatle dinleyin.»

Thalia öne doğru eğildi. Dirseklerini masaya koyarak, çenesini avcuna dayadı. Çantası kucağındaydı. Kendi kendine, «Çabucak ayağa kalkmaktan kaçınmalıyım,» dedi. «Yoksa çanta yere düşünce gürültü çıkar.»

Kont, «Sizin için uygunsuz bir çevrede çalıştığınızı ikimiz de kabul ediyoruz sanırım,» diye söze başladı. «Ben size daha sakin bir yerde büyük bir eve taşınmanızı tavsiye edeceğim. Sizi şu sıra olduğunuzdan daha fazla rahat ettirmem için bana izin vermelisiniz.»

«Giyeceğiniz şapkaları kendiniz yapmak zorunda kalmayacaksınız. Kendi arabanız ve bunu çekmek için de iki atınız olacak. Size hizmet etmeleri için bir, hatta iki hizmetkâr tutulacak.» Genç adam, bütün gece yaptığı gibi sakin ve rahat bir tavırla konuşuyordu. Yüzündeki hafif alay insanda sanki onun bu konuyla hiç bir ilişkisi yokmuş gibi bir izlenim bırakıyordu.

Genç adam, Thalia'nın kendisine büyük bir hayretle baktığını farkederek durakladı.

Kız, «Hepsi...» dedi. «Hepsi bu kadar mı?»

Kont kaşlarını kaldırdı. «Hepsi mi? Başka ne söylememi istiyorsunuz? Mücevherler? Covent Garden'da bir loca?»

Thalia, «Ben onu kasdetmedim,» diye karşılık verdi. «Sayın Lord'un sözlerinin acayip bir şaka olduğunu düşünmemek elde değil.»

Genç adamın kaşları çatılıverdi. «Şaka mı? Neden öyle düşünüyorsunuz?»

Thalia, parmaklarını birbirine kenetleyerek dimdik oturdu. Kont'a bakarak, «My Lord...» diye mırıldandı. «Bana metresiniz olmamı teklif ediyormuşsunuz gibi geliyor bana... Ama buna hiç ihtimal de veremiyorum.»

Kont, «Gerçekten bunu teklif ediyorum,» dedi.

«Centilmenler, bu meseleyi sanki bir işten söz ediyormuş gibi mi halledeler? Yani sizin yaptığınız gibi?»

«Değişik bir tavır mı bekliyordunuz?»

Thalia, «Ah, tabii,» diye bağırdı. «Bir erkeğin ateşli duygularla yanacağını ve ilgilendiği kadına içe dokunan sözler söyleyeceğini sanıyordum. Ya da ipotekli bir evle ilgili tehditler savuracağını!» Kont, Thalia'nın dudaklarının yakınında iki gamzenin belirdiğini gördü ve kızın kendisiyle alay ettiğini anladı. «Galiba beni ciddiye almıyorsunuz.»

Kız, «Nasıl alayım?» diye sordu. «Hayatım boyunca bu kadar gülünç bir teklif hiç duymadım! Sayın Lordum, beni bu yüzden mi yemeğe davet ettiniz? Eğer öyleyse sadece şunu söyle-

yebilirim: Bizim Hannah boş yere endişelenmiş. Başıma gelecekleri düşünerek boşuna telaşlanmış.»

Kont, «Bir anlaşma yapmadan önce neler bekleyebileceğinizi öğrenmek isteyeceğinizi sanmıştım,» dedi. «Galiba yanılmışım.»

«Size ne beklediğimi söyledim.»

Kont, «Ateşli duygular mı?» diye mırıldandı. «Tabii bu da sonradan olur.»

Thalia, «Beni uyardığınız için teşekkür ederim,» dedi. «Ama artık eve gitmem gerekiyor, My Lord.»

«Ama bana henüz cevap vermiş değilsiniz.»

«Gerçekten cevap bekliyor musunuz?»

«Tabii. Sorduğum soruların karşılıksız kalmasına alışık değilim.»

«O halde sizinle açık konuşacağım, My Lord. Böylece beni yanlış anlamanızı da engellemiş olacağım. Cevabım kesin bir 'Hayır.'»

Kont bağırdı. «Siz gerçekten bu kadar aptal mısınız? Size ne kadar yararlı olabileceğimi düşünemiyor musunuz?»

«Belki sözlerim sizi şaşırtacak, My Lord. Ama bana vermeyi teklif ettikleriniz, şu anda sahip olduğum şey kadar değerli değil. Hiç bir zaman da olamaz.»

«Neymiş o?»

Thalia, «Kendime karşı duyduğum saygı,» diye açıkladı. «Ve My Lord, işte bu sizin bana vermenize imkân olmayan bir şey.»

Kont, kadehini masaya bıraktı. «Size başka bir yoldan mı yaklaşayım? Bende ne büyük bir arzu uyandırdığınızı, sizi korumayı, mutlu etmek için elimden gelen çabayı göstermek istediğimi mi söyleyeyim.»

«Beni şimdi de mutlu edebilirsiniz.»

«Nasıl?..» Kont bu soruyu sorarken kızın cevabının istediği gibi olmayacağını sezdi.

Thalia, «Benimle ilgilenmekten vaz geçerek,» dedi. «Bu gece buraya gelmem için bana şantaj yaptığınızı siz de biliyorsunuz. Çünkü annemin üzülmesini istemiyordum. Böyle bir şey bir daha olmamalı.» Kont'un yüzündeki ifadenin değiştiğini farketti. Onun sinirlendiğini sanarak hemen ekledi. «Teklif ettiğiniz eve, arabaya, atlara ve mücevherlere gelince— Matmazel Genevieve'in bunları ve daha da fazlasını memnunlukla kabul edeceğinden eminim.»

«Beni Genevieve değil siz ilgilendiriyorsunuz.»

«Ve bu ilginiz yüzünden minnet duymamı ve gururlanmamı istediğiniz de anlaşılıyor. Ama korkarım ben hiç de böyle şeyler hissetmiyorum. Teklifinizi iyice düşündüğüm zaman bunun gerçek bir hakaret olduğunu da anlayacağım!»

«Size hakaret etmek istemedim.»

Thalia ellerini hafifçe oynattı. «Başka türlü düşünmemi nasıl bekleyebilirsiniz?»

Kont sesini çıkarmadı.

Kız, «Ne düşündüğünüzü çok iyi biliyorum, My Lord,» dedi. «Pek az para kazanan, pek önemsiz, pek aşağılık bir şapkacı çırağının Kont Hellingford'u nasıl red edebildiğini düşünüyorsunuz. Ama ben sizi yalnız red etmekle kalmıyor, şunu da açıklamaya çalışıyorum. Zeki bir insansınız ama insanların karakterini pek anlayamıyorsunuz.» Thalia, düşünüp taşınsaydı, Kont'u kızdırmak için bundan daha ağır bir söy söyleyemezdi.

Genç adam, insanları onlarla konuşur konuşmaz hemen tartabildiğine inanır, bununla övünürdü. Hizmetkârları için kimseden referans istemezdi. Biri kendisinden yardım istediği zaman bir bakışta onun doğruyu söyleyip söylemediğini anlardı.

Ama bu aşağı tabakadan olan, binlerce kadından sadece güzelliği yüzünden ayrılan küçük kız teklifini bir hakaret sayıyordu. Ve aynı zamanda onu, bu teklifte bulunduğu için insanları anlayamamakla da suçluyordu. Kont'un hayretinden nefesi kesiliyordu neredeyse.

«Beni dinleyin, Thalia,» diyecek oldu.

Kız onun sözünü kesti. «Ben sizi dinledim, My Lord. Ve artık bu konuda söylenecek başka bir şey de yok. Gerçeği söylememi istiyorsanız, onu da açıklayayım: Bu konudan söz etmek içimi çok sıkmaya başladı.» Kız konuşurken çantasını alarak ayağa kalktı.

Farkında değildi ama o anda hem çok genç ve temiz, hem de çok çekici bir hali vardı.

Thalia, Kont'la konuşmaya o kadar dalmıştı ki, garsonların odadan çıkarken masadaki dört şamdandan başka bütün ışıkları söndürdüklerini farketmemişti.

Ama ileride bir şamdan daha yanıyordu. Thalia, masadan uzaklaşmak için dönerken bunu farketti.

Odanın dibindeki, pencereleri örttüğünü sandığı mavi perdelere arkasını dönerek oturmuştu. Ama şimdi bu perdeler biraz aralanmıştı. Genç kız, orada pencere değil, başka bir oda olduğunu gördü. Orada bir karyola da vardı.

Karyolanın perdesinin yakınındaki komodun üzerinde üç kollu bir şamdan yanıyordu. Yatağa yine Boucher'in tablolarında görülen pembe renkte kırmalı bir örtü örtülmüştü. Bunun üzerinde firuze rengi fiyonklar da vardı. Yastıkların kenarları da dantelliydi.

Thalia bir an donmuş gibi durdu. Sonra da kanepenin yanındaki iskemleye konulmuş olan pelerinini almak için bir iki adım attı. Bunu almak için uzanırken, Kont'un masadan kalkmamış olduğunu farketti.

Genç adam, yemek boyunca oturduğu yüksek arkalıklı iskemlesinden onu seyrediyordu. Kadehini yine eline almıştı.

«Artık gitmek istiyorum, My Lord.»

«Ya buna izin vermezsem?»

«Beni engellemekte güçlük çekeceğinizi sanıyorum.»

«Buna gerçekten inanıyor musunuz?»

«Evet. Ayrıca bunu yaparsanız, beni hayal kırıklığına da uğratırsınız.»

Kont mırıldandı. «Hayal kırıklığına mı uğratırım?»

«Bu akşam yemekte sizinle konuşurken yalnız zeki bir erkek değil, aynı zamanda kelimenin tam anlamıyla bir 'centilmen' olduğunuzu düşündüm. Hayâl kırıklığına uğramayı istemem.»

Genç adam, «Bu sözler akla çok yakın, Thalia,» dedi. «Ama beni bir daha görmek istemediğinizi açıkça söylediniz. Onun için bu geceden sonra hakkımda düşünecekleriniz benim için hiç önemli değil.»

Thalia bu sözlere cevap bulmaya çalıştı. Şimdi yemekte tartışırken yaptıkları gibi bir söz düellosuna girişmişlerdi âdeta.

Thalia, söyleyecek bir söz bulamadığı için eğilerek pelerinini aldı. Bunu omuzlarına koydu. «Ben artık gitmek niyetindeyim, My Lord. Beni zorla mı burada tutacaksınız? Bildiğiniz gibi bu, beyinsiz hayvanların baş vurdukları son çaredir.»

Kont, «Hayır,» diye cevap verdi. «Böyle bir şeye kalkışmayacağım. Ama onun yerine yarın sizin eve geleceğim. Eğer siz daha dükkândan dönmemişseniz, annenizle size yaptığım teklifi uzun uzun konuşacağım.»

Thalia hafifçe inledi. Sonra öfkesinden ateş saçan gözlerle masaya yaklaştı. «Bu bir insanın tenezzül edebileceği en alçakça, en bayağı ve en pis bir şantaj tarzı.» Masanın yanında durmuş ve bu sözleri âdeta tükürürcesine söylemişti.

Kont bir kahkaha attı. «Kızdığınız zaman çok daha güzel oluyorsunuz. Gözlerinizin ateş saçması çok hoş. Emin olun, gerçekten ateş saçıyor gözleriniz. Bana bağırmanız da hoşuma gidiyor»

«Beni— gerçekten tehdit etmiyor muydunuz?»

«Hayır. O kadar düşmedim.»

Thalia bağırdı. «O halde beni neden korkuttunuz? Anneme ne kadar zaafım olduğunu biliyorsunuz.»

«Benim de size zaafım var.»

«Siz böyle davrandıktan sonra bu sözlerinize nasıl inanabilirim?»

Kont, «Ben nasıl davrandım?» dedi. «Sadece biraz önce dayanamayarak sizi kızdırmaya çalıştım.»

Thalia cevap vermedi.

Genç adam sözlerini sürdürdü. Annenizin, kendinizin ve her halde hizmetçiniz Hannah'nın geçimini sağlamak için çırpınıp duruyorsunuz. Ben size bundan daha hoş bulacağınızı umduğum bir şeyi teklif ettim. Ve siz de bana, 'Hayır,' dediniz! Pekâlâ, o halde her şeye yeniden başlarız. Kabul edebileceğiniz bir şey bulmam gerekiyor.»

Thalia'nın kararsızca baktığının, kendisindeki bu değişikliği anlayamadığının farkındaydı. «Belki annenizi özel bir şekilde tedavi ettirebilirim,» diye ekledi. «Londra'nın en ünlü doktorları onun hastalığına teşhis koyarlar.»

Thalia haykırdı. «Bu da kalleşçe bir davranış. Ve bunu siz de biliyorsunuz.»

Kont bilinen o sözleri tekrarladı. «Aşkta ve savaşta her şey mübahtır!»

Kız alayla, «Aşk,» diye bağırdı. «İlk defa aşktan dem vuruyorsunuz. Ama bu sözü... teklifinizle ilgili olarak kullanamazsınız.»

«Demek istediğiniz bu?»

Thalia söylendi. «Tabii bana âşık olunmasını isterim. Ama siz bunu bana hiç bir zaman veremezsiniz, My Lord. Onun için aşktan söz etmeniz yersiz.»

Kont, «Demin de haklı olarak söylediğiniz gibi çok aptalca davrandığım anlaşılıyor,» dedi. Bir an durdu. Sonra dudaklarını bükerek ekledi. «Bir kadının kendisine her zaman tatlı sözler söylenmesini istediğini nasıl unutabildim?»

«Ben bunu hiç istemiyorum.» Thalia'nın sesi sertti. «Her halde tatlı sözlerden kasdınız... demin teklif ettiğiniz şeyleri bana kabul ettirmek için baş vuracağınız sinsice bir yol.»

Kont, kurnazca, «Onlar sizin olsaydı, hepsini de takdir ederdiniz,» diye homurdandı.

«Bol hediyeler vermeye kalkışan kimselerden daima sakınılması gerektiğini duymuştum. Ama benimle öyle açıkca konuşmanız iyi oldu, My Lord. O sözlerinizi bir uyarı olarak kabul ediyorum. Artık bana ne teklif ederseniz edin, bunun arkasında gizli olan maksadı bileceğim.»

«O halde kampanyamı başka taraftan sürdürmem gerekecek.»

Kız hafifçe güldü. «Demek ben buyum? Bir kampanya? Gururunuzun kırılmaması için ne olursa olsun kazanmamız gereken bir savaş. My Lord, korkarım bu sefer amansız bir düşmanla karşılaştınız. Beni korkutamayacaksınız, goril de avlayamayacaksınız.»

«Kendinize çok güveniyorsunuz.»

«Ve siz de beni sandığınız kadar korkutamıyorsunuz.»

Kont kaşlarını kaldırdı. «Neden?»

«Çünkü demin gerçek bir centilmen olduğunu açıkladınız. Belki bunun farkında değilsiniz. Yanılmıyorsam, bana ne yaparsanız yapın, annemi kırmaktan kaçınacaksınız.»

Genç adam sesini çıkarmadı.

Thalia, ona doğru bir adım attı. «Yanılmıyorum değil mi? Bu bakımdan yanılmıyorum?»

Thlia'nın sesi yalvarış doluydu. Kont üzüntüyle içini çekti. «Evet, bu bakımdan yanılmıyorsunuz. Ama başka bakımlardan hiç bir şey söyleyecek değilim.»

Thalia'nın gözlerinden rahatladığı anlaşılıyordu. Kızın bu hali genç adama dokundu. Annesi için azimle savaşıyordu. Thalia.

Kont kadehini masaya bırakarak ayağa kalktı: «Sizi evinize götüreyim.»

Kız kısaca, «Teşekkür ederim,» dedi.

Merdivenden inerlerken Thalia'ya müthiş bir tehlikeden kaçıyormuş gibi geldi. Ama nedense bu onu gerektiği kadar

korkutmamıştı. Hole yayılan sesler ve müzik eskisinden daha yüksekti şimdi.

Kontun arabası dışarıda bekliyordu. Buna binerlerken Thalia, «Başımdan ilginç bir macera geçti,» diye düşündü. «Belki ileride bu konuda bir şeyler yazarım. Özel bir odanın nasıl bir yer olduğunu da tarif edebilirim.»

Atlar ilerlerken Kont, «Bana elinizi verir misiniz?» dedi.

Thalia, onun bu isteğine karşı koymanın çocukca ve aptalca bir şey olacağını düşündü. Elini genç adama uzattı.

Kont, kızın elini avuçlarının arasına hapsetti. Ellerinin sıcaklığı Thalia'da o zamana kadar duymadığı bazı hislerin uyanmasına sebep oldu.

Kont, o kalın ve ahenkli sesiyle, «Yemeğimiz umduğum gibi geçmedi,» dedi. «Ama birlikte olduğumuz her dakika bana zevk verdi. Bana inanın, Thalia. Sizi tekrar görmeyi anlatamayacağım kadar çok istiyorum.»

Thalia, «My Lord...» diye mırıldandı. «Bu çok zor... Ayrıca buluşmamız doğru olmaz...»

Genç adam, «Ama ben bunu istiyorum,» diye ısrar etti. «Bence bu da önemli. Thalia, bu gece yattığınız zaman kitabın birinci bölümünü okuduğunuz ve eserin sonuna geldiğinizi, başka bir şey olmadığını anladığınız zaman hayal kırıklığına uğramaz mıydınız?»

Thalia, genç adamın sözlerinin çok makûl ve doğru olduğunu kendi kendisine itiraf etti. Ama diğer taraftan da korkuyordu. Gecenin ilk kısmında Kontun bir erkek olduğunu unutabilmişti. Ama şimdi bu çok zordu. Çünkü birbirlerine yaklaşmış oturuyorlardı ve Kont onun elini tutmuştu.

Kız, kısa bir sessizlikten sonra pek alçak bir sesle, «Bana şantaj yapmadığınız zaman, My Lord,» dedi. «Sizinle konuşmak gerçekten hoşuma gidiyor. Bu yüzden sizi tekrar görmeyi isterdim. Ama bunun benim için hem hatalı, hem de zor bir şey olacağını biliyorum... Onun için lütfen beni zorlamayın. Hayatım-

dan çıkıp gittiğiniz takdirde her şey benim için daha kolaylaşacak.»

Kont, başını salladı. «Böyle bir şeyi yapmaya hiç niyetim yok. Thalia bana inanın. Sizi çok çekici buluyorum. Tekrar buluşuncaya kadar saatleri iple çekeceğim.»

Thalia dönerek genç adama çabucak baktı. Ama Kontun yüzündeki ifadeyi göremedi.» Bana kalırsa siz sadece taktik değiştirdiniz, My Lord. Şimdi beni uysalca kandırmaya çalışıyorsunuz. Sizinle konuşmaktan hoşlandığımı söyledim. Ama bu da seçtiğimiz konuya bağlı tabii.»

«Ben sizden söz etmeyi istiyorum.»

«Bu konu yasaklandı.»

«O halde kendimden söz ederim.»

«Bu da hangi taraflarınızı anlatacağınıza bağlı.»

Kont hafif bir kahkaha attı. «Madem siz bazı kurallar koyuyorsunuz, aynı şeyi ben de yaparım. Bu adilce bir şey olur. Şunu da söyleyeyim: her zeki kadın ve erkek kuralların sadece çiğnenmek için konulduklarını bilir.»

Kont, konuşurken Thalia'nın elini kaldırarak dudaklarına götürdü. Önce kızın elinin üstünü, sonra da avucunu öptü.

Thalia, ne diyeceğini, ne yapacağını bilemedi. Genç adamın sıcak dudaklarının dokunuşunu hissederken bütün vücudu acaip bir duyguyla sarsıldı. Sanki yıldırım çarpmıştı. Ama bunun, kızın tarif edemeyeceği heyecanlı ve zevkli bir yanı da vardı.

Thalia, elini Kontun parmaklarından kurtarmaya çalışırken araba da durdu. Genç kız, Shepard's Markete açılan kemere gelmiş olduklarını anladı.

Kont kızın elini bıraktı. Aynı anda uşak yardımcısı da kapıyı açtı. Genç adam dışarı atladı. Thalia, onun kendisine yardım etmek için elini uzatmasını beklediğini anladı. Ama Kontun kendisine dokunmasına fırsat vermeden arabadan inmeyi başardı. Çabucak karanlık kemerin altından geçerek Shepard's Market'e çıktılar.

Etraf çok sessizdi. Yanlarda sadece bir kaç titrek gaz lambası yanıyordu. Gök yüzündeki yıldızlar Thalia'yla Kontun 82 numaralı evi bulmalarına yardım ettiler.

Ama eve erişmeden önce Thalia durakladı. «Daha fazla gelmeyin, My Lord. Hannah kapıyı açmak için pencerede gelmemi bekleyecek. Böylece annem durumu farketmeyecek.»

Kont, «O halde burada vedalaşalım, Thalia,» dedi. «Sizi yarın saat kaçta göreceğim?»

«Size bunun imkansız olduğunu söyledim.»

«Lugatımda böyle bir kelime olmadığını biliyorsunuz.»

«Lütfen... Birbirimizle konuşmamız hakkındaki sözlerinizi düşünmem gerektiğini biliyorsunuz. Bu kolay olmayacak...»

«O halde yarın akşam benimle yemek yiyin.»

«Bu... doğru olmaz.»

«Ama yiyeceksiniz değil mi?»

«Bilmiyorum... Şu anda düşünemiyorum... Lütfen... İzin verin de düşüneyim. Yoksa vereceğim karar yanlış olabilir...» Genç kız, Konta yalvarıyordu. Genç adam çok uzun boylu olduğu için başını arkaya atmış, onun yüzüne bakıyordu.

Kont, Thalia'nın gözlerinin içine baktı. Sizi, 'İyi geceler,' diyerek öpmeyi her şeyden çok istiyorum. Şimdiye kadar hiç bir şeyi bu kadar çok istemedim. Ama sizinle şefkatle, bir centilmene yakışacak bir şekilde bir ilişki kurmak istiyorum, Thalia. Onun için yapmamı istemediğiniz hiç bir şeye kalkışmayacağım.»

Thalia nefesini tuttu. Kontun konuşma tarzı, sesindeki yumuşaklık, onunla alay etmeyişi kızın kalbinin acaip bir şekilde çarpmasına sebep oluyordu.

Güç duyulacak bir sesle, «Teşekkür ederim,» diye fısıldadı. Sonra koşarak genç adamdan uzaklaştı. Sanki 82 numaralı evde güven onu bekliyordu. Oraya sığınacaktı.

Kont orada durmuş Thalia'nın arkasından bakıyordu. Kız arkasına dönmedi. Genç adam, «Acaba bana bakmasını ne kadar istediğimi biliyor muydu?» diye düşündü.

Sonra evin kapısı açıldı ve Thalia içeri girerek gözden kayboldu.

***

Kont, ertesi sabaha daha sosyete uyanmadan atla dolaşmaya çıktı. «Bir gece önce olanları düşünüyordu.» Açıkcası o iki saatten daha büyüleyici ve ilginç zaman hiç geçirmedim.

«Umduklarımın hiç biri olmadı. Planlarım alt üst olduğu için hayal kırıklığına uğramam, hatta belki de öfkelenmem gerektiğini biliyorum.

«Ama Thalia'nın şimdiye kadar karşılaştığım kızlardan çok farklı olması beni büyülüyor. «Sonra alayla güldü.» Thalia himayeme girmeyi kabul etmedi. Bu yüzden onu çekici buluyorum. Doğrusu şimdiye kadar hiç kimse beni böyle red etmemişti.

«Galiba onu metres olarak almaya karar verdiğim zaman Thalia'nın geçmişte himayeme girmekten hoşlanan kadınlardan çok farklı olduğunu düşünemedim.

«Evet, aslında Thalia bir 'Lady.'

«Ama, kelimenin tam anlamıyla 'Lady' sözü bir dükkanda çalışan ve Shepard's Market'te fakirlere yakışacak bir evde oturan bir kıza nasıl uygulanır?. Ayrıca bir çevresi, hasta annesinden başka bir yakını da yok.

«Ah, belki de Thalia, bir soylunun meşru olmayan çocuğu. Adam, duygusuzca çocuğunun geleceğini güven altına almayı düşünmemiş.

«Evet, böyle olduğu anlaşılıyor.

«Ama ben geçmişte de soyluların 'aşk çocukları'yla karşılaştım. Hepsi de durumlarının farkındaydılar. Thalia'nın özelliği olan o gurur ve güven onlarda yoktu.

«Thalia'nın kibar bir çevrede yetiştiği kesin. Dün gece yemekte bunu hemen anladım. Yemek yiyişi, hareket edişi, davranışı çok uygundu. İnsanı Carlton House'da bile utandırmazdı.

Londra'nın en ünlü, en titiz ev sahipleri bile kızda bir kusur bulamazlardı.

«Evet, Thalia gerçekten iyi yetiştirilmiş bir kız. Söylediği ya da yaptığı hiç bir şeyde kusur bulamıyorum.»

Kont, kızla yaptığı konuşmayı kafasından geçirdi. «Tanıdığım hiç bir kibar kadın onun kadar zeki değil. Benimle ustalıkla söz düellosu yaptı. Ona yenilmemek için bütün zekamı kullanmak zorunda kaldım.

«Thalia'nın annesi, ya da babası kibar biri olmalı. Kibar, zeki ve kültürlü. Ama Henry'nin öğrendiğine göre bir ara paraları o kadar azmış ki, yeteri kadar yiyecek alamıyorlarmış.

Kontun kafası bu bilmeceye takılmıştı. Kendisini selamlayan bir kaç ahbabı, genç adamın onlara bakmadan yanlarından geçip gitmesine şaştılar.

Kont, «İşin zor tarafı şu,» diyordu kendi kendine. «Thalia konusunda ne yapacağım?

«Kızın 'kuralları' onu istediğim kadar görmemi engelleyecek. Ama Thalia'nın istediği gibi onun hayatından çıkıp gidecek de değilim.

«Ah, şimdi anladım! Ben de onun gibi birini arıyordum. Ne yapacağını önceden kestiremediğim, bir tilki gibi zekice kovalanması gereken birini. Thalia, bu kovalamacayı şimdiye kadar rastlamadığım bir şekilde zevkli bir macera haline sokacak.»

Ama genç adam, Hellington Park'tan Londra'ya böyle bir macera için dönmemişti. Aslında evlenmek niyetindeydi.

«Ama bu evlilik meselesini erteleyebilirim. Thalia'nın kovalanması ise ertelenemez.» Kont, kız için tutacağı evi düşünmeye başladı. Bu eski metresinin Chelsea'de oturduğu evden çok farklı olacaktı.

«Thalia'yı, eski metresimin oturduğu bir eve yerleştirerek ona hakaret etmeyeceğim.» Gördüğü evleri hatırlamaya çalıştı. «Hangi semt daha uygun?» Birdenbire durakladı. «Hoş belki de Thalia'yı metresim olması için ikna edemeyeceğim.»

'Yenilgi' kelimesi de Kontun lugatında olmayan bir sözdü. Savaşta da her zaman kendi kendine, «Eğer zafere erişemezsem, hiç olmazsa bu uğurda ölürüm,» demişti.

Napoleon'la yaptıkları savaş sona ermişti ama genç adam şimdi başka bir kampanyaya girişmişti. Thalia'dan hiç bir zaman vaz geçmeyecekti. Ama artık sinsi bir şüphe kurdu kafasını kemirmeye başlamıştı. Kont başarısızlığa uğrayabileceğini düşünüyordu. Genç adam bu düşünceyi sabırsızca kafasından kovmaya çalıştı.

Atıyla dolaşmaya devam ederken, «Thalia'nın pek genç olduğu için teklifim yüzünden çok sarsılacağını, ya da utanacağını sanmıştım,» diye mırıldandı. «Ama Thalia önce kendisini himayeme alma teklifimi açıklama tarzımı eleştirdi. Sonra da bunu gülünç buldu. Olayı yeni bir tecrübe saydı. İşte ben bunları hiç beklemiyordum.

«Tepem attığı için onu elde edeceğimi söyledim. Bu yüzden Thalia artık atacağım her adımdan şüphelenecek.»

Kont kadınlar konusunda çok tecrübeliydi. Bir gece önce kızın avcunu öptüğü zaman onun titrediği de gözden kaçmamıştı. Bütün gece bir tek bu olay Konta umut vermişti.

Ama genç adam kendisini öpmek istediğini söylediği zaman Thalia, başka kadınların yaptığı gibi hafifçe sendeleyerek ona sokulmamıştı.

Kont, «Thalia kaçarak uuzaklaştı,» diye düşündü. «Acaba yalnız benden değil, kendi kendisinden de mi kaçıyordu?

«İşin kötüsü bu sorularımın cevaplarının hiç birini de bilmiyorum.

«Thalia benim hakkımda ne düşünüyor?

«Metresim olmasını istediğim için, yalnız kaldığı zaman tiksinti ve öfke mi duydu?

«Thalia gerçekten göründüğü gibi bir 'Lady'se, o zaman tiksinti duymakta haklı. Ama her halde başka erkekler de ona iltifatlar yağdırdılar. Thalia çok güzel olduğu için, onu baştan

çıkarmaya kalkışmasalar bile, hiç olmazsa ilgisini çekmeye çalıştılar.

«Thalia hiç kimseyle ilgisi olmadığını söyledi. Ama onun durumunda bir kız gerçeği açıklar mıydı?

«Ama Thalia dürüst bir kıza benziyor. Onun bana yalan söylemediğinden de eminim. Sadece kendisinden söz etmeyi istemiyor.

«Ben yalancıları, onlar daha ağızlarını açmadan tanırım. Fransa'da ilerlerken adamlarımı çadırıma ya da bana ayrılan küçük köy evine çağırdığım zaman karşımda titrerlerdi.

«Bazıları yağmaya ya da zavallı bir kadına saldırmaya kalkıştığını inkâr eder, işi yalanlarla idareye çalışırdı. Ama kendimi böyle birini dinlemeye zorlar ve o sırada onun doğruyu söyleyip söylemediğini de anlardım.

«Thalia da dün gece bana yalan söylemedi. Bu bakımdan hayatıma bile bahse girerim.»

Kont, Berkeley alanına doğru döndü. Mahsus Curzon sokağından inerek Shepard's Market'in önünden geçti. Tam o sırada Thalia'nın oturduğu eve gidip bakmak için delice bir isteğe kapıldı. Sanki o ev ona kız hakkında bir şeyler söyleyecekti.

Belki de Thalia'nın yanında Hannah'yla işe gittiğini görecekti. Hizmetçi akşamları da onu dükkandan alıyordu. Her halde Hannah kızı Kont gibi centilmenlerin rahatsız etmelerini engellemeye çalışıyordu.

Genç adam, «Onun evine doğru gidemem,» diye düşündü. «Bu Thalia'yı utandırır. Benim elime de bir şey geçmez.

«En iyisi dükkana bir seyis göndermek. Henry'i. Onun dili sıkıdır. Thalia'ya bir mektup yazarak onu bu gece aynı saatte, aynı yerde beklediğimi açıklayacağım.

«Henry, onun cevabını bana getirir. Ama vereceği cevabı biliyorum. Hiç olmazsa bundan hemen hemen eminim.»

Kont, birdenbire Thalia'yı onun için seçeceği şahane bir

kılıkla gözlerinin önünde canlandırdı. Kıza Londra'nın en pahalı ve en güzel kılıklarını alacaktı.

Thalia'ya mücevher de hediye edecekti. Öyle modayı izleyen şuh kadınların kendilerini daha güzelleştirdiğini sandıkları fazla gösterişli ve bayağı süsler almayacaktı. Thalia için Hellington koleksiyonundakilere benzeyen en güzel taslardan seçecekti. Kont, annesinin ölümünden sonra Hellington mücevherlerini bankadaki kasaya koymuştu, onları evleninceye kadar çıkarmayacaktı.

Kont, «Buna daha yıllar var,» diye düşündü. Thalia metresim olursa, uygun bir eş aramak için pek zaman bulamam.

«Thalia'yı Hellington Park'a götürmeyi, yuvam olan o köşkü ona göstermeyi isterdim. Orayı her şeyden çok severim.

«Thalia'ya göstermeyi ve tepkisini görmeyi istediğim o kadar çok şey var ki. Bunlar onun ilgisini de çeker.

«Thalia'yı Hellington Park'a götürmememem için bir sebep de yok. Neticede arkadaşlarımın çoğu 'Bekar Partileri' veriyorlar. Tabii bunlara yanlarına büyüklerini almak gereğini duymayan genç kadınlar da katılıyor. Böylece herkes avdan sonra eğlenceli bir gece geçirmiş oluyor.

«Ama Thalia için öyle bir parti vermeyi de istemem.

«Aslında ben onunla başbaşa kalmayı istiyorum. Ama öyle 'özel bir oda'da da değil. Berkeley sokağındaki konağımda ya da Hellington'daki büyük ziyafet salonunda, masamda oturmasını istiyorum.» Malikanedeki yemek salonunu Adam hazırlamıştı. İngiltere'de bundan daha şahane bir yer de yoktu.

Kont kendi kendine gülümsedi. «Acaba onunla neden söz ederdik?»

«Ah, Thalia'yı Hellington Park'a davet ettiğim takdirde gelmeye kesinlikle razı olmaz.» Konta sanki başından aşağıya bir kova dolusu soğuk su geçmiş gibi geldi. «Aman, o kız da. Bu kadar zahmete değmez ol!» Öfkeyle Berkeley alanına erişti.

Ama böyle homurdanırken yine de kendi kendisine yalan söylediğini biliyordu. Thalia'yı istediği gibi elde etmedikçe bu işten vaz geçecek değildi.

***

BEŞ

Kont, Henry'nin getirdiği pusulayı açtı. Bunu okurken yüzünde üzüntülü bir ifade belirdi.

Böyle bir cevap alacağını tahmin etmişti. Ama yine de umutlanmıştı. Çünkü o zamana kadar ilgi duyduğu hiç bir kadın kendisini red etmemişti.

Ama elindeki pusulanın ifadesi kesindi. Kont Hellington bunu tekrar okudu.

«My Lord,»

Bu gece istediğiniz gibi sizinle buluşmamın imkânsız olduğunu üzülerek bildiriyorum. Çok ilginç bir gece için de teşekkür etmeliyim.

Saygılarımla, My Lord.
Thalia Carver.»

Kont, «Yazısı tahmin ettiğim gibi,» diye düşündü. «Zarif, güzel. Karakter sahibi, kültürlü birinin yazısı bu.»

Henry konağa döndükten sonra kendisine bu mektubu getiren uşak yardımcısının hâlâ karşısında beklediğini farketti. «Başka bir şey yok.»

Uşak çıktıktan sonra Kont, elinde Thalia'nın pusulasıyla pencereye gitti. Berkeley alanının ortasındaki bahçeye baktı. Ama ne ağaçları, ne de çiçekleri görüyordu. Gözlerinin önünde Thalia canlanmıştı. Kızın o güzel yüzünü görür gibiydi.

Kont, «Onu benimle yemek yemeye ikna etmek için ne yapabilirim?» diye düşündü. «Bana Thalia birbirimizi bir daha görmememizin daha iyi olacağına karar vermiş gibi geliyor. Bu hiç de hoş değil. Onu kararından nasıl caydırabilirim? Thalia'yı istediğim gibi davranmaya nasıl zorlarım?»

Salonda bir aşağı bir yukarı dolaştı. «Yıllar boyunca kadınlar konusunda her istediğimi kolaylıkla elde ettim. Şimdi karşıma bana bir erkek olarak hiç ilgi duymayan bir kız mı çıktı?»

Sonra Thalia'nın elini öptüğü zaman kızın hafifçe titrediğini hatırladı. «Hayır, hayır, bana karşı az da olsa bir ilgi duyuyor. Belki de bu yüzden beni bir daha görmemeye karar verdi.

«Şimdi ne yapacağım?»

Kont, ondan sonra atacağı adımları, senki bu, kızın da söylediği gibi önemli bir savaşmış gibi düşünmeye başladı.

Kapı açıldı ve Richard, uşağın geldiğini haber vermesini beklemeden içeri girdi.

«Yine ne işler peşindesin, Vargus? Kulüpte seni bekleyip durdum.»

Kont, «Özür dilerim, Richard,» diye cevap verdi. «Bu gün seninle öğle yemeği yiyeceğimizi unuttum.»

Richard ona dikkatle baktı. «Unuttun mu? Ne derdin var, Vargus? Sen hiç de unutkan bir insan değilsindir.»

Bu gerçekten doğruydu. Kont, hiç bir şeyi unutmaz ve randevularına da tam zamanında giderdi. Richard, Kontun bir yemek sözünü unutması için çok önemli bir mesele olması gerektiğini biliyordu.

Kont, arkadaşının durumun iç yüzünü anlamaya çalışmasını istemiyormuş gibi çabucak, «Beni affet,» dedi. «Aslında ben de henüz öğle yemeği yemedim. İstersen kulübe gidelim, istersen burada yemek yiyelim.»

Richard, «Burada yiyelim,» diye gülümsedi. «Çünkü sana anlatacak çok ilginç bir hikâyem var. Şaşırıp kalacaksın. Ayrıca senin fikrini de almak istiyorum. Öğrendiklerimi diğerlerine

açıklamalı mıyım? Yoksa bunun ikimizin arasında kalması daha mı doğru olur?»

Kont zilin kordununu çekti. Kapı açılarak eşikte Baş Uşak belirdi.

«Sir Rowlands'la ben burada öğle yemeği yiyeceğiz. Ahçıbaşına kabil olduğu kadar çabucak yemek hazırlamasını söyle.»

«Emredersiniz, My Lord.»

Kapı uşağın arkasından kapanır kapanmaz Richard da heyecanla bağırdı. «Bil bakalım ben neyi keşfettim? Üç tahminde bulunmana izin vereceğim.»

«Neden şunu kısaca açıklamıyorsun?»

«Bu meselenin seni ilgilendirmediği anlaşılıyor.»

Kont, kendisini zorlayarak arkadaşını dikkatle dinlemeye çalıştı. «İlgilendiriyor. Çok ilgilendiriyor.»

«O halde bir sürprize hazır ol!» Richard bir an durdu. Ve sonra da zaferle ekledi.» 'Centilmenler' kitabını yazan kibar kimsenin kim olduğunu öğrendim!»

Kont, ancak bir kaç saniye sonra arkadaşının neden söz ettiğini hatırlayabildi. Geçen sefer kulübe kittiği zaman üyeleri hem eğlendiren, hem de öfkelendiren kitabı unutmuştu.

Kont, arkadaşının tepkisini beklediğini bildiği için «Yazarın kimliğini nasıl öğrenebildin?» diye sordu. «Peki kimmiş bu adam?»

Richard güldü. «Adam değil, kadın.»

Kont hayretle kaşlarını kaldırdı. «Bu gerçekten bir sürpriz. Neyse hiç olmazsa kulübün üyeleri artık töhmet altında kalmacaklar.»

Richard, «Bazıları rahatlayacak, bazıları da biraz sinirlenecek,» diye cevap verdi. «Sefton, dün kendisiyle ilgili olduğuna inandığı bir bölümü okuduğu zaman fena halde öfkelendi. Toby ise bir başka cümleyi şahsına yapılmış bir hakaret saydı.»

Kont alay etti. «Onların kendilerini olduklarından çok daha

önemli saydıkları anlaşılıyor. Tabii yazar onları tanıyor ve mahsus özelliklerinden söz ediyorsa, o başka.»

Richard, «Ben kadını tanımıyorum,» dedi. «Hatta kitabın yazarının kim olduğunu öğreninceye kadar öyle birinin varlığından bile haberim yoktu.»

Kont, hâlâ arkadaşının sözleriyle ilgilenmek için kendisini zorluyordu. «Bunu nasıl başardın?»

«Herkes kitapdan söz edip bağırıp çağırıyordu. Hatchard'a gidip, onunla konuşmaya karar verdim. Neticede kitabı o yayınlamıştı.»

Kont güldü. «Yani esrarı çok kolay bir şekilde çözmüşsün.»

Richard başını salladı. «Bu iş pek de kolay olmadı aslında. Hatchard bana bir şey söylemeye yanaşmadı. Hatta herkesin kitabın yazarını merak etmesi hoşuna bile gitti.

«Bana, 'Kitap çok iyi satıyor, Sir Rowlands,' dedi. 'Bence herkes yazarın kim olduğunu ne kadar çok merak ederse, benim için o kadar iyi olur.

«Onunla tartıştım ama beni dinlemedi. Dükkanda çalışan bir iki kişiyle de konuştuktan sonra yürüyerek Piccadilly'e döndü.» Richard, arkadaşının kendisini dikkatle dinleyip dinlemediğini anlamak istiyormuş gibi bir an sustu. Sonra da sözlerini sürdürdü. «Tam St. James sokağına doğru bir kaç adım atmıştım ki, bir adam usulca yanıma sokuldu. 'Mr. Hatchard'la konuştuğunuzu duydum, efendim,' diye fısıldadı. 'Centilmenler adlı kitabı kimin yazdığını öğrenmek istiyordunuz.'

«Çok şaşırdım.» 'Yani siz yazarın kim olduğunu biliyor musunuz?' dedim.

«Sonra adamın ceketsiz olduğunu farkettim. Kaba bezden büyük bir önlük takmıştı. O zaman onun dükkânda çalıştığını anladım. Belki kitapları paket ediyordu.

«'Bana istediğimi söylemeye hazır mısınız?' diye sordum.

«'Zor günler, efendim, bunlar,' diye sızıldandı. «Hasta bir karım ve üç çocuğum var.'»

Kont, «Ah,» diye homurdandı.» Demek ki bilgi satmaya hazırdı.»

«Doğrusu ben durakladım. Patronuna sadık kalmasını mı tavsiye etmeliydim, yoksa para vererek ondan istediğimi mi öğrenmeliydim.»

«Sana hangi yolu seçtiğini sormama gerek yok.»

«Açıkcası dayanamayacak kadar meraklanmıştım. Bu bana iki altına mal oldu. Ama bence bu paraya da değerdi.»

Kont sordu. «Adam ne söyledi?»

«Bana kitabın yazarı olan kibar kimsenin bir kadın olduğunu ve onu müsvetteleri Mr. Hatchard'a getirdiği zaman gördüğünü söyledi.

«'Pek güzel bir kızdı o, efendim,' dedi. 'Baştan aşağı griler giymişti. Mr. Hatchard'ın onu, Miss Carver,' diye çağırdığını işittim.'»

Richard, yazarın kılığını tarif ettiği an Kont da kaskatı kesilmişti. Thalia böyle bir kıyafetle dolaşmıyor muydu? Genç adam şimdi hayretle arkadaşına bakıyordu. Sonra, «Adamın öyle söylediğinden emin misin?» diye bağırdı.

«Tabii eminim. Hatta ona bu sözleri tekrarlattırdım.»

Kont usulca fısıldadı. «Buna inanamıyorum.» Odanın köşesindeki masaya giderek bir bardağa içki koydu.

Richard, «Yazarın kadın olduğunu öğrendiğin zaman şaşıracağını biliyordum,» dedi. «Acaba kim bu Miss Carver? Erkekler konusunda nasıl oluyor da bu kadar bilgisi var? Kitabı okuduğum zaman onu bir erkeğin, hatta bir centilmenin yazdığına yüz altına bahse girerdim.»

Kont sesini çıkarmadı. Arkasını arkadaşına dönmüş duruyordu. Sonra ağır ağır ona doğru döndü. «Bana bir dakika için izin ver, Richard. Ama bir yere acele bir pulusa göndermem gerekiyor. Bu fazla uzun sürmez. »

Konuşurken yazı masasına doğru gitti.

**
*

Thalia, dalgın dalgın ama her zamanki ustalığıyla bir şapkayı süslüyordu. Fakat dikkatini işine veremiyordu. Aklı fikri Konttaydı.

Genç kız gece yatarken onu düşünmüştü. Bir hayli uzun bir süre uyuyamamıştı. Uyandığı zaman da yine Kont aklına gelmişti.

Kontla gece yaptığı konuşmayı kafasından geçiriyordu.

Kont, ona 'İyi geceler,' derken sesinde ne garip bir ifade vardı. Avucunu öptüğü zaman kalbinde acaip duygular uyandırmıştı.

Bunu hatırlamak bile kızın hemen hemen aynı hislerle sarsılmasına sebep oluyordu. Thalia, «Bunca yıl bu duygular hissetmeden nasıl yaşadım?» diye düşünüyordu. «Niçin bu bildiğim hiç bir duyguya benzemiyor?»

Kız, Hannah'yla birlikte dükkâna giderken de kendi kendine «Kontu bir daha göremem,» diyordu. «Göremem.»

Henry, daha sonra Kontun mektubunu getirdiği zaman Thalia daha bunu açmadan içinde neler yazılı olduğunu tahmin etti. Ayrıca ne cevap vermesi gerektiğini de biliyordu.

«Kont beni dün gece kendisiyle yemek yemeğe zorladı,» diye düşündü. «Hatta bana şantaj yaptı. Ama bir daha böyle bir şey olmasına izin vermemeliyim. Kontun benden intikam almak için annemi sarsmayacağından da eminim. Çünkü aslında o bir centilmen.»

«Önemli olan da annemin üzülmemesi.»

Kız, Mrs. Burton'un hesap yaptığı masada acele bir cevap yazarak, pusulayı Henry'e verdi. Sonra da umutsuzca, kendi kendine, «Kont'la dün gece çok güzel bir konuşma yaptık,» dedi. «Babam İngiltere'ye dönünceye kadar artık böyle konuşmalar yapamayacağım.

«Kontla beraberken son üç yıl kafamın adeta aç kaldığını anladım. Besinsizlikten vücudumun da yarı aç kalması gibi.»

Sir Denzil, Thalia'nın hayatında her zaman büyük bir rol oynamıştı. Kız, ancak o gittikten sonra babasının yerinde ne büyük bir boşluk bıraktığını anlamıştı. Kız, Sir Denzil'i çok arıyordu.

Sir Denzil'i babası olduğu için seviyordu. Ama adamın bir dost olarak da yeri doldurulamazdı.

Aynı kafadaydılar onlar. Thalia, yaşına göre o kadar olgundu ki, babasıyla sanki eşit iki insanmışlar gibi konuşurdu. Sir Denzil de çok sevdiği karısında eksik olan tek şeyi, yani kafayı kızında bulurdu.

Thalia, «Dün gece, içimde uyanan bütün duygulara rağmen,» diye düşündü. «Entellektüel bir zevk duydum.

«Ama bu dostluk benim için tehlikeli bir şey. Durmadan annemi aldatamam...»

Kız aynı zamanda bu kararının daha da derin bir sebebi olduğunu biliyordu. Ama bunu kendi kendine itiraf etmeyi bile istemiyordu.

Sabah saatleri ağır ağır geçti. Thalia iki müşteriyle ilgilendi. Kadınlar, her zaman olduğu gibi, kararlaştırdıklarından daha fazla şapka aldılar. Kız çalışma odasına dönerken Mrs. Burton ona takdirle gülümsedi.

Thalia, dükkanın ön tarafına çağrılmadan önce süslemeye çalıştığı şapkayı aldı.

Birdenbire kızlardan biri, «Bütün gülleri kullanmışsın, Thalia!» diye bağırdı.

Genç kız birdenbire durumu fark etti. Elindeki şapkayı gülünç denilecek kadar fazla süslemişti. Aslında yine de güzeldi bu. Ama gösterişli ve göz alıcıydı. Şapkayı ancak Genevieve ya da Lady Adelaide gibi biri giyebilirdi.

Thalia, «Fazla süslü,» diye itiraf etti.

Daldığı için ne yaptığını farketmemişti.

İşçi kız, «Ama yine de güzel bu şapka,» diye fikrini açıkladı. «Onu neden vitrine koymuyorsun? Bence biri bunu çabucak kapar. Sen de şapkanın bir benzerini yapabilmek için burada gece yarısına kadar çalışırsın.»

Thalia, «Belki burada gece yarısına kadar çalışmak,» diye düşündü. «Eve giderek, yatakta kitap okurken, 'Şimdi durum bambaşka olabilirdi,' demekten daha iyi.»

İşçi kızın dediği gibi şapkayı vitrine koymak için ayağa kalktı. Aynı anda arka kapıya vuruldu. Küçük çıraklardan biri bunu açarak seslendi.

«Sana bir pusula daha geldi, Thalia! Doğrusu bugün çok başarılısın.»

Çalışanların hepsi de Thalia'ya merakla baktılar.

Kız, şapkacı dükkanına gireliden beri dışarıdan bir kimse onunla ilgilenmemiş, mektup da yollamamıştı. Şimdi aynı sabah arka arkaya iki mektup gelmişti. Bu yüzden çıraklar aralarında fısıldaşmaya başlamışlardı.

Thalia, telaşla pusulayı açtı. Bu Kontun arması olan bir kâğıda yazılmıştı. Tabii genç adamın güçlülüğünü gösteren o düzgün yazısıyla.

«Sırrınızı keşfettim. Bu konuyu konuşmamız gerekiyor. Bu akşam benimle yemek yemenizi bekliyorum.

Hellington.»

Thalia, gözleri pusulaya dikili kala kaldı. Sanki taşlaşmıştı.

Kendi kendine, «Bu doğru olamaz,» diyordu. «Kont sırrımı nasıl öğrenmiş olabilir? O bunu bildiğine göre... durumu başkaları da mı duydu?»

Kız, bunun şu ara ne anlama geldiğini anlayarak titredi. «Mrs. Burton'da çalışmaktan vaz geçmem gerekecek. Annemi alıp başka yere götüreceğim.

«Yeni bir ev bulacağız. Belki adımızı da yeniden değiştir-

mek zorunda kalacağız. Tabii adresimiz değiştiği için belki de babam Amerika'dan döndüğü zaman bizi bulamayacak.»

Kız bir an bütün bina başına geçmiş gibi bir duyguya kapıldı. Sonra mantığı her zamanki gibi galip geldi «Kont kim olduğumu öğrenmiş. Sir Denzil Caversham'ın kızı olduğumu. Ama bu sırrımı başkalarının da bildiği anlamına gelmez.

«Onu sırrımı başkalarına açmaması için ikna edebilirim Evet, ikna edebilirim ya.»

Thalia, çok sarsılmış olduğu için aslında pek de doğru dürüst düşünemiyordu yine de. Sadece, «Kont haklı,» diyordu. «Onunla bu konuyu konuşmamız gerekiyor. Onunla konuşmalı, kimseye bir şey söylememesi için kendisine yalvarmalıyım Belki o zaman annemi alıp gitmek zorunda da kalmam.

Thalia, Kontun pusulasını okuduğu zaman kalbi durmuştu sanki. Ama şimdi ona artık kalbi daha normal bir şekilde çarpıyormuş gibi geliyordu. Kendisini zorlayarak ağır ağır arka kapıya gitti. Henry orada bekliyordu.

Thalia, Kontun adını söylememesi gerektiğini hatırlayarak, «Lütfen,» dedi. «Efendinize benden bir haber götürün.»

Henry saygıyla şapkasını çıkardı. Thalia, Kontun her zamanki gibi düşünceli davrandığını ve Henry'e üniformasını çıkarttırdığını anladı. Seyisin arkasında Hellington üniforması değil, alaîde bir elbise vardı.

Thalia mırıldandı. «Kendisine ...kabul ettiğimi söyleyin.»

«Emredersiniz, Miss.»

Thalia, seyisin arasından kapıyı çabucak kapattı. Diğerlerinin bu konuşmayı duymadıklarını umuyordu. Çok alçak sesle konuşmuştu. Hoş, onun neler söylediğini duysalardı, yine de bir şey anlıyamazdılar ya.

Thalia, masanın başındaki her zamanki yerine giderken ba-

cakları titriyordu. Sanki bütün dünya etrafında fırıl fırıl dönmeye başlamıştı. Bunu nasıl durduracağını da bilmiyordu.

***

Thalia o akşam annesinin yatmasına yardım eder, odayı toplar, perdeleri kapayarak, şamdanları söndürürken, «Hayatımda bundan daha uzun bir gün geçirmedim,» diye düşünüyordu.

Kız, kâh Kontun hiç bir şey söylemeyerek kendisine yardıma çalışacağını düşünmüş, kâh onun dilini tutmaya razı olmayacağına karar vermişti.

Sir Denzil, sürgüne gittiği zaman karısıyla kızının ne kadar gurur kırıcı bir duruma düşeceklerini düşünememişti. Onların sadece olanları gizlemeye çalışmaları yeterli değildi. Adamın yokluğunu mantıklı bir şekilde izah etmeleri de gerekiyordu.

Lady Caversham, herkesin kocasının alacaklılarından kaçtığına inandıklarını öğrendiği zaman çok üzülmüştü. Daha sonra Sir Denzil'e daha korkunç suçlar yüklemeye başlamışlardı. Sevgili kocasına böyle iftira atılması Lady Caversham'ı çok sarsmıştı. Ayrıca kocası ve kendileri için yalan söylemek zorunda kalmaları da ağırına gidiyordu.

Thalia o zaman tek çarenin herkesin onları çok iyi tanıdığı malikaneden uzaklaşmaları ve Londra'daki kibar dostlarıyla bütün ilişkilerini kesmeleri olduğunu anlamıştı.

Tabii dostlarının arasında bu dertli günlerinde onlara destek olacak kimseler çıkabilirdi. Ama kız, onların kim oldukları-nı bilemeyecek kadar gençti. Fakat geçmişte annesini evlerine davet eden kimselerin şimdi ona hakarete kalkışmalarına dayanamayacağını da anlıyordu.

Thalia, sonunda babası dönünceye kadar sadece 'üç-beş kuruşla' geçinmeleri gerekeceğini anladığı zaman, en iyi Lond-

ra'da saklanabileceklerine karar vermişti. Çünkü kenar mahalledeki komşuları onlarla ilgilenmeyeceklerdi. İnsan kalabalıkta izini daha kolaylıkla kaybettirebilirdi.

Yıllar geçerken, sadece bu gün için yaşamayı öğrenmişti genç kız. Annesi ise gelecek için yaşıyordu. Kocasının döneceği gün için.

Geçmişi düşünmenin yararı yoktu. Thalia, genç olduğu için, geçmiş gitgide sislerin arasında kaybolduğunu düşünüyordu. Artık genç kız uşakları, arabaları olduğu, kırların arasında bağımsızca yaşadığı günleri pek düşünmüyordu.

Genç kız savaşması gereken tek şeyin annesinin bitkinliği ve kocasını bir daha göremeyeceği korkusu olduğunu biliyordu.

Thalia, her gün kendi kendine, «Annem üzülmemeli,» diyordu. «Sarsılmamalı. İnancını kaybetmemeli.»

Ve şimdi yeniden evden taşınmalarının ya da kim olduklarının anlaşılacağı korkusuyla yaşamalarının Lady Caversham'ı fazla sarsacağını ve belki de onun ölümüne sebep olacağını anlıyordu.

Kendi kendine, «Kont durumu anlamalı,» diye tekrarlıyordu. «Ona durumu anlatmalıyım.»

Genç kız, annesini yatırdıktan sonra kendi yatak odasına koşarak, telaşla bir akşam önce de giydiği elbiseyi sırtına geçirdi. Kadife pelerini omuzlarına alarak, merdivenden ayaklarının ucuna basa basa indi. Mutfağa gitti.

Hannah, mutfak masasının öbür tarafından amansızca «Siz ateşle oynuyorsunuz,» diye homurdandı.

Thalia, «Sayın Lordu görmek zorundayım,» dedi. «O benimle tekrar yemek yememi istedi ama ben bunu red ettim. Fakat sonradan bir şey öğrendim. Bu yüzden Kontla konuşmak zorundayım.» Sesinde çaresizlik vardı.

«O ne söyledi de sizi bu kadar üzdü?»

Thalia, «Bunu sana yarın anlatırım,» diye cevap verdi. «Şimdi vaktim yok. Ah, Hannah bu gece benim için de dua et. Yani Kontun istediğimi yapmaya razı olması için.»

Hannah öfkeyle başını salladı. «Dualarım kabul olsaydı, Kont buraya gelemezdi zaten.»

«İyi geceler, Hannah.»

Genç kız mutfaktan çıkmak için dönerken hizmetçi hafifçe bağırdı. «Tabancayı yanınıza aldınız mı?»

Thalia başını salladı. «Silahı almayı unuttum. Ama ona gerek yok.»

Hannah, «Bundan nasıl emin olabilirsiniz?» dedi.

«Bunun sebebini pek bilmiyorum, ama eminim.»

Sonra Hannah'nın sokak kapısını açmasını beklemeyerek telaşla koştu. Kapıyı açık bıraktığı takdirde hizmetçinin bunu arkasından usulca kapayacağını biliyordu. Böylece annesi durumu anlamayacaktı.

Kont, bir gece evvelki yerde bekliyordu. Thalia ona doğru koşarken acaip bir duyguya kapıldı. Bunu izah da edemiyordu. Ama ona Kont her şeyi alt üst etmeyecek, aksine ona güven verecekmiş gibi geliyordu.

Konta yaklaştığı zaman genç adam kızın elini tuttu. «Üşümüşsünüz.»

«Korkuyorum...»

«Benden mi?»

«Hayır, hayır, bana söyleyeceklerinizden. O sırrı... nasıl öğrendiniz?»

Genç adam, «Yemekten söz edelim mi?» diye mırıldandı.

Thalia, «Yemek zamanına kadar bekleyemem,» demek istedi. Felaketi daha çabuk öğrenmeyi istiyordu. Ama bütün bu anı endişeyle beklemişti. Ve şimdi Kontun yanında olduğu için nedense telaşı azalmaya başlıyordu. Kontun arabasının beklediği yere gittiler.

Araba hareket ettikten sonra genç adam, «Durun da size bakayım,» dedi. «Hatırladığımdan çok daha güzelsiniz. Ve, 'İyi geceler' dediğimiz andan beri hep sizi düşündüm.»

Thalia kendisini zorlayarak hafifçe gülümsedi ama cevap vermedi.

Genç adam yine elini tutmuştu. Ama kızın yarı umduğu gibi onun avcunu öpmedi. Onun yerine parmaklarını sıkıca kavradı. Thalia elinin yavaş yavaş ısındığını hissetti.

Aynı zamanda, anlıyamadığı bir şekilde genç adamın gücünden yararlanıyor, bunu kendisine mal ediyordu.

Araba durunca Thalia da hayretle dışarı baktı. Shepard's Market'ten ayrılalı ancak bir kaç dakika olmuştu.

Kont, «Bu akşam evimde yemek yememizi istedim,» diye açıkladı. Konağımdaki bazı şeyleri size göstermek niyetindeyim. Dün gece gittiğimiz yerin size hiç uygun olmadığını da anladım.»

Thalia, arabadan indi. Kontun peşi sıra konağın büyük holüne girerken, başka bir dünyaya adımını atmış gibi bir duyguya kapıldı. Holün tavanına güzel resimler yapılmıştı. Dövme demir parmaklıklı bir merdiven dönerek yükseliyordu.

Baş Uşak, salonun kapısını açtı. Thalia, Kontun böyle bir evi olacağını tahmin ettiğini düşündü.

Salon lüks eşyalarla döşenmişti. Ama dekor ve eşya bakımından kusursuz bir yerdi burası. Bu tıpkı büyük bir bestecinin eserini dinlemeye ya da ünlü bir tabloyu seyretmeye benziyordu.

Ama Thalia o ara Kontun yapacağı açıklamadan başka bir şeyle ingilenecek durumda değildi. Genç adamın uzattığı şampanya dolu kadehi de farkında olmadan, dalgın dalgın aldı.

Uşaklar salondan çıkar çıkmaz da, «Anlatın,» dedi. «Lütfen neler öğrendiğinizi,... bunu nasıl başardığınızı anlatın.»

Kont, «Bana güvenmeli ve sırrınızı açıklamalıydınız,» diye karşılık verdi.

Thalia bağırdı. «Bunu nasıl yapabilirdim? Neticede bu sadece beni ilgilendiren bir şey değildi ki.»

«Yani biri size yardım mı etti?»

«Yardım mı?»

«Bir erkek miydi bu?» Kontun sesi sertti,

Thalia ona şaşkın şaşkın baktı. Genç adamın ne demek istediğini anlıyamamıştı.

Kont, «Onun sadece bir kadının elinden çıkmış olamayacağını anlamalıydım,» dedi. «Neticede o imaları ancak bir erkek düşünebilirdi. Böylece o satırları okuyan her centilmen bunlarla kendisinin ima edildiğini düşünürdü.»

Thalia fısıldadı. «Okumak mı?» Bir an durdu. Sonra da tamamiyle değişik bir sesle, «Si-siz...» diye kekeledi. «Kitabımdan mı söz ediyorsunuz?»

Kont, «Tabii» diye başını salladı. «Neden söz ettiğimi sandınız?» Kızın yüzündeki ifadenin değiştiğini farketti. Thalia rahatlamış, yüzüne renk gelmişti. Şimdi gözleri pırıl pırıldı

Sonra kız, yarı kahkahaya, yarı hıçkırığa benzeyen bir ses çıkardı. Kadeh sanki eline çok ağır gelmiş gibi bunu masaya bıraktı. «Kitabım... Tabii ya... Siz bunu öğrenmişsiniz.»

Kont, «Aslında bu şeref bana ait değil,» diye homurdandı. «Bir arkadaşım Hatchard'da çalışan bir adamla karşılaşmış. O iki altına adınızı satmaya hazır olduğunu söylemiş.»

«Benim adım arkadaşınızı neden bu kadar ilgilendiriyor?» Şimdi Thalia'nın sesi eskisi gibi cesaretliydi. Bakışları da.

Kont bir kahkaha attı. «Bütün White Kulübünü alt üst ettiğinizden haberiniz olmadığı anlaşılıyor. Kulüp üyeleri içlerinden birinin onları gülünç duruma düşürdüğünden şüpheleniyorlardı. Onun kim olduğunu öğrenmek ve kendisini kulüpten atmak niyetindelerdi.»

«Yani onlar... kızmışlar mıydı?»

«Çoğu öfkelenmişti.»

«Kitaptan kaç tane aldılar dersiniz?» Sesinde heyecan vardı Thalia'nın.

Ama Kont, kızın onun kitabından söz ettiğini anladığı an ne kadar değiştiğini fark etmişti. Thalia'nın daha ciddi bir şeyden korktuğu o kadar belliydi ki. Genç adam kendi kendine, «Acaba o neyi saklıyor?» diye sordu. «Thalia nasıl bir suç işlemiş olabilir?»

Sonra kızın sırrının yalnız kendisini değil, başkalarını da ilgilendirdiğini söylediğini hatırladı. Kont, «Eğer başı dertte olan annesi değilse,» diye düşündü. «O zaman babası... Bu konuyu nasıl açabilirim? Ama onu korkutmayı da istemiyorum. Bu akşam benimle buluşmaya geldiği sırada bayağı dehşete kapılmıştı.»

«Eli buz gibiydi. Parmaklarının soğukluğunu hâlâ hisseder gibiyim. Eli titriyordu da.»

Kıza, «Biraz daha şampanya için,» dedi. «Buna ihtiyacınız var sanırım.»

Thalia itaat etti. Aynı zamanda o kadar rahatlamıştı ki, şampanya içmesine gerek yoktu. Üzüntü ve endişeyle geçen günden sonra ona sanki etrafını güneş ışıkları sarmış gibi geliyordu.

Kont, «Bana kitabınızdan söz edin,» dedi.

Thalia sordu. «Onu benim yazdığımı sizden başka kim biliyor?»

«Sadece arkadaşım Sir Richard Rowlands. Kimliğinizi öğrenen o zaten.»

«Şey... acaba... onu bu sırrı başkalarına açmaması için ikna edebilir misiniz?»

«Bunu kendisinden istersem yapar. Bundan eminim. Ama tahmin edeceğiniz gibi Richard, White kulübünün üyelerinin karşısına dikelerek onları bir kadının gülünç duruma düşürdüğünü söylemeyi çok istiyor.»

Thalia mırıldandı. «Onları gülünç duruma düşürmeyi istemedim... Sadece aklıma böyle bir kitap yazmak geldiği zaman okuduğum ve duyduğum bazı şeyleri not ettim...»

Kont gülümsedi. «Ve o meşhur zekanızla siz de nükteli sözler yarattınız.»

«Evet. Bu doğru. Ama kitap çok satarsa, ben de o zaman biraz para kazanırım. Belki o vakit bir kitap daha yazarım.»

Kont, «Aynı konuda mı?» diye sordu. «Hiç bir erkek tanımadığınızı söylediniz. Ama bu konuda bir hayli bilginiz var. Bu nasıl oluyor?»

«Annem de aynı şeyi sordu. Bence, insanlar benim yazdıklarıma olduğundan daha derin anlamlar veriyorlar. Her şeyi onların bu iyiliğine borçluyum.»

Genç adam mırıldandı. «Şimdi de alçak gönüllülük ediyorsunuz. Siz de benim gibi kitabınızın nükteli ve ilginç olduğunu biliyorsunuz. Ve bazı bakımlardan tam hedefi bulduğu için çok kimse endişeleniyor.»

«Belki züppeler endişeleniyor.»

Kont, «Eğer öyleyse, buna layıklar,» diye yüzünü buruşturdu. «Aleyhlerinde söylenecek her sözü hak ediyorlar.»

Kız mahsus genç adamın damarına bastı. «Siz kendinizi onlardan saymıyor musunuz?»

«Katiyen saymıyorum!» Kontun sesi kesindi. «Eğer bana züppe derseniz, size onlardan çok farklı olduğumu sert bir şekilde kanıtlarım.»

Thalia bir kahkaha attı. Böylece yüzündeki endişe ve korkunun son izleri de silindi. «Şimdi de bana meydan okuyorsunuz. Dikkatli olun. Belki de böyle bir meydan okumaya dayanamam.»

Kont, «Birbirimize o kadar çok meydan okuduk ki,» dedi. «Bunlardan en önemlisi sizin konunuzda ne yapacağım.»

«Bunun cevabı basit: hiç bir şey yapmayacaksınız. Zaten davetinizi bu yüzden red ettim.»

Genç adam başını salladı. «Bunun farkındayım. Ama kader, Richard Rowlands kılığında işe karışarak bana yardım etti. Ve şimdi buradasınız.» Bir an durdu sonra da usulca ekledi. «Ve şu anda en önemli olanı da bu.»

Oval biçimi yemek salonuna geçtiler. Cilalı masaya Naibin koyduğu modaya uyularak örtü serilmemişti. Altın şamdan ve tabaklar ışıl ışıldı. Thalia sanki Covent Garden'da bir oyunu seyrediyormuş gibi bir duyguya kapıldı.

Uşaklar armalı düğmeleri olan üniformalar giymişler, sessizce servis yapıyorlardı. Getirdikleri değişik, nefis yemekler son derecede ender bulunan, değerli Sevres tabaklara konulmuştu.

Thalia büyülenmişti sanki. Böyle şeyleri peri masallarında okumuştu. Ama bu şahane sahnenin odak noktasının Kontun kendisi olduğunu da biliyordu.

Genç adam, bir gece önce yemek yedikleri özel odada gerçekten etkileyiciydi. Bu gece ise kırmızı kadifeden yüksek arkalıklı koltuğunda şahaneydi.

Kont, kravatını kızın o zamana kadar görmediği değişik ve karmaşık bir şekilde bağlamıştı. Genç adam, şamdanların ışığında Thalia'nın gözlerinin içine bakarken kız sanki bir oyunda baş role çıkmış gibi bir duyguya kapılıyordu.

Pek de bir gece önceki gibi konuşmuyorlardı. Çünkü zaman zaman duraklıyorlardı. Ama sustukları zaman bile sanki gizlice anlaşıyorlardı.

Thalia acaip bir heyecana kapılmıştı. Ayrıca biraz da utanç duyuyor ve bunun sebebini de anlıyamıyordu.

Yemek sona erer ermez, oval odadan çıktılar.

Salona doğru giderlerken Thalia, yanında yürüyen Konta, «Hazinelerinizi görmek isterdim,» dedi.

Kont, «Siz buraya gelmeden önce ben de bunu düşünüyordum,» diye cevap verdi. «Onları takdir edip etmeyeceğinizi anlamak istiyordum. Ama şimdi sizin yanınızda onların hiç bir değeri yok.»

«İtifat ediyorsunuz...»

«Gerçeği söylüyorum.»

Salona girdikleri zaman Thalia kanapeye oturdu.

Kont onun karşısında durarak yüzüne baktı. «Bana ne yaptığınızı düşünüp duruyorum. Sizi gördüğümden beri başka hiç bir şeyi düşünemez oldum. Bu sabah atla dolaşmaya çıktığım zaman sanki siz de yanımdaydınız. Eve döndüğüm ve benimle yemek yemeyeceğinizi bildiren pusulanızı aldığım zaman, şimdiye kadar duymadığım bir hisse kapıldım. Umutsuzlukdu bu.»

Genç adamın konuşma tarzı yüzünden Thalia işi şakaya vuramadı. Bir an bir şey söyleyemedi. Sonra. «Bence hissettiğiniz sadece öfke,» dedi. «Çünkü sizi hayatınız boyunca iyice şımartmışlar. İlk defa istediğiniz olmuyor.»

Kont kızdı. «Şımarık olduğumu da nereden çıkardınız?»

Thalia, «Başka nasıl olabilirsiniz?» dedi. «Şu eve, eşyalarınız ve tabii... Kendinize bakın.»

«Bana kendimden söz eder misiniz?» Kont, sanki övülmeyi isteyen bir çocuk gibi konuşmuştu.

Kız, «Kont Hellington hakkında ne söyleyebilirim?» diye mırıldandı. «O ünlü bir sporcu. Sosyetede büyük ün yapmış. Yakışıklı ve zengin. Her halde bir kusuru olması gerekiyor ama henüz bunu bulabilmiş değilim.»

Kont, «Kusurum şu,» dedi. «Son derecede azimli, minicik bir küçük hanımı kalbini bana vermesi için ikna edemiyorum.»

Thalia sordu. «Kalbimi size verseydim onu ne yapardınız? Topladığınız diğer kalplerin yanına mı koyardınız? Her halde bu bakımdan pek değerli bir koleksiyonunuz var.»

Genç adam, «Benimle böyle konuşmamalısınız,» diye söylendi.

«Neden konuşmayayım? Öfkelendiğinize bakılırsa can alacak noktanıza dokunduğum anlaşılıyor. Demek gerçeği söylemişim.»

Kont bağırdı. «Sizin kadar insanı kızdıran, tepesini attıran bir genç kız daha olamaz! Benimle alay etmekten vaz geçin ve biraz makul tavırla konuşun.»

«Eğer makul davranmaktan kasdiniz, yapmak istemediğim bir şeye girişmem için beni ikna etmenizse, size şunu söyleyeceğim. Bu istediğiniz hiç bir zaman olmayacak. Boş yere nefes tüketmeyin.» Thalia oturduğu kanapeden kalktı. «Şimdi bu odadaki güzel şeylere bakacağım.» Azimli bir tavırla tablolardan birine doğru gitti. «Ah bir Rubens bu!» diye bağırdı. «Onun tablolarından birini görmeyi ne kadar çok istediğimi bilemezsiniz! Renkler şahane. Tam hayal ettiğim gibi. Okuduğum bir kitapta Rubens'in her zaman çok aşık olduğu, karısının resmini yaptığını yazıyordu.»

Kont, «Benim sizin resminizi yapmaya niyetim yok,» diye mırıldandı. «Ben sadece sizi kollarıma almayı istiyorum.»

Thalia, Rubens'in tablosuna bakmaktan vaz geçerek döndü, «Pek klişeleşmiş bir söz bu. Size yakışmıyor.»

Genç adam, «Allah kahretsin!» diye haykırdı. «Günün birinde tepemi iyice attıracaksınız. O zaman sonuçtan şikayet etmeye de hakkınız olmayacak.»

Kız güldü. «Beni korkutmuyorsunuz. Artık sizin, aslında nasıl bir insan olduğunuzu biliyorum. Onun için de size bir sırrımı daha açıklayacağım. Hannah dün gece sizinle yemek yemeğe giderken yanıma tabanca almamı istedi.»

«Tabanca mı?» Kont çok şaşırmıştı.

«Silahı zaten çantama koydum. Pek küçük bir tabancaydı o ama bir hayli zarar verebilirdi.»

«Sizi orada zorla tutabileceğimi söylediğim zaman bu yüzden mi korkmadınız?»

«Aslında başından beri sizin çirkin bir şekilde davranmayacağınızı seziyordum. Gerçek şu: Dün gece de söylediğim gibi siz kelimenin tam anlamıyla hakiki bir centilmensiniz.»

«Bunun aslında kötü bir engel olduğunu düşünmeme yol açıyorsunuz.»

«Bunun, gururlanmaya değecek bir tavır olduğunu düşünmenizi tercih ederim.»

«İstediğimi elde etmeme engel olduğuna göre, öyle düşünecek değilim.» Kont Thalia'ya doğru bir adım attı. «Düellodan vaz geçelim. Sizi istiyorum, Thalia. Şu anda sizsiz yaşamayı düşünemiyorum bile.»

Sesinde kızın bir gece önce de karşı koymadığı o ifade belirmişti. Kontun kendisine dokunmamasına rağmen kız sanki korunmak istiyormuş gibi ellerini kaldırdı.

«Lütfen... Lütfen... Benimle böyle konuşmanızı istemiyorum. Birbirimize meydan okumamızı, tartışmamızı tercih ediyorum.»

Kont, «Sizinle tartışmak niyetinde değilim,» dedi. «Bütün istediğim sizi kollarıma almak.» Kızın hafifçe titrediğini farkederek ekledi. «Birbirimiz için önemliyiz. Bence bunu biliyorsunuz ama itiraf etmeyi istemiyorsunuz. Aramızdaki bağ kayıtsızca bir tarafa atılacak bir şey değil. Böyle yaparsak, sonunda ıstırap da çekeriz.»

Thalia tekrar Rubens'in tablosuna döndü.

Kont usulca, «Bana bakın, Thalia,» dedi.

Kız dönmeden başını salladı. «Eve gitmek istiyorum. Fazla kalamayacağımı biliyorsunuz.»

«Ya kalmanızı istersem?»

«Bu sorunun cevabını biliyorsunuz.»

«Aslında bu bir cevap değil. Sadece koyduğunuz kurallara

güveniyorsunuz. Ama o kuralların bizim bakımımızdan hiç bir önemleri yok.»

«Ama bunlara uymak zorundasınız.»

«Neden?»

Thalia, «Çünkü...» diye başladı. Sonra da durakladı, «Lütfen... Beni eve götürür müsünüz?»

«Burada kalmanızı o kadar istiyorum ki. Bunun sizin için hiç mi değeri yok?»

Sesinde, kızın kolaylıkla karşı koyamayacağı bir yalvarış vardı. «Lütfen...» Thalia başını kaldırıp baktı ve o zaman bütün gücü de kesildi.

Şimdi hiç kımıldamadan, gözgöze öyle duruyorlardı. Thalia'ya bütün dünya çelik grisi bir çift gözün içinde eriyip kaybolmuş gibi geldi. Bu gözlerden başka hiçbir şey yoktu. Kontun bakışları kalbini ve vücudunu dolduruyordu. Aldığı her nefeste o vardı.

Kız sonradan, önce kendisinin mi, yoksa Kontun mu hareket ettiğini bilemedi.

Sadece birdenbire kendisini Kontun kollarında buldu. Genç adam onu göğsüne bastırmıştı. Thalia'nın aklına çırpınması gerektiği bile gelmedi. Sanki kafası çalışmıyordu. Sadece Kontun gözleri vardı. Sonra onunkileri esir eden dudakları. Thalia için Kont vardı sadece.

Kız Kontun dudaklarının kendisine hakim olduğunu hissetti. Artık kendinde değildi. Sanki vücudu eriyip genç adamınkine karışmıştı. Tek vücut gibiydiler. Belki de yüz yıllar önce, zamanın başlangıcında bir tek varlıkken ikiye ayrılmışlardı.

Kont, ona daha da sıkıca sarıldı. Dudakları daha ısrarlı ve ateşliydi şimdi. Thalia, sanki ıstırapla karışık bir zevkin dudaklarından göğsüne, ta kalbinin derinliklerine indiğini hissetti. Artık kaçış yoktu.

Kız duyduğu hissin aşk olduğunu biliyordu. Bu onun hayal ettiği gibi değildi. Daha sarsıcı, daha şahane ve harikuladeydi.

Artık hiç bir şeyle savaşmasına gerek yoktu. Çünkü bu aşk kaçınılmaz bir şeydi. Kontundu o. Sanki genç adam kişiliğini ortadan kaldırarak onu esir etmişti. İşte aşkın sırrı buydu. Thalia, ancak bu şahane duyguya kendisini bırakabilirdi.

Thalia, insan değil, ilâhi bir şeyin bir parçası halini aldığını düşündüğü bir sırada Kont başını kaldırdı. «Sevgilim, hayatım! Bu duygulara nasıl karşı koyabilirsin? Sen benimsin. Benim olmak için yaratılmışsın.»

Thalia o zaman gerçeklerle dolu dünyaya döndü. Sanki birdenbire gök yüzünden topraklara yuvarlanmıştı. «Lütfen...» diye fısıldadı.

Kont onun neler hissettiği anlamış gibi, «Seni evine götüreceğim,» dedi. «Ne yapacağımızı yarın konuşuruz. Vakit geç oldu ve sen yorgunsun.»

Kolunu kızın beline dolayarak, onu salondan geçirdi ve hole çıkardı.

Orada bekleyen uşak yardımcısı telaşla koşarak kızın pelerinini getirdi. Sokak kapısı açıldığı zaman Thalia Kontun arabasının dışarıda beklediğini gördü.

Kız, arabaya binerken, iyice şaşkın haldeydi. Kafası çalışmıyordu. Kont, onun neler hissettiğini sezmişti. Kolunu Thalia'nın beline doladı tekrar. Kız da başını genç adamın omzuna dayadı. Kont usulca onu alnından öptü.

Shpard's Market'e doğru giderken hiç konuşmadılar. Sessiz sokakta 82 numaralı eve doğru yürürlerken Kont konuşmaya başladı.

«Hiç bir şey için endişelenme, sevgilim. Her şeyi bana bırak. Yarın akşam buluştuğumuz zaman ben de bir plan yapmış

olurum. Bu her şeyi kolaylaştırır. Ve sen de bir daha üzülmezsin.»

Kont, bir gece önce ayrıldıkları yerde durdu. Başını eğerek kıza baktı. Şefkatle, «İyi geceler güzel sevgilim,» dedi. «Her an seni düşüneceğim. Sadece bana güven. Bundan başka bir şey yapmana gerek yok.»

Thalia da ona bakmak için başını kaldırmıştı. Kontun gözlerini görüyordu. Sanki onlar kendisini tekrar esir etmiş gibiydi. Sesi çıkmıyordu. Onun için genç adamın yanından ayrılarak eve doğru yürüdü.

Yalnız Hannah'nın kapıyı açmasını beklerken, dönüp geriye baktı. Kont hâlâ orada duruyordu. Thalia'ya genç adamın boyu gitgide uzuyormuş gibi geldi. Sonunda Kontun başı yıldızlara değdi.

***

ALTI

«İyisin ya, Thalia?»

Genç kız bu soruyla daldığı düşüncelerden uyandı. Başını çevirdiği zaman küçük bir çırağın kendisine hayretle baktığını gördü.

«Afedersin, bana bir şey mi söyledin?»

«Sana üç defa Lady Standish'in şapkası için istediğin kadifenin bu olup olmadığını sordum.»

Thalia kendisini zorlayarak, kızın elindeki kumaşa baktı. «Evet, bu çok iyi uyacak sanırım. Teşekkür ederim, Emily.»

Çırak uzaklaşırken Thalia da, «Çalışmam gerektiğini unutmamalıyım,» diye düşündü. «Dikkatimi işime vermeliyim.»

Ama zordu bu. Kız o sabah kalktığından beri kalbi şarkı

söylüyordu adeta. Kendisini bulduğu dünyada hiç bir şey gerçeğe benzemiyor, güneşin ışıkları göz kamaştırıyordu.

Thalia kendi kendine, «İşte aşk bu,» dedi. «Her şey bambaşka oldu. Hiç bir şey eskisi gibi değil.

Sonra kafasının gerçekçi tarafı, «Kont aşka seninle aynı anlamı mı veriyor?» diye soruyordu.

Kız bunun cevabından korktuğu için böyle düşüncelere dalmayı ve üzülmeyi istemiyordu.

Konta aşık olduğu için aslında ortaya yeni bir sürü problem çıkmıştı. Er geç çözümlemesi gereken problemler. Ama şu anda aşkın o göz kamaştırıcı gücü onun için yeterliydi.

Thalia, yatarken Kontun öpücükleri kendisini yıldızlara uçurmuş gibi bir duyguya kapılmıştı. Orada, kendisini hiç korkutmayan bu yerde, yükseklerde öyle kalmıştı.

Kız, şimdi ciddi ciddi, «Artık gerçekleri düşünmem gerekiyor,» diyordu kendi kendine.

Üzerinde çalıştığı şapkayı alarak, bunu nasıl süslemeye karar verdiğini hatırlamaya çalıştı. Şapka kimin için hazırlanıyordu?

Tam iğneye iplik geçirdiği sırada, Mrs. Burton telaşla içeri girdi. «Lord Dervish geldi,» diye fısıldadı. «Yanında da o iç sıkıcı kız kardeşi Lady Wentmore var. Lord Dervish'in hesabına yüzde on ekle... Böylece o indirme yaptığı zaman gerçek hakkımızı da alırız.»

Dükkanda çalışmayan bir kimse bu emirden bir şey anlıyamazdı. Ama Thalia kadının ne demek istediğini biliyordu. Mrs. Burton'un müşterilerinden bazıları fiata her zaman itiraz ediyor, pazarlık etmeye kalkışıyorlardı. Aldıkları her şapka için bir indirim yapılmasında ısrar ediyorlardı. Mrs. Burton da böylelerinden mahsus fazla fiat istiyordu.

Bazıları ise Lord Dervish gibi faturayı alınca muhakkak yüz-

de on indirim yapıyorlardı. Bu yüzden onlarla ilgili olarak da fiatlar değiştiriliyordu.

Thalia, acele etmeden, zarif tavırlarla dükkânın ön tarafına geçti. Tahmin ettiği gibi Mrs. Burton somurtkan ve kaprisli sosyete güzellerinden birine hizmet ediyordu. Bir tek şapka alacak olan kadın, bütün modelleri denemek niyetindeydi.

Lord Dervish'le kız kardeşi ise başka bir aynanın önünde bekliyorlardı.

Thalia, saygıyla selam verdi. «Günaydın, My Lady.» Lady Wentmore'a bir kaç kere şapka satmıştı.

Sayın Lady'nin nezaket kurallarına ayıracak zamanı yoktu. «En yeni ve en güzel şapkalarınızı görmek istiyorum!» Sesi haşindi. «En orijinal olanlarını. Aldığım şapkanın bir eşini başkasında görürsem çok da kızacağım.»

Thalia söz verdi. «Böyle bir şey olmayacak, My Lady. Aynı modeli iki kere yapmamakla övünüyoruz.»

Lady Wentmore bu sözlere inanmamış gibi burun kıvırdı. Ama aynanın önüne oturarak ustalıkla boyanmış olan saçlarını düzeltti.

Kadın on beş yıl önce şahane güzelliğiyle tanınıyordu. Ama artık güzelliği bozulmaya başlamıştı. O da genç durmak ve güzelliğini biraz koruyabilmek için bilinen her usulden yararlanmaya çalışıyordu.

Kılığından bir züppe olduğu anlaşılan Lord Dervish ise kendi düşüncelerine dalmıştı. Thalia'yla ilgilendiği yoktu. Kız kardeşine, «Sana söylediğim gibi, hayatım,» dedi. «Maliye Bakanına ciddi önlemler alınması gerektiğini söyledim. Kimse vergi ödemezse bütün sorumluluklar nasıl karşılanır?»

Lady Wentmore, «Ah, aklıma gelmişken!» diye bağırdı. «Dün akşam çok şaşılacak bir şey duydum.»

Kız kardeşinin ne duyduğunu sormasını bekledi. Ama kadın böyle bir şey yapmayınca, sözlerini sürdürdü. «Lawson Amerika'dan yeni döndü. Biliyor musun orada kimi görmüş?»

Lady Wentworth mırıldandı. «Ne bileyim?»

«Caversham'ı! Lawson, Denzil Caversham'ın sanki Amerika babasının malıymış gibi kurumla dolaştığını söyledi.»

Lady Wentmore, «Sir Denzil?» diye haykırdı. «Ben onun öldüğünü sanıyordum.»

Lord Dervish, «Hayır, yaşıyor,» diye cevap verdi. «Lawson onu görmüş işte. Eğer Caversham İngiltere'ye dönerse kendisine güzel bir sürpriz yapacağım.»

Babasının adını duyan Thalia donmuş kalmıştı. Lord Dervish'in sözlerinin babasının hayatta ve sağlıklı olduğunu öğrendiği anda çok rahatlamıştı. Az kalsın sevincinden bayılacaktı.

Lady Wentmore öfkeyle, «Başka bir şapka giymek için bekliyorum,» diye söylendi.

Thalia, uykudaki gibi en yakındaki şapkayı alarak kadının başına geçirdi. Şapkanın kurdelelerini Lady Wentmore'un çenesinin altından bağlarken kadın kardeşine, «Sir Denzil'e sürpriz mi yapacaksın?» diye sordu. «Nasıl bir sürpriz?»

Lord Dervish pispis güldü. «Hoşuna gitmeyecek ve kolay kolay unutamayacağı bir sürpriz.» Sesindeki kinci ifade Thalia'nın nefesini tutmasına sebep oldu.

Lady Wentmore, «Arthur, öyle esrarlı tavırlar takınıp durma», dedi. «Bana bu sürprizin ne olduğunu söyle. Ben Sir Denzil'den her zaman hoşlandım. Çok çekici bir adamdı. Pek de güzel dansederdi.»

Lord Dervish, «O İngiltere'ye döndükten sonra uzun bir süre dansedemeyecek,» diye açıkladı.

Kız kardeşi kaşlarını kaldırdı. «Nedenmiş o?»

«Çünkü hapse atılacak, hayatım.»

«Hapse mi atılacak? Ne demek istiyorsun, Arthur? Sir Denzil'i neden hapsetsinler?»

Lord Dervish homurdandı. «Ben istediğim için. Onu ben hapsettireceğim. O Allahın belası memleketten kaçtığı sırada

bana bin sterlin borcu vardı. İnanılacak şey mi bu?»

Bu sözlerin kız kardeşinin ilgisini uyandırdığı belliydi. Kadın aynadan ona doğru döndü. «Bin sterlin mi, Arthur? Sana bu kadar parayı nasıl borçlandı?»

«Bu bir şeref borcu, hayatım. Tabii şerefli insanlar böyle düşünürler.»

«Ah, kumar borcu demek istiyorsun.»

Lord Dervish, «Evet, kumar borcu demek istiyorum,» diye bağırdı. «Caversham bana bir borç senedi de verdi ama bunun üzerine yazıldığı kâğıt kadar değeri olmadığını öğrendim.»

Lady Wentmore kaşlarını kaldırdı. «Yani Sir Denzil bu yüzden mi İngiltere'den ayrıldı?»

«Adamın sadece bana borcu yoktu. Duyduğuma göre alış veriş ettiği yerlere de bir hayli borcu varmış. Her halde sonunda ortadan kaybolmaya karar verdi. Bence çirkin bir davranış bu. Hiç bir gerçek centilmen böyle bir şey yapmaz.»

Lady Wentmore aynaya döndü. «Sir Denzil öyle hareket edecek bir insan değildir. Her halde İngiltere'ye döndüğü zaman sana olan borcunu da öder.»

Lord Dervish, «İşte ben de bunu garantiye alacağım,» dedi. «Onun tutuklanması için emir çıkarttıracağım.»

Lady Wentmore hafifçe bağırdı. «Ah, Arthur, bu büyük bir zalimlik olur. Sir Denzil gibi zarif bir adamın Fleet'teki o korkunç borçlular hapishanesine kapatılacağını düşünmek bile istemiyorum. Orası dayanılacak gibi bir yer değilmş.»

Lord Dervish memnun bir tavırla başını salladı. «Bu ona bir ders olur. Zaten ben o adamdan hiç hoşlanmazdım. Ama sen ve arkadaşların onun etrafında ahmak pervaneler gibi döner dururdunuz.» Bir an durdu sonra da ekledi. «Ama senin kanatların yanmadı. Benim paralar yandı. Caversham'dan bunun intikamını muhakkak alacağım. Bunu onun yanına bırakmayacağım.»

Lord Dervish öfke ve kinle konuşuyordu. Onu dehşet ve korkuyla dinleyen Thalia adamın cimrilik ve kötülüğüyle ilgili hikayeleri hatırladı.

Mrs. Burton da her zaman, «Müşterilerim arasında bir o adamı dükkanda görünce korkuya kapılıyorum,» derdi. «Adam pazarlık ederken neredeyse insanın boğazını da sıkacak.»

Thalia, «Bin sterlin,» diye düşündü. «Babamın Lord Dervish gibi bir adama bu kadar borcu olması bir felaket. Feci bir şey bu. Satabileceğimiz her şeyi elimizden çıkardık. Artık sadece benim kazandığım parayla geçinmeye çalışıyoruz. Ben, değil bin sterlin, bin peni bile bulamam.

«Lord Dervish'in babama acımayacağı da kesin.»

«Ama babamı Amerika'da görmüşler. Sağlığı da yerindeymiş. Belki de artık üç yıllık sürgün hayatı sona erdiği için İngiltere'ye dönmek için planlar yapıyor.»

Kızın kalbinde birbirine zıt duygular çarpışıyordu. Annesi, Sir Denzil'in öldüğüne inanmakla yanılmıştı. Thalia buna seviniyordu. Ama babası İngiltere topraklarına ayak basar basmaz onu yakalayarak, Fleet'teki borçlular hapishanesine atacaklardı. Korkunç bir şeydi bu.

Borçlarını ödeyemeyen insanların caniler, yankesiciler ve sokak kadınları arasında yıllarca süründükleri hapishanenin ne korkunç bir yer olduğunu duyan tek insan da Lady Wentmore değildi.

Thalia, babasının öyle bir yere kapatılacağını düşünmeyi bile istemiyordu.

Ama Lord Dervish'in tehdidini yerine getireceğini de biliyordu. Ayrıca kumarda kaybetmekle kalmayıp, ona göre, kendisini dolandıran Sir Denzil'in rezil olması da hoşuna gidecekti.

Thalia, duyduğu sözlerin ne anlama geldiğini yine de iyice kavrayabilmiş değildi. Ama bir şeyden emindi. «Lord Dervish,

babamı, o İngiltere'ye ayak basar basmaz tutuklatırsa, annem de ölür.

«Annem çok çekti. Bu şoka ve zelil duruma dayanamaz.»

Thalia kendi kendine, «Bir şeyler yapmalıyım,» dedi. «Bir şeyler yapmalıyım.»

Sonra Lady Wentmore'un sesini duydu. Sanki kadın çok uzaklarda bir yerde konuşuyordu. «Şu mavi şapkayı alacağım. En çok o bana yakıştı. Sen ne dersin, Arthur?»

«Evet, mavi sana gidiyor, hayatım.»

Lady Wentmore, «Bana şapka hediye etmeyi düşündüğün için çok tatlısın,» diye gülümsedi. «Çok teşekkür ederim.»

Lord Dervish hemen kız kardeşini susturdu. «Bir dakika! Bir dakika! O kadar acele etme. Şu şapkanın fiatını öğrenelim bakalım. Kimsenin beni aptal yerine koymasına izin vermem.»

Lady Wentmore tatlı bir kahkaha attı. Vaktiyle biri ona sesinin billur gibi olduğunu söylemişti. «Hiç kimse senin aptal olduğunu sanmaz, Arthur. Her bakımdan çok zeki ve kurnazsın,»

Lord Dervish memnun bir tavırla, «Öyle olduğumu umarım,» dedi.

Thalia, dükkanın öbür tarafına, Mrs. Burton'a doğru baktı. Lady Wentmore'un tekrar kendi şapkasını giymiş olduğunu farkeden kadın müşterisinden özür dileyerek Lord Dervish'in yanına geldi.

«Sayın Lady'nin memnun kaldıklarını umarım. Sizin de My. Lord. Eski ve değerli bir müşterimizsinlz. Sizi memnun etmek için her zaman elimizden geleni yapmaya çalışıyoruz.»

Lord Dervish, «Bu bir tek şeye bağlı,» diye başladı. «Sadece bir tek şeye.»

Thalia elinde mavi şapka dükkanın arka tarafına kaçtı. Çıraklardan birine, «Bunu kutuya koy,» dedi. «Mrs. Burton nerede olduğumu sorarsa, biraz hava almak için dışarı çıktığımı söylersin.»

Kadın, «Hava almak mı?» diye mırıldandı. «Sen böyle bir şey hiç yapmazdın, Thalia. Eve gitme zamanı gelinceye kadar dükkandan hiç çıkmazdım.»

Thalia cevap vermek gereğini görmedi. Gri şapkasını giyerek, kimseye bir şey söylemeden arka kapıyı açtı. Ve sokağa çıktı. Bir an orada kararsızca durdu. Sonra iki eliyle eteğini tutarak koşmaya başladı. Belki oradan gelip geçenler kızın Bay Hill'den koşarak Berkeley alanına inmesine şaştılar ama Thalia kimsenin farkında değildi. Kız, karşıdan gelenlere çarpmamak için yana kayarak, koşa koşa istediği yere eriştî. Hellington konağının önünde durduğu zaman nefes nefeseydi. Kalbinin çarpıntısını ağırlaştırmak için derin derin nefes aldı.

Aynı anda sokak kapısı açılarak, arkalarında Hellington üniforması olan iki uşak yardımcısı dışarı çıktılar. Basamaklara ve kaldırıma kırmızı bir yol halısını serdiler.

Thalia, bir saniye sonra da Kont'un faytonunun köşeyi döndüğünü gördü. Bunu arabacı sürüyordu. O zaman tam zamanında gelmiş olduğunu da anladı.

Basamaklardan çıktı. Kapıya eriştiği zaman gece yemekte servis yapan Baş uşağın holde beklediğini gördü.

«Sayın Lordla görüşmek istiyorum.»

Baş uşak terbiyeli terbiyeli, «Günaydın, efendim,» diye cevap verdi. «Sayın Lord'a geldiğinizi haber vereyim.»

Thalia, Kont'a neler söyleyeceğini de bilmiyordu. Sadece şu bir kaç dakika içerisinde olanların yalnız babasının özgürlüğünü değil, aynı zamanda annesinin hayatını da etkileyeceğini biliyordu. Thalia, yine holde Baş Uşağın peşinden ilerledi.

Adam, duvarları kitap dolu raflarla kaplı bir odanın kapısını açtı.

Ama Thalia sadece kendisine doğru gelen Kont'u farkedebildi. Genç adamın yüzüne bakar bakmaz bu gelişinin onu çok şaşırttığını da anladı.

Kont, kapı uşağın arkasından kapanıncaya kadar bekledi. Sonra da, «Ne oldu?» diye sordu. «Neden geldin?»

Kız başını kaldırarak ona baktı.

Genç adam onun gözlerindeki ifadeyi farkederek Thalia'yı süzdü bir an. «Bir şok geçirmişsin. Gel, otur. Bana ne olduğunu anlat.» Sonra birdenbire, «Acaba annesi mi öldü?» diye düşündü. Ama sonra kızın çehresindeki ifade yüzünden onun beklenmedik, yaralayıcı bir olayla karşılaşmış olduğunu anladı. İçin için, «Aksi takdirde bana gelmezdi,» diye ekledi.

Kont, tam evden ayrılacağı sırada Baş uşak yanına kütüphaneye gelerek, «Bir lady sizi görmek istiyor, My Lord,» diye haber verdiği zaman çok şaşırmıştı.

Genç adam sert sert, «Bir Lady mi?» diye sormuştu. Misafirin Lady Adelaide olduğunu sanmıştı. Genç kadının konaktan ayrılmasını geciktirmesi hiç hoşuna gitmeyecekti.

«Dün gece burada yemek yiyen, genç hanım, My Lord.»

Kont bir an kulaklarına inanamamıştı. Sonra da çabucak, «Kendisini buraya alın,» demişti.

«Emredersiniz, My Lord.»

Baş uşak Thalia'yı getirmeye gittiği zaman Kont kendi kendine, «Her halde çok acayip bir şey oldu,» demişti. «Thalia, bu erken saatte beni aradığına göre önemli bir şey var. Üstelik kalkıp kendisi gelmiş.»

Kont, o sabah kalktığından beri endişedeydi. Thalia yine benimle yemek yemeyi red mi edecek? Onu buna zorlamak için çok uygun bir bahane bulmam mı gerekiyor?

«Dün gece ayrılırken bana hazırlayacağım planı dinlemek istemediğini söylemedi. Buluşamayacağımızdan da söz etmedi. Ama Thalia gece yalnız kalınca fikrini değiştirmiş olabilir. Belki de yeniden güçlük çıkarmaya başlar.

«Dün gece sırrını öğrendiğim için benimle yemek yemeğe razı oldu. Ama onun açıklanmasını istemediği başka bir sırrı var. Allah bilir nedir bu?

«O sihirli öpücüklerin her şeyi değiştirdiğine inanmayı istiyorum. Ama yine de emin değilim.»

Fakat işte şimdi inanılmayacak, izah edilemeyecek bir şey olmuş, Thalia buraya, onu görmeye gelmişti. Kont, henüz bir şey açıklanmamış olmasına rağmen kızın oraya sırf kendisiyle konuşmaktan hoşlandığı için gelmediğini de biliyordu.

Şimdi kıza bakarken onun ne kadar sarsılmış olduğunu anlamıştı. Sebep ne olursa olsun Thalia'nın korkularını gidermeyi, onu bu mutsuzluktan kurtarmayı istiyordu.

Thalia, güç duyulacak bir sesle, «Oturmayacağım,» dedi. «Senden... bir şey istemem gerekiyor... Ama bunu sözlerle anlatmak... çok zor...»

Kont, «Çok üzüldüğün belli,» diye cevap verdi. «Ayrıca buraya gelmek için de çok hızlı yürümüşsün sanırım. İzin ver de sana kahve getirteyim. Belki bir kadeh şarap içmen daha iyi olur.»

«Hiç bir şey istemem... Sadece beni dinlemelisin.»

Genç adam, «Seni dinleyeceğimi biliyorsun,» dedi. «Ama bu halin beni üzüyor. Elini bana ver, sevgilim.»

Thalia bağırdı. «Olmaz! Olmaz! Bana dokunmamalısın... Yalvarırım... Ben sözlerimi bitirinceye kadar bana dokunma...»

Kont şaşırdı. Ama Thalia bunu istediği için ayakta bekledi. Kız ise uygun kelimeler arıyordu. Genç adam artık onun yüzünü göremiyordu. Çünkü başını eğmişti. Gri şapkasının geniş kenarları, azimli ifadeli çenesinden başka her şeyi gizliyordu.

Kont sabırla bekliyordu. Meraklanmıştı ama soru sorduğu takdirde durumu daha zorlaştırmaktan korkuyordu.

Sonunda Thalia kendisine yeteri kadar hakim olarak başını kaldırdı. «Benden —metresin olmamı istedin...» Sesi pek hafif, adeta bir fısıltı gibiydi.

Kont, «Çirkin bir kelime bu,» diye mırıldandı. «Bizim bakı-

mımızdan durum çok farklı. Aramızdaki bağın ikimizi de mutlu edeceğine inanıyorum, Thalia.»

Kız, «İstediğini yapamayacağım...» dedi. «Yani... o şekilde... Çünkü annemin durumu öğrenmesini hiç bir zaman istemem... Ama eğer...» Sanki daha fazla konuşması imkânsızmış gibi bir an durdu. Sonra âdeta insan üstü bir çaba göstererek sözlerini sürdürdü. «Dün gece ya da evvelki akşam... seninle kalmamı istedim... Seninle... öyle bir gece geçirirsem... bana... b-bin s-sterlin verir misin?»

Kız bu son sözleri telaşla, çabucak, sanki durakladığı takdirde hiç konuşamayacakmış gibi söylemişti.

Thalia artık Kont'a bakamıyordu. Genç adam kızın başını eğmeden önce kıpkırmızı kesildiğini de farketti.

Kont ağır ağır, «Bin sterlin...» dedi.

Thalia, «Lütfen,» diye fısıldadı. «Bu bana— hemen— şimdi gerek... Fa - fazla bekleyemem...» Kız tekrar başını kaldırarak genç adamın yüzüne baktı. Sanki hayatı Kont'un vereceği cevaba bağlıydı.

«Sana kim şantaj yapıyor?»

«Hiç kimse... Öyle bir şey yok... Bu tamamiyle bambaşka bir mesele...»

«Bu paraya neden ihtiyacın olduğunu bana söylemeyecek misin?»

«Bunu yapamam... Sana her şeyi söylemeyi istiyorum ama bir sır bu.»

«Dün gece öğrendiğimi sandığın sırla mı ilgili?»

«E - evet.»

«Bu sırrın başkalarıyla da ilgili olduğunu söylemiştin.»

«E - evet, öyle.»

Kont sesini çıkarmadı.

Thalia çaresizce, «Lütfen bana soru sorma,» diye yalvardı. «Bunlara cevap verememem. Bu imkânsız... Ama o parayı bul-

mam gerekiyor... Eğer sen bana bin sterlin vermezsen,... nereye giderim, kime baş vururum,... bunu bilmiyorum...»

Genç adam başını eğerek kıza baktı. Thalia, bakışlarıyla ona yalvarıyordu. Genç adam kızın gözlerinin derinliklerindeki dehşeti de farketti. Daha önce görmemişti bunu. Thalia, onun kendisini red etmesinden korkuyordu.

Kont usulca, «Sana o parayı vereceğim,» diye açıkladı.

Thalia derin bir nefes aldı. Kont'un parayı vermesinden ne kadar korkmuş olduğu belliydi.

Genç adam ekledi. «Her halde çek istemezsin. Çünkü bunun üzerinde benim adım olacak.»

«Çek olmaz, olmaz. Banknot gerekli.»

Kont, «Pekâlâ,» diye cevap verdi. «Sen burada bekle.» Genç adam odadan çıktı.

Thalia ise artık bacakları kendisini taşıyamıyorlarmış gibi bir koltuğa çökerek elleriyle yüzünü örttü.

«Kont bana yardım edecek. Babamı kurtaracağım.» Kız, bir süre bundan başka bir şeyi düşünemedi. Hatta parayı almak için verdiği sözü bile. Tek önemli şey, annesinin durumu bilmemesi ve babasının da sağ salim eve erişmesiydi.

Thalia, Kont'un, «Sana bu parayı hemen veremem,» demesinden ne kadar korkmuş olduğunu anlıyordu. Genç adam ona bu parayı zamanla kazanabileceğini söyleyebilirdi.

Kız, «Eğer öyle yapsaydı,» diye düşündü. «Her dakika endişeyle kıvranacaktım. Her an babamın borç ödenmeden İngiltere'ye dönmesinden korkacaktım. Onun İngilitere'ye döner dönmez tutuklanacağını düşünecektim.

«Ama babam kurtulacak artık. Güvende olacak. Güvende.» Thalia, annesinin mutluluğundan ve çok yakında babasına kavuşacağından başka bir şeyi düşünmemeye çalışıyordu.

Kapı açılarak Kont tekrar odaya girdi. Elleri boştu. Bir an Thalia'nın kalbine bir hançer saplandı sanki.

Kız, «Acaba Kont fikrini mi değiştirdi?» diye sordu kendi

kendine. «Bana o parayı vermesinin imkânsız olduğunu mu söyleyecek?»

Kont, onun neler hissettiğini sezmiş gibi, «Sekreterim istediğini getirecek,» dedi. «Neyseki buradaki kasada bir hayli para oluyor. Beklerken, bir bardak şarap içmende ısrar edeceğim.»

Thalia'nın cevabını beklemeyerek odanın köşesinde duran masaya gitti. Buradaki gümüş kovada duran şişeyi alarak bir bardağa şarap doldurdu.

Sonra Thalia'ya yaklaşarak bardağı ona verdi.

Kız, «İçemeyeceğim...» diye mırıldandı.

«Hatırım için içmelisin.»

«Olur... Peki...» Thalia'nın sesi uysaldı. Kız birdenbire Kont'a istediğini yapayacağına söz vermiş olduğunu hatırladı. Ama sonra, «Kont'a minnet duyuyorum,» diye düşündü. «Derin bir minnet duyuyorum... Ama diğer taraftan bana Kont'a çok değer verdiğimi söylediğin bir şeyimi kaybetmişim gibi de geliyor... Yani kendime olan saygımı... Artık ben de Genevieve gibi erkekleri gecelikleriyle kabul eden, biraz önce tanıştığı bir centilmenin kendisine bakma zevkinin bedelini ödemesini bekleyen kadınların arasına karışacağım.»

Thalia ürperdi. Sonra da kendi kendine, «Bunu düşünmemeliyim,» dedi. Ama kafasına üşüşen türlü düşüncenin etkisinden kurtulamıyordu. Ona sanki asıl Thalia gitmiş, onun yerini, fakir bir satıcı olarak hizmet ederken bile aşağı gördüğü o kadınlar gibi biri almış gibi geliyordu.

Kont konuşmuyordu. Kız da öyle.

Thalia, genç adam istediği için şarabını yudumluyordu. Başını kaldırmamasına rağmen genç adamın gözlerini kendisine dikmiş olduğunun da farkındaydı.

Kapı açılarak Kont'un sekreteri içeri girdi. Elinde büyük ve şişkin bir zarf vardı.

Kont sekreterine doğru gitti.

Sekreter, «Kasadaki değerce en büyük paraları seçmeye çalıştım, My Lord,» diye açıkladı.

Kont başını salladı. «Teşekkür ederim.» Zarfı aldı.

Kapı sekreterin arkasından kapanırken genç adam da Thalia'nın yanına giderek zarfı ona uzattı.

«İstediğin bunun içinde. Sokakta yanında bu kadar parayla dolaşmanı istemiyorum. Onu senin seçeceğin her hangi bir yere bırakamaz mıyım? Ya da seni arabamla istediğin yere götüremez miyim?»

«Beni tekrar dükkâna götürür müsün?»

Kont, «Oraya mı gitmek istiyorsun,» dedi. «Tabii.»

Thalia, şarap bardağını masaya bıraktı. Zarfı sıkıca tutarak ayağa kalktı. Kont'a bakıyordu. Rengi uçmuştu. İyice irileşen gözlerinde korku vardı. «Sana... teşekkür etmek istiyorum...»

Kont, «Bunu akşama bırakamaz mıyız?» diye sordu.

«E-evet, tabii...»

Kont, kızın sesindeki korkuyu farketti. «Buradan çıkmadan önce sana söylemek istediğim bir şey var.»

Thalia başını kaldırarak genç adama baktı. Titriyordu.

Kont, «Sana şunu söylemek istiyorum,» diye başladı. «Sana verdiğim parayı sadece bir hediye say. Buna karşılık hiç bir şey istemiyorum. Minnetini de. Bana her zamanki gibi davranman yetişir.»

Thalia iyice şaşırdı. «Yani—»

Kont, «Sevgilim,» dedi. «Benim bakımımdan aramızda hiç bir şey değişmedi. Her şey dün gece birbirimizden ayrıldığımız andaki gibi. Benden istediğin, daha önce konuştuklarımızdan ya da bu gece veya başka zaman konuşacaklarımızdan tamamiyle ayrı.»

Thalia'nın gözleri onun ne demek istediğini anlamış gibi birdenbire doldu. Şimdi gözleri daha iri ve eskisinden daha güzel duruyordu. «Sandığımdan o kadar başkasın ki... Bu na-

sıl oluyor? Son derecede anlayışlısın...» Yaşlar yanaklarından akmaya başladı.

Kont, «Bu gece cevaplayacağım başka bir soru da bu.» dedi. «Daha fazla zamanımız olduğu vakit. Şimdi bana işine dönmen gerekiyormuş gibi geliyor. Benim yüzümden başının derde girmesini istemem.»

Kızın dudakları titredi ama konuşacak halde değildi. Kont göğüs cebinden mendilini çıkararak, Thalia'nın yanaklarında parlayan göz yaşlarını büyük bir şefkatle sildi.

«Her şeyin düzeleceğinden eminim, yavrum. İstediğim gibi bana güvenirsen, her şey fevkalâde olacak. Sana her konuda elimden geldiği kadar yardım etmeye hazır olduğumu anlamanı istiyorum.»

«Seni seviyorum...» Thalia'nın sesi zorlukla duyuluyordu.

Ama Kont bu sözleri işitti. «Ben de sana sevgimden söz etmeyi istiyorum. Ama bu çok uzun bir zaman alacak. Şimdi Naiple randevum var. Ve o bekletilmekten hiç hoşlanmaz. Onun için her şeyi bu geceye bırakalım. Söyleyeceğimiz her şeyi.»

Genç adam Thalia'ya dokunmuyordu ama kız Kont'un gözlerindeki ifadeden sanki onun kollarındaymış gibi bir duyguya kapılmıştı. Konuşmalarına gerek yoktu. Birbirlerine öpüştükleri andaki kadar yakındılar. Thalia, Kont'un da aynı şeyleri hissettiğinden emindi.

Yanyana odada ilerlediler. Kont, Thalia'nın arabaya binmesine yardım etti. Berkeley alanından çıkarlarken kız, güneşin bütün hayatı boyunca hiç görmediği kadar ışıl ışıl dolduğunu düşündü.

Atlar Hay Hill'den biraz ağır ağır çıkarlarken Kont, «Seni dükkânın arka kapısına mı götüreyim?» diye sordu.

«Evet... Lütfen...»

Bu sözleri söylerken Thalia birdenbire, «Kont'un hayatında yerim daima arka kapıda olacak,» diye düşündü. «Ama o bana sadece sahip olabileceği bir kadın değil, son derecede değerli

bir şeymişim gibi davranıyor. Babam da anneme her zaman böyle davranırdı.»

Kont'a tekrar tekrar, «Seni seviyorum... Seni seviyorum...» demeyi istedi. Ama seyis arkalarında oturuyordu. Onun bu sözlerini duyabilirdi.

Kont atları dükkânın arka kapısının önünde durdurdu. «Sana başka türlü de yardım edemeyeceğimden emin misin?»

Thalia, «Evet...» diye cevap verdi. «Bu kadarı yeter...» Elini genç adama uzattı. Kont, elini tutarken kız onun dokunuşu yüzünden titredi.

Seyis, Thalia'nın arabadan inmesine yardım etti. Kız arka kapıdan içeri süzüldü. Çırakların arabayla geldiğini görmemiş olmaları için dua ediyordu.

Neyseki Mrs. Burton hâlâ dükkânın ön tarafında müşterileriyle meşguldü.

Thalia, kadının hesap yaptığı masaya giderek, bir sahife kâğıt aldı. Bunun üzerine,

«Sir Denzil Caverham'ın mal ve mülkünün idaresiyle görevli avukatlar. Sir Dervish'e ilişikte bin sterlin yollamaktadırlar,» diye yazdı. «Bu hesabın farkedilmediği ve üç yıl önce ödenmediği için duydukları üzüntüyü açıklamaktadırlar.»

Masadan bir zarf alarak mektupla paraları bunun içine koydu. Mrs. Burton'un paralarını bankaya yollayacağı zaman kullandığı bal mumunu aldı. Zarfı kapayarak, üzerine mumu döktü.

Zarfın üzerine ise şu adresi yazdı:
«Sayın Lord Dervish
White Klübü
St. James sokağı.»

Thalia, bu işi de bitirdikten sonra, «Bill burada mı?» diye sordu.

Kadınlardan biri, «Evet, Thalia,» dedi. «Bu şapkayı Lady Wentmore'a götürmeye hazırlanıyor. Kadın önce şapkayı beraberinde götürecekti, sonra fikrini değiştirdi.

Thalia, «Ben şapkayı Bill'e veririm,» diye mırıldandı.

Kutuyu masadan alarak müşterilerin şapkalarını adreslerine götürmediği zaman bodrumda oturan Bill'in yanına indi. Tabii Bill boş oturmuyordu. Mrs. Burton onun yapması için türlü iş bulmakta ustaydı. Mesela Paris'ten gelen sandık ve paketlerin açılması gerekiyordu. Tamir edilmesi gerekli bir çok şey vardı. Bill etrafı silip süpürmek, her şeyi temizlemekle de görevliydi. Mrs. Burton, Bill'in yapabileceği bir iş için başka birini tutmayı gereksiz buluyordu.

Billy, yaşı kırkı geçmiş, kır saçlı bir adamdı. Günün birinde işini kaybedeceğini düşünerek dehşete düşüyordu her zaman.

Thalia kendisine seslenince, «Geliyorum,» dedi çabucak. Sanki ağır davrandığı için azarlanacağından korkuyordu.

Thalia, «Şu şapkayı Curzon sokağında oturan Lady Wentmore'a götüreceksin, Bill,» dedi. «Ondan sonra bana bir iyilikte bulunur ve bu mektubu White klübe bırakır mısın? Orası yolunun üstünde sayılır.»

Bill, «Yolumun üstünde de olmasa ne çıkar?» dedi. «Size yardım etmek için elimden geleni yaparım, Miss. Bunu siz de biliyorsunuz.»

«Teşekkür ederim, Bill. Çok iyisin. Ama o zarfa dikkat et. İçinde önemli bir şey var.»

«Siz benim hiç bir şey kaybettiğini gördünüz mü, Miss Thalia?»

«Günün birinde böyle bir şey olabilir.»

«Size ait şeylere dikkat ederim, Miss.»

«Teşekkür ederim, Bill. Sana minnet duyuyorum.»

Thalia yukarı çıkarken, «Lord Dervish çok kinci ve babamdan da nefret ediyor,» diye düşündü. «Şimdi mektubun içindekileri görünce çok şaşıracak.»

Günün geri kalan kısmı Thalia için her zamankinden daha ağır geçti. Ama dalarak Kont'u düşünmeye başladığı zaman dakikalar da kanatlanıyorlardı sanki.

Kız kendi kendine, «Bana nasıl o kadar anlayış ve şefkat gösterdi?» diyordu. Ama belki de ben dürüstçe davranmıyorum. Kont'un o müthiş cömertliğiyle verdiği şeyleri alıyorum. Ama bunların karşılığını verdiğim yok. Bu hatalı bir şey.»

Thalia, bir erkekle bir kadın sevişirlerken neler olduğunu pek bilmiyordu. Ama böyle bir birleşmenin nikâhdan sonra olması gerektiğine inanıyordu. Kıza göre evli olmayan bir çiftin sevişmesi günah ve ayıptı.

Ama şimdi Kont'un, aşk yapmasının öpücükleri kadar şahane olacağını düşünüyordu.

Sonra bu fikirleri kızın fena halde sarstı. «Bu bir günah olur. Çünkü o zaman Kont'un metresi olurum. Oysa onun metresi olmayacağıma yemin ettim. O buna başka bir isim veriyor ama olsun.

«Annem de bunu metreslik sayacaktır. İğrenç ve zelil bir durum. Ne olursa olsun annem gerçeği hiç bir zaman öğrenmemeli.

Thalia, daha sonra Hannah'yla eve dönerken, «Şimdi ona Kont'la yediğimiz ilk yemek sırasında onun bana metresi olmamı teklif ettiğini söylersem,» diye düşündü. «Hannah buna hiç şaşmaz. Kont durumundaki bir adamın kendisinden aşağı saydığı kimselere karşı böyle davranmasını normal karşılar. Bu konuda Hannah'ı bir tek şey sinirlendirir. Kont'un aslında kendisiyle eşit olan bir 'lady'e böyle bir teklifte bulunması.

«Ah, ama Kont hiç bir zaman benim bir lady olduğumu

kabul etmeyecek.» Thalia'ya birdenbire güneş batmış, bütün dünya karanlıklara gömülmüş gibi geldi.

Ancak eve yaklaşırken annesi aklına geldi. Ve bu yüzden de utandı. Sadece kendisini düşünüp durmuştu. «Annem, nasıl, Hannah?»

Hizmetçi, «Oldukça sıkıntılı,» diye cevap verdi. «Öğleden sonra babanızdan söz ettik. O zaman Sayın Lady de biraz ağladı. Sir Denzil'in bir daha dönmeyeceğini düşünüyor. Sayın Lord İngiltere'den ayrılalı üç yıl doldu. Hatta bir hafta daha da geçti.»

Thalia, «Sahi mi?» diye mırıldandı. «Artık günlerin sayısını unuttum.» Sonra kendi kendine, «Ama anneme müjden var,» dedi. «Neticede babamın sağ olduğunu anneme nasıl bir konuşma sırasında öğrendiğimi söylememe gerek yok. Ama ona babamın sağ olduğunu ve kendisini Amerika'da gördüklerini söyleyebilirim.»

Hannah'ya döndü. «Anneme haberlerim var.» Sesi sevinçliydi. «Müjdemi duyunca bu gece hiç sıkıntısı kalmayacak.»

«Müjde mi?» Hannah farkına varmadan adımlarını sıklaştırdı.

Thalia, «Bunu önce anneme söyleyeceğim,» dedi.

Hannah sokak kapısını açtı ve Thalia koşarak merdivenlerden çıktı. Lady Caversham her zamanki gibi şezlongunda yatıyordu.

Thalia'yı görünce, «Geldin mi, hayatım?» diye bağırdı. «Buraya uzanmış kitabını okuyor ve bunun ne kadar eğlenceli olduğunu düşünüyordum. Kızımın ne kadar zeki olduğundan hiç haberim yokmuş.»

Thalia, «Senin de böyle söylemeni bekliyorum, anne,» dedi. «Ve sana bir haberim var. Beklediğin bir haber.»

Annesinin gözleri birdenbire parladı. Kadın konuşmak için ağzını açarken, aşağıdan Hannah'nın hafif çığlığı geldi.

Lady Caverham irkildi. «Bu da nedir?»

Thalia, «Gidip bakayım,» dedi.

Tam döndüğü sırada bir erkeğin Hannah'ya cevap verdiğini duydu. Sonra biri merdivenden çıkmaya başladı. Thalia bir an olanlara inanamadı. Sonra mutlu sesi odada tekrar tekrar yankılandı.

«Babam geldi! Babamın geldiğinden eminim!»

Sir Denzil, «Demek beni bekliyordunuz,» dedi. Kapıda duruyordu. Sonra odaya girerek bir an karısına baktı. Kadın onun kollarına atıldı.

Thalia, «Baba,» diye bağırdı. «Tam sana ihtiyacımız olduğu sırada nasıl da geldin?»

Adam, cevap vermedi. Kızını yanağından öperken ona sarılarak göğsüne bastırdı.

Lady Caversham ise başını kocasının omzuna dayamış acizce ağlıyordu.

«Artık üzülme, hayatım. Ben geri döndüm. Bundan sonra her şey düzelecek. Ne bir derdin olacak, ne bir endişen. Tanrım! Geçinecek kadar paranız olmadığını nasıl tahmin edemedim? Niçin bilemedim?»

Lady Caversham, «Önemli değil...» diye hıçkırdı. «Ama ben senin öldüğünü sanıyordum.»

Sir Denzil haykırdı. «Öldüğümü mü sanıyordun! Ben capcanlıyım. Dinle, hayatım. Sen de dinle, Thalia. Ben zenginim. Fevkalâde, fevkalâde zenginim.»

Thalia, başını babasının göğsünden kaldırarak onun yüzüne baktı. «Zengin misin?»

«Müllimilyonerim.»

«Ama nasıl? Bu kabil mi?»

«Uzun bir hikâye bu. Ama size kısaca artık bir altın madenim olduğunu söyleyebilirim. Çok da zengin bir damar bu.»

Lady Caversham, «Neden bana mektup yazmadın?» diye sordu.

«Yazmadım mı?» Sir Denzil bağırdı. «İlk aylarda mektup yazdım.»

Karısı, «Bir tek mektup bile almadık,» diye mırıldandı.

Sir Denzil sözlerini sürdürdü. «Ondan sonra sana mektup yollamam imkânsızdı, hayatım. Batıda, uygarlıktan uzak yerlerde dolaşıyordum.»

Thalia, «Baba gerçekten altın madenin var mı?» dedi.

«Tabii var. Ayrıca bir şirket de kurdum. Bu sayede daha da büyük bir servet yapacağım.»

Thalia, «İnanamıyorum!» diye haykırdı.

Sir Denzil, «Olanların hepsini anlatacağım,» diye gülümsedi. «Ama önce annene onu ne kadar çok sevdiğimi söyleyeceğim. Kendisini üzdüğüm için özür dileyeceğim. Ona, artık istediği her şeyi kendisine verebileceğimi daha önce bildirmeliydim.»

Lady Caversham ağlıyordu. «Ben senden başka bir şey istemiyorum, Denzil.»

Kocası, kadının başının üzerinden kızına sanki onunla bir sırrı paylaşıyormuş gibi gülümsedi. «Artık ben yanındayım, hayatım. Buraya daha önce gelecektim. Ama Lord Eldon'u görmem gerekiyordu.»

Thalia endişeyle babasına baktı. «Her şey düzeldi değil mi?» Sesi alçaktı. «Artık burada kalmana izin verecekler mi?»

Sir Denzil, «Lord Eldon son derecede anlayışlı davrandı,» diye cevap verdi. «Yalnız hemen malikâneye hareket ederek orada bir süre kalmamızı söyledi. Bu bakımdan haklıydı da. Lord Eldon herkes geri döndüğümü ve durumumun iyi olduğunu kabul edinceye kadar malikânede oturmamızın doğru olacağını düşünüyor.»

Thalia, «Biz de annemle her zaman bunu düşündük,» dedi.

Babası başını salladı. «Öyle de yapacağız. Her halde toplayacak fazla eşyanız yok. Dışarıda iki araba bizi bekliyor.»

«Hemen gitmemizi mi istiyorsun?»

Sir Denzil, «Bizi burada tutacak ne var?» diye karşılık verdi. «Artık bu berbat şeylere de ihtiyacımız yok.» Eliyle odadaki eşyalarını işaret etti. Bunları beğenmediği belliydi. Sonra karısına sevgi ve üzüntüyle baktı. «Ben yokken çektiğin her derdi sana unutturacağım, sevgilim. Her şeyi telafi edeceğim. Benim yüzümden vaz geçtiğin her şeyin olacak. Pırlantalar, mücevherler, atlar. Her zaman planladığımız gibi malikâneyi tamir ettireceğim.» Bir kahkaha attı. Sesi zafer doluydu. «Bunu durumum düzeldiği zaman yapmayı düşünürdük. İşte durumum düzeldi.»

Thalia, «Tıpkı eski günlerde olduğu gibi,» diye düşündü. «Babam başarılarıyla öğünüyor. Başarısı onu sevindirmiş. Her şeyi heyecanlı bir hale sokuyor.»

Sir Denzil eğilerek karısını öptü. «Şapkanı, pelerinini al, sevgilim. Buradan hemen ayrılacağız. Acele edersek akşam yemeğine evimizde oluruz.»

«Ama orada hiç hizmetkâr yok. Denzil.»

Adam güldü. «Ah, seni orada bir sürpriz bekliyor. Önce malikânede olduğunuzu sanarak oraya gittim. O zaman olanları öğrendim. Hemen hemen köydekilerin hepsine, biz her şeyi organize edinceye kadar gelip bize yardım etmelerini söyledim. Bunu yapacaklardır. Bundan emin olabilirsin.»

«Ah, Denzil! Burada olduğuna, artık senin için üzülmeme gerek kalmadığına inanamıyorum!»

Thalia annesinin sesinde artık yorgunluk ve bezginlik değil, müthiş bir mutluluk olduğunu farketti.

Malikâneye erişmek için uzun bir yolculuk yapacaklardı ama kız bunun annesini son üç yıl ıstırapla beklemek kadar yormayacağını anlıyordu. Sir Denzil'in dönmüş olması kadını canlandırmıştı. Lady Caversham sanki gençleşmişti. Yanaklarına renk gelmiş, gözleri parlamaya başlamıştı.

Sir Denzil kesin bir tavırla, «Haydi bakalım,» dedi. «Ça-

buk ol, Thalia. Geceyi bu küçük, berbat yerde geçirmek niyetinde değilim.»

Thalia, «Babamın canlılığı bir sel sanki,» diye düşündü. «Biz bu sele kapıldık gidiyoruz.»

Babasının orada olması, onun hayatta olduğunu bilmek şahane bir şeydi. Ama içinde bir ses, «Babanın dönmesi anneni çok mutlu etti,» diyordu. «Fakat bir şey senin mutluluğunu gölgeliyor.»

«Kont'a haber vermeliyim... Olanları ona açıklamalıyım.»

«Ah, ama bunu yapamam.»

«Kont gerçek kimliğimi öğrenirse, aramızda olanlardan sonra benimle evlenmesini beklediğimi sanır. Kont, yıllardan beri yakalanmamaya çalıştığını söyledi. Kendisini ağıma düşürdüğümü düşünür.»

Thalia, genç adama dükkâna gelen kadınların bütün o süsleri balık yakalamak için bir yem olarak kullanmayı düşündük-

Thalia, ona falcı gibi davranacağını ve günün birinde yakalayacak insan için şahane bir av olduğunu da gülerek eklemişti.

Kontun, «Ben ağa düşmemek için olanca gücümle savaşırım,» derken sesinde beliren ifadeyi de unutmamıştı.

Thalia, ona falcı gibi davranacağın ve günün birinde yakalayacağını, ağa takıldıktan sonra da bir daha kaçamayacağını söylediğini de hatırlıyordu.

Kont da, «İşte ben de bundan korkuyorum,» demişti.

Genç adam evlenmek istemiyordu. Sevdiği biriyle bile evlenmek niyetinde değildi. Bu belli bir şeydi.

Thalia, Kont'la yemek yemek için giydiği elbisenin üzerine almak için kadife pelerinine uzanırken, «Bu yüzden Kont benim kimliğimi hiç bir zaman öğrenmemeli,» diye düşündü.

Londra'dan ayrılacağını, ortadan kaybolacağını ve Kont'a olanları haber veremeyeceğini düşündükçe kalbi sızlıyordu.

Sonra birdenbire o gün olanları hatırladı. İşin garibi babası döneliden beri ilk defa onu hapse atılmaktan kurtarmak için borcunu ödemeye kalkıştığını ve Kont'un öğle zamanı ona bu parayı verdiğini düşünüyordu.

Sir Denzil'in gelişi Thalia'ya her şeyi unutturmuştu. Tabii Konta olan aşkı dışında.

Kız annesinin odasına döndü. Hannah, Lady Caversham'ı yolda üşümemesi için şallara sarıyordu.

Thalia, «Baba, seninle konuşmak istiyorum,» dedi.

Adam, «Ne var, yavrum?» diye sordu. «Sana bakıyorum da ben yokken pek hoş bir genç kız halini almış olduğunu görüyorum.»

«Teşekkkür ederim, baba. Ama bu mesele önemli.»

Sir Denzil'i dışarı çıkararak, kendi küçük yatak odasına götürdü. «Dinle, babacığım. Şimdi her şeyi anlatacak zaman yok. Ama bana hemen bin sterlin vermeni istiyorum. Bu kabil mi?»

Sir Denzil kaşlarını kaldırdı. «Bin sterlin mi? Bu parayı ne yapacaksın?»

«Bir şeref borcunu ödeyeceğim. Sen İngiltere'den gitmeden önce bunu ödemeyi unutmuşsun.»

«Bin sterlin?» Adam elini alnına götürdü. «Tanrım! Dervish'e kumarda bin sterlin kaybetmiştim.»

«Evet, biliyorum. O da sen İngiltere'ye döner dönmez seni tutuklatmayı düşünüyordu.»

Sir Denzil, «Ben o meseleyi hemen hallederim,» dedi.

Thalia, «Ben bunu yaptım bile,» diye cevap verdi. «Ama madem sen döndün, o parayı hemen ödemem gerekiyor. Hemen.»

Sir Denzil başını salladı. «Tabii, tabii. Beni tutuklanmaktan kurtarmak iyiliğini gösteren kim?» Sesi neşeliydi.

Thalia, «Soru sormanın zamanı değil,» dedi. «Annemin o-

lanları bilmesini de istemiyorum. Bu onu çok sarsar. Bana şimdi bin sterlin verebilecek misin?»

Sir Denzil mırıldandı.... «Bana bunu daha önce söyleseydin, bu işi kolaylıkla hallederdik. Ah, bir dakika, bir dakika. Yanımda hamiline yazılı bir çek var.»

Thalia hemen atıldı. «Üzerinde adın yazılı değil ya?»

«Hayır, hayır. Bir banka çeki bu.»

Thalia, «İyi öyleyse,» dedi. «Çeki göndereceğim kimsenin senin kim olduğunu bilmesini istemiyorum.»

Sir Denzil kıza hayretle baktı. Ama bir şey soramadan Lady Caversham kendi odasından seslendi. «Ben hazırım, sevgilim.»

Adam, «Hemen geliyorum, hayatım,» diye karşılık verdi. «Önce Thalia'yla biraz işim var.» Merdivenlere giderken ekledi. «Hannah'ya söyle, anneni arabaya bindirsin. Ben hemen geliyorum.»

Thalia o gün ikinci defa bin sterlini bir zarfa koydu. Aynı anda aklına bir şey geldi. Tuvalet masasında duran kitaplarından birini açarak, birinci sahifeye şunları yazdı:

«Şefkatli, anlayışlı, iyi ve çok şahane bir centilmene... Kendisini hiç bir zaman unutmayacağım.

Thalia.»

Bunu da çekle birlikte zarfa koydu. Zarfın üzerine de Kont Hellington'un adresini yazdı.

Babasıyla Hannah annesini yolda, pazar yerinin yanında bekleyen dört atlı, rahat ve büyük iki arabadan birine bindirirlerken, Thalia en yakındaki kasaba koştu.

Adam, «Merhaba, Miss Carver,» dedi. «Her zamankinden daha geç kaldınız.»

Thalia, «Bana bir iyilikte bulunmanızı istiyorum,» diye cevap verdi. «Bu mektubu oğlunuzla ya da güvenebileceğiniz baş-

ka biriyle Berkeley alanına, Helington konağına yollar mısınız?»

Kasap başını salladı. «Tabii Miss Carver. Bu çok kolay.»

«Zarfın Kont Hellington'a verilmesini sağlar mısınız?»

«Bu bakımdan hiç bir endişeniz olmasın. Zarf, siz bunu bana verdikten on dakika sonra Kont'un elinde olur.»

Thalia, «Çok teşekkür ederim,» dedi. «Ayrıca buraya yerleştiğimizden beri annemle bana gösterdiğiniz nezaket ve iyiliğiniz için de teşekkür etmeliyim.»

«Buradan gidiyor musunuz?»

Thalia bağırdı. «Evet, gidiyoruz! Evimize dönüyoruz!»

YEDİ

Kont, White klübünün kahve salonuna girerek, kendisini Richard'ın yanındaki koltuğa attı. Arkadaşının yüzüne bakar bakmaz onun da araştırmalarda başarılı olamadığını anladı.

Richard, «Bir içki içer misin?» dedi.

Kont, sanki bu sorunun ne anlama geldiğini pek kavrayamamış gibi durakladı. «Şey... Bana bir konyak söyle.»

Richard, garsona içki ısmarladı. Adam uzaklaşırken de Kont'a alçak sesle, «Sonuç yok mu?» diye sordu.

Genç adam içini çekti. «Yok...» Konuşurken Thalia ortadan kaybolalı aradan on gün geçtiğini düşünüyordu.

Kont, bin dolarlık çeki ve baş sahifesi yazılı kitabı aldığı an Thalia'yı bir daha göremeyeceğini anlamıştı.

«Kendisini hiç bir zaman unutamayacağım.»

Kont bu sözlerin kalbine dağlandığına inanıyordu. Hayatının sonuna kadar bu cümleyi orada taşıyacaktı.

Richard, «Bir insanın böyle iz bırakmadan ortadan kaybol-

ması inanılacak gibi değil,» diye bağırdı.

Genç adam, belki yüz defa bu sözleri tekrarlamıştı. Kont, Thalia kaybolduktan sonra üçüncü gün sanki derdine yalnız başına katlanamayacağını anlamış gibi arkadaşına açılmıştı.

Garson, Kont'a konyağı getirdiği sırada iki arkadaş, hakkında pek fazla bir şey bilmedikleri genç kızın izini bulmak için yaptıklarını düşünüyorlardı. Bilgilerinin az olması yüzünden kızı bulmak çok zordu.

Henry, Shepard's Market'te soruşturma yapmıştı tabii. Sonra da Kont'a bir centilmenin geç vakit, dört atın çektiği iki büyük arabayla geldiğini haber vermişti. Meraklı komşular adamın 82 numaralı evde bir süre kaldığını, sonra da herkesi, yani Mrs. Carver, hizmetçi Hannah ve Thalia'yı alarak gittiğini görmüşlerdi.

Yanlarına eşya almamışlardı. Kont'un başında düşündüğü gibi küçük evden bazı şeyleri almak için dönüp gelmemişlerdi.

Richard bu duruma Kont'tan daha da şaşıyordu. «Neden yanlarına hiç bir şey almadılar acaba?»

«Her halde artık o eşyalara ihtiyaçları yoktu. Thalia'nın çok fakir olduğunu biliyorum. Atlar ve arabalar için çok para ister. Onu ve annesini alıp götüren adamın parası olduğu belli.»

Kont, Thalia'yla annesinin evden nasıl ayrıldıklarını ilk öğrendiği zaman müthiş bir öfke duymuş. Sonra bunun kıskançlık olduğunu da anlamıştı. Ateşli bir âşığın Thalia'yı alarak ondan uzaklaştırdığını sanmıştı.

Sonra durumu daha sakin bir tavırla düşünmeye başladığı zaman mantığı ona, «Eğer Thalia, romantik bir yolculuğa çıksaydı,» demişti. «Her halde yanına annesiyle Hannah'yı almazdı.»

Kont, Richard'a sadece Thalia'ya bin sterlin verdiğini ve kızın da bu borcu bir kaç saat sonra ödediğini söylememişti.

Bu onunla kız arasındaki bir sırdı. Kont, borcun iade edilmesi yüzünden Thalia'yı götüren adamın zengin olduğuna daha da inanıyordu.

Kont, Thalia'yı kaybedeiiden beri geceleri doğru dürüst uyuyamıyordu. Onunla yaptığı konuşmayı kelimesi kelimesine hatırlayarak, bir ip ucu, bir ima arıyordu. Belki böylelikle kızın nereye gittiğini öğrenebilecekti.

Kendi kendine, «Elimde bir ipucu olmasa onu nasıl bulabilirim?» diyordu. «İlk karşılaştığımız an ilgimi çeken ve beni şaşırtan o genç kızı bulmak için bütün İngiltere'yi karış karış aramalı mıyım?»

Kendi derdine daldığı için Richard'ın davranışlarına önce şaşırdığını, sonra da kendisine acıdığını fark bile etmemişti. Richard, Kont'u tanıdığı uzun yıllar boyunca onun bir insan, hele bir kadın için bu kadar üzüldüğünü hiç görmemişti. Vargus Hellington geçmişte kadınları kendisini eğlendiren gerekli yaratıklar olarak görmüştü. Aslında hiç birine derin bir ilgi duymamış ve hele böyle korkunç bir ıstırap katiyen çekmemişti.

Richard, kendi kendine, «O fena âşık,» dedi. Ama bunu yüksek sesle söylemedi. Kont'un daha da üzülmesini istemiyordu.

Kont, konyağını yudumlarken arkadaşı konuyu değiştirmek için, «Atların ne alemde?» diye sordu.

«Bilmem...»

«Onlardan birini Epsom'da koşturacağını sanıyordum.»

Kont dalgın dalgın mırıldandı. «Terbiyeci bana böyle bir şeyi isteyip istemediğimi sordu sanırım.» Aklının başka yerde olduğu belliydi.

Aynı anda önlerinden geçen bir üye, «Merhaba, Hellington,» dedi. «Sizi dün Epsom'da göreceğimi sanıyordum.»

Kont adama sadece başıyla selâm verdi.

Richard, nazik davranmaya çalışarak, «Kazandınız mı?» diye sordu.

«Sadece ikili bahiste. Atımı yarıştan çıkarmıştım.» Bu duruma çok sinirlendiği belliydi üyenin. Olanlardan söz etmek istemediği için ilerleyerek, Kont'la Richard'ın arkasındaki bir koltuğa oturdu.

Bir kâğıt hışırtısı duyuldu, sonra biri, «Günaydın, Dervish!» dedi. «Çoktandır gözükmüyordun.»

Lord Dervish, «Epsom'da kalıyordum,» diye cevap verdi. Bir an durdu sonra da birdenbire bağırdı. «Tanrım!»

«Ne oldu?»

«İnanılacak gibi değil. Caversham bana olan bin sterlin borcunu yollamış. Aradan üç yıl geçti. Neredeyse birinin bana şaka yaptığını düşüneceğim.»

«Sir Denzil Caversham mı? Ben onun dışarıda olduğunu sanıyordum.»

«Öyle ama avukatları bana olan bin sterlin borcunu yollamışlar.»

Üzgün üzgün oturan Kont birdenbire doğruldu. Sonra da Richard'ın hayretle açılan gözleri önünde ayağa kalkarak, arkasında oturan Lord Dervish'in yanına gitti. «İşinize karıştığım için özür dilerim, Dervish. Sözlerinizi istemeyerek duydum. Biri size üç yıl sonra bin sterlin mi yolladı?»

Lord Dervish, «Evet, öyle,» diye cevap verdi. «Ne kadar şaşırdığımı anlatamam. Bu paranın yüzünü göreceğimi hiç sanmıyordum. Hatta, Caversham'ın İngiltere'ye ayak basar basmaz tutuklanması için emir çıkarttırmaya hazırlanıyordum.»

Kont sordu. «Aldığınız o bin sterline bakabilir miyim?»

Lord Dervish genç adama hayretle baktı. «Bu meselenin sizi neden ilgilendirdiğini anlayamadım, Hellington. Ama belki Caversham'ın size de borcu var. Avukatları bana bin sterlini banknotlar halinde yollamışlar. Demin klübe geldiğim zaman

bu zarfı buldum. İçinde ne olduğunu da anlayamadım.» Konuşurken zarfı ve Thalia'nın yazdığı pusulayı uzattı.

Kont, yazıya bakar bakmaz, istediğini de öğrenmiş oldu. «Teşekkür ederim. Caversham'ın adresini biliyor musunuz?»

Lord Dervish, «Pek hatırlamıyorum,» dedi. «Ama herhalde bunu bizim kapıcıdan öğrenebilirsiniz. Eğer o bilmiyorsa, o zaman Soylular Listesine bakın.»

Kont başını salladı. «Doğru ya.»

Başka bir şey söylemeden döndü ve salondan çıktı. Lord Dervish'le Richard hayretle arkasından bakıyorlardı.

Lord Dervish içinde para olan zarfı kapattı. «Caversham'ın Hellington'a çok borcu olduğuna bahse girebilirim!»

***

Thalia, çim alana açılan camlı kapılardan bahçeye çıktı. Akşam yaklaştığı için güneş artık o kadar yakıcı değildi. Işınların beyaz cildini bozmaması için şemsiye almasına gerek yoktu.

Babasının tuttuğu bahçıvanlar üç yıldan beri bakılmayan bahçedeki yaban otlarını temizlemişlerdi. Şimdi burası gitgide Thalia'nın hatırladığı bahçeye benzemeye başlıyordu.

Yüzyıllardan beri yeşil halıya benzeyen çim alanların babasının istihkârla söylediği gibi. 'Vahşi Kırlara' dönmüş olması kızı çok sarsmıştı. Çiçekler ve bodur ağaçlar fazla uzamış ve bahçe ormana dönmüştü.

Yıllarca süren ihmal evi pek etkilememiş gibiydi. Çünkü Sir Denzil'in emri üzerine köyden gelen kadınlar onlar malikâneye erişmeden önce her tarafı temizlemişler, örümcek ağlarını almışlardı.

Sir Denzil, savaşı yöneten bir komutan gibi malikâneyi karısıyla her zaman yapmayı istedikleri şekilde yeniden dekore ettiriyor ve eşyalar alıyordu.

Thalia, malikâneye koşuşan satıcıların sayısını unutmuştu. Adamlar Sir Denzil'in onlara ihtiyacı olduğunu duyar duymaz hemen gelmişlerdi.

Sir Denzil, her şeyin hayâl ettiği gibi güzel ve şahane olmasını istiyordu. Ama ayrıca bütün hayatı boyunca yapamadığı bir şeyi başarmak, yani bol bol para harcamak da adamın hoşuna gidiyordu. Thalia da farkındaydı bunun.

Sir Denzil'in Amerika'da başından geçenler karısıyla kızının nefeslerinin kesilmesine sebep olmuştu. Adam, kendisi de çok heyecanlandığı için, Thalia bazen azim ve şansla ilgili bir hikâye değil, çocukların hoşuna gidecek bir serüven dinliyormuş gibi bir duyguya kapılıyordu.

Sir Denzil, Amerika'ya gitmek için bindiği gemide şansı yardım ettiği için bir adamla ahbap olmuştu. Bu kimse bir altın arayıcısıydı ve bu konuda tecrübesi de vardı.

Sir Denzil yeni edindiği bu arkadaşıyla Arizona'ya gitmiş ve onun ısrarıyla yanındaki az bir parayı altın madenine yatırmıştı.

Sir Denzil kendisinden beklenmeyecek bir azimle çalışıp çabalamış ve altın çıkarmıştı. Zeki bir adam olduğu için de bu altınları yine toprak almak için harcamıştı.

O bölgede altın meraklılarından başka durmadan damar arayan bir takım serseriler de vardı. Bunlardan çoğu altın bulmayı aceleyle yapılan barlarda bulunan adi kadınlarla içki içebilmek için istiyorlardı. Bu kadınlar biraz titiz bir erkeğin yanaşmaktan kaçınacağı yaratıklardı.

Sir Denzil'le ortağı yavaş yavaş değerli toprakları ele geçirmişlerdi. Sonunda da yeri kazarak aradıkları damara erişmişlerdi. Hiç kimse madenin onların olmadığını da iddia edemezdi.

Sir Denzil istediklerini elde eder etmez, artık sürgün yıllarının sona ermek üzere olduğunu düşünmüştü. İngiltere'ye dönmek için hazırlanarak önce New York'a gitmişti.

O sırada madeni artık uzmanlar çalıştırıyordu. Onun ve ortağının kazancı paylaşmaktan ve bunun devamını sağlamaktan başka yapabilecekleri bir şey yoktu.

New York'taki en ünlü avukatlar ve maliyeciler gereken her şeyi yapmışlardı.

Sonra, eski bir düşmanı Sir Denzil'in ortağını vurmuştu. Katil onun vaktiyle kendisini aldattığını iddia ediyordu. Bu doğru değildi. Katil yakalanmış ama kurbanı kurtulamamıştı. Adam ölmeden önce sadece bir vasiyetname yaparak, her şeyini Sir Denzil'e bıraktığını açıklayacak kadar zaman bulabilmişti.

Sir Denzil'e «Şu son üç yıl seninle beraber çok eğlenceli günler geçirdim,» demişti. «Hatta daha önce gülmesini bilmiyordum.» Nefes almaya çalışarak eklemişti. «Denzil, servetimi benim için harca. Yine her zamanki gibi gül. Kahkahalarını dinleyeceğim.»

Sir Denzil, hikâyenin bu kısmını anlatırken gözleri yaşarmıştı. Karısı, onu anladığını ve kendisini teselli etmek istediğini belirtmek için adamın elini sıkıca tutmuştu.

Şimdi Sir Denzil'in kahkahası malikâneyi dolduruyor ve karısını çok mutlu ediyordu. Lady Caversham her gün daha güzelleşiyordu sanki. Ama Thalia, kendi kalbinde babasının kahkahalarının erişemediği bir yer olduğunu biliyordu.

Kız her gece yalnız kaldığı zaman Kont'u düşünerek acı acı ağlıyordu. «Acaba beni unuttu mu? Belki artık Lady Adelalde ya da Genevieve gibi biriyle ilgileniyor?

«Ona nereye gittiğimi söylemeden kaçmakla iyi ettiğimden eminim. Kimliğimi açıklamamakla da.

«Aramızda bir kaç saatte aşılacak bir uzaklık var. Bunu düşünmek bana ıstırap veriyor. Ama Kont'un şerefli bir insan gibi davranması gerektiğini düşünerek bana evlenme teklif et-

mesine dayanamazdım.»

«Benim ondan istediğim sadece evlilik değil. Ondan çok daha değişik bir şey istiyorum. Ama Kont'u tuzağa düşürmem, özgürlüğünü elinden almam kalleşlik olurdu.

«Kont beni unutacak... Tabii unutacak...

«Ama ben hiç bir zaman Kont'tan başka birini sevmeyeceğim. Onun için de her halde evlenmeyeceğim.»

Evlenmeme fikri kızı korkutmuyordu. Ama Kont'u düşünürken dayanamayıp ağlıyordu. Ayrıca evde fazla olduğunu da düşünüyordu.

Thalia'yla babası her zaman olduğu gibi birbirlerine çok yakındılar. Kız bu yüzden hiç bir zaman akranlarının arkadaşlığını aramamış, babasıyla konuşmak ona yetmişti. Ama şimdi Sir Denzil'le olan ilişkilerinde bir eksiklik vardı. Belki bu bakımdan suç hem babasında, hem de Thalia'daydı.

Sir Denzil'in Amerika'da başından geçenler, kendisininkinden çok farklı bir dünyada başarıya erişme çabaları, adamı çok değiştirmişti. O kayıtsız, sorumsuz Sir Denzil kaybolmuş, yerini daha yaşlı ve akıllı biri almıştı.

Yine çok neşeli ve hayat doluydu. Ama artık evinde, malikânesinde, kendisine tapan karısıyla oturmak ona yetiyordu. Eskiden Thalia'yla evinin dışındaki kendisini ilgilendiren konulardan söz ederken, şimdi bundan vaz geçmiş gibiydi. Thalia birdenbire babasının orta yaşlı olduğunu ve sakin bir hayat sürmek istediğini anlamıştı.

Sir Denzil karısına ve kızına sık sık, «Eldon haklı,» diyordu. «Herkes durumu olduğu gibi kabul ettikten sonra bu bölgede üzerime düşeni yapacağım. Kim bilir belki ileride Kral da beni Bölge Valiliğine getirir.»

«Bunu umarım, hayatım.» Lady Caversham kocasına sevgiyle bakıyordu. «O özel üniforma da sana çok yakışır.»

«Ama önce bazı hazırlıklar yapmam gerekir. Bazı yardım kurumlarının yönetim kuruluna girmeliyim. Başka topluluklara

da. Bunu yıllar önce yapmalıydım.» Bir an durdu ve karısını memnun etmek için ekledi. «Toplantılar tertip etmeliyiz, hayatım. Senin ziyafet sofrasının başında oturmandan daha güzel bir sahne düşünemiyorum. Tabii her yıl vereceğimiz baloyu da sen yöneteceksin.»

Thalia ise, «Artık onların hayatında bana yer yok,» diye düşünüyordu.

Genç kız o gün babasının her şeyden önce annesiyle kendisi için ısmarladığı güzel elbiselerden birini giydi. Dayanamayarak, «Kont bu kıyafetle beni görseydi ne düşünürdü acaba?» dedi.

Bunun dükkâna giderken giydiği gri elbiselerden, kontla yemek yemek için seçtiği müslinden çok farklı olduğunu biliyordu. Bu yeni elbisesi vücudunun kusursuzluğunu, teninin beyazlığını ve kızıl ışıklı sarı saçlarını daha belirli bir hale sokuyordu.

Saçındaki pırıltı alevlere benziyordu.

Thalia, üzüntüyle, «Bana ne kadar iltifat ederlerse etsinler, içimde o alev hiç bir zaman tutuşmayacak,» diye düşündü. «Hangi erkek gözlerimin içine bakarsa baksın, beni etkilemeyecek.»

Genç kız çim alanda ağır ağır ilerledi. Güllerin kokusunu içine çekerken eski tuğla duvarları ve nilüferlerle dolu gölcüğüyle burasının gördüğü yerlerin en güzellerinden biri olduğunu düşündü.

Dayanamayarak, «Burası âşıklara göre bir yer,» dedi.

Sonra sanki bu düşünce bir hançer gibi kalbine saplanmışçasına, nefesini tuttu.

Kırmızı, beyaz ve pembe güllerin açmış olduğu tarhların arasından geçti. Nilüferli gölcüğün kenarında durarak sulara baktı. «Babama hatırlatayım da, burası için balık alsın. Çocukluğumda balık vardı.»

Sonra kendi kendine sordu. «Ama bu ne işe yarar?»

«Balıkları çocuklar severler. Benim hemen kaçan küçük balıkları ufak, tombul elleriyle yakalamaya çalışacak çocuklarım olmayacak ki, Ben de annem için çiçek toplardım.»

Thalia dünyada her şeyden çok Kont'a benzeyecek bir oğlu olmasını istiyordu. Tabii Kont'un çocuğu olacaktı o.

Sonra her zamanki gibi gözleri dolarken bu zayıflığından utandı. «Eve gidip, yapmak için yararlı bir iş bulmalıyım.»

Dönerken, birinin gül bahçesine girdiğini duydu. Gelenin babası olduğunu sandı. Sir Denzil, onun ağladığını gördüğü takdirde üzülecekti. Genç kız bu yüzden yaşların akmaması için gözlerini kırpıştırdı. Başını çevirerek, kemerine soktuğu mendilini almaya çalıştı. Ama yaşlar yanaklarından aktılar.

«Ağlıyor musun, Thalia?»

Kız hayretle hafifçe inledi. Sonra yaşlarla parlayan iri gözlerinde derin bir hayretle yanında duran Kont'a baktı.

Thalia'ya bir an rüya görüyormuş gibi geldi. Ama genç adamın gri gözleri daha önce olduğu gibi onu esir etmişlerdi yine. Şimdi Thalia sadece Kont'a bakıyor ve sırf bir daha göremeyeceğini sandığı bu genç adam yanında olduğu için bütün vücudunun canlandığını hissediyordu.

Sonra şaşkın şaşkın, «Sen!» diye bağırdı.

Genç adam, «Evet, ben,» dedi. «Seni bulmaktan neredeyse umudumu kesmek üzereydim. Böyle kötü ve haince bir şeyi nasıl yapabildin? Böyle bir cezayı hak etmek için ne yaptım?» Sesi çok sertti.

Thalia, sanki kalbinin hızla çarpmasına engel olmak istiyormuş gibi titreyen ellerini göğsüne bastırdı. «Sonra Kont'un cevap beklediğini bildiği için, «Bö-böylesinin daha doğru olacağını düşündüm,» diye kekeledi.

«Benim için mi? Istırap çekmeme sebep oldun. Neredeyse mahvolacaktım. Seni bütün bütün kaybettiğimi sanıyordum.»

«Seni üzmeyi istemedim.»

Kont, haşin bir tavırla, «Ne hissedeceğimi sanıyordun?» dedi. «Ortadan kayboldun. Beni terkettin. Bense ne olduğunu anlamaya çalışıp durdum.»

Thalia fısıldadı. «Üzgünüm... Çok üzgünüm...» Alçakgönüllülükle konuşmuştu. Ama etrafa bir müzik yayılıyor, Kont'un etrafını göz kamaştırıcı bir ışık sarıyordu sanki.

O buradaydı, Thalia'nın yanındaydı. Ortadan kaybolduğu için üzülmüşe benziyordu. Çok yakışıklıydı. Ama iyice zayıflamış, yüz hatları gerilmişti.

Kont, «Hiç olmazsa bana asıl adını söyleyebilirdin,» dedi.

«Bunu... öğrenmeni istemedim.»

«Neden?»

Thalia'nın gerçek sebebi ona söylemesine imkân yoktu.

«Sana o gece yemekte plânlarımdan söz edeceğimi söyledim. Böyle bir şeyi tek merak etmeyen kadın sensin sanırım.»

Thalia kızararak başını çevirdi.

Kont, dikkatle Thalia'yı süzüyordu. Güllerin güzel bir fon oluşturduğu kalkık burnunun ve kavisli dudaklarının hayatı boyunca gördüğü en şahane şeyler olduğunu düşünüyordu.

Birdenbire beklenmedik bir soru sordu. «Beni hiç düşündün mü?»

«Ta— tabii düşündüm...»

«Birlikte yemek yediğimiz zaman ne teklif edeceğimi de düşündün mü?»

Thalia'nın bu soruyu cevaplaması imkânsızdı.

Kont, kısa bir sessizlikten sonra, «Sana bir hediyem vardı,» dedi.

«Bana verdiğin... şeyden sonra hediye kabul edemeyeceğimi biliyordun.»

«Artık baban için aldığını bildiğim o bin sterlinin bizi ilgilendirmediğini söylemiştim. Sana vereceğim hediye bambaşka bir şeydi.

«Onu... almadığıma üzüldüm...»

«Hediyeyi sana şimdi vereceğim.»

Kız başını çevirerek genç adama baktı. Kont'un gözlerindeki ifade kalbinin daha da hızlı çarpmasına sebep oldu.

«Thalia, korkarım seni bulmakta geciktiğim için hediyenin zamanı da geçti.» Konuşurken vücuduna iyice oturan ceketinin iç cebinden bir şeyi çıkardı. Bir kâğıttı bu.

Thalia, kâğıdı genç adamdan alırken, «Bu ne olabilir?» diye düşündü. O anda gözü Kont'tan başka şeyi görmüyordu. Ama genç adam kâğıdı açmasını bekliyordu. Thalia onun bu sessiz isteğine uydu. Sonra da hayretle bakakaldı.

Bu, Beşinci Hellington Kont'u Vargus Alexander Mark ile Thalia Carver adına alınmış bir evlenme izniydi.

Kız bir an gözlerine inanamadı. Sonra bütün vücudu anlatılamayacak bir mutlulukla sarsıldı. «Vargus benimle evlenmek istiyor,» dedi kendi kendine. «Beni çok sevdiği için metresi değil, karısı olmamı istiyor. Oysa beni tanıdığı sırada bir dükkânda çalışan bir kızdım.»

Evlenme izni elinde titrerken Kont'un daha da yaklaşmış olduğunu farketti. Ona iyice sokulmuştu. Neredeyse vücutları birbirine dokunacaktı.

Genç adam, «Belki Miss Caversham'ın duyguları Thalia Carver'inkinden farklı,» dedi. «Thalia Carver'in beni sevdiğini söylediğini gayet iyi hatırlıyorum.»

Thalia mırıldandı. «Seni... ele geçirmeye çalıştığımı sanmanı istemiyordum...»

Kont, «Ama ben ağa tutulmuştum zaten,» diye cevap verdi. «Tutulmuştum ve bir daha kurtulmama da imkân yoktu.» Evlilik iznini Thalia'dan alarak yere attı. Sonra kızı kendisine çekti. Thalia'yı öyle sıkıca tutuyordu ki, kızın nefes almasına imkân yoktu.

«Benimle evlenir misin, sevgilim? Sensiz yaşamama im-

kân yok.» Kont, kızın cevabını beklemedi ve dudakları onunkileri buldu.

Genç adam kendisini öperken Thalia yine o eski şahane, harikulâde hissi duydu. O gece Kont kendisini yıldızlara çıkardığı ve dünya bütün dertleriyle aşağıda kaldığı an duyduğu o hissi. Sanki, Kont'un olmuştu, birbirlerinden ayrılmaları imkânsızdı. Ama diğer taraftan bu ilk karşılaştıkları an sezdikleri bir şeydi. Birbirlerine aittiler. Bir tek varlıktılar. Kontun duyduğu hislere Thalia karşılık veriyordu.

Kız artık genç adamın kendisini ne kadar istediğini, ona ne kadar ihtiyacı olduğunu biliyordu. Vücudu ve kafası Kont'a hiç bir zaman ayrılmayacaklarını açıklayan bir şekilde cevap veriyordu. Aşkları zamandan da, uzaydan da, insanların koyduğu sınıftan da üstündü.

Kont, başını kaldırırken Thalia, «Seni seviyorum... Seni seviyorum...» diye fısıldadı. Kız genç adamın içinde uyandırdığı heyecanla titriyordu. Ona Kont da titriyormuş gibi geliyordu.

Genç adam, «Seni seviyorum,» dedi. «Ve beni bir daha terkedemeyeceksin. Buna dayanamam.»

Sonra Thalia'yı tekrar ateşle, hırsla, çılgıncasına öpmeye başladı. Aralarından bir alev fışkırdı sanki. Thalia artık buna dayanamayacakmış gibi yüzünü genç adamın omzuna gömdü.

«Ne zaman evleneceğiz?» Kont'un kalın sesi titriyordu.

«Ne zaman istersen.»

«Seni şimdi... şu anda istiyorum.»

Thalia mutlulukla hafifçe bağırdı. «Hiç kimseyle evlenmek istemediğinden o kadar emindim ki.»

«Ben sadece seninle evlenmeyi istiyorum. Şimdiye dek hiç bir kadına karşı böyle duygular beslemedim. Senden başka hiç kimseyle mutlu olamam.»

«Ya evlendikten sonra içini sıkarsam? Başka bir çok kadından bıkmışsın.»

Kont, kıza sıkıca sarıldı. «Diğer kadınlardan bıktım çünkü onlar sen değillerdi. Bu başka, sevgilim. Bunun ne kadar başka olduğunu anlatmam çok zaman alacak.» Başını eğerek kıza baktı. Sonra onu kendisinden biraz uzaklaştırdı. «Seni şimdiye kadar son moda bir elbiseyle hiç görmemiştim.»

«Beni böyle beğendin mi?»

Kont, «Ne giyersen giy seni her zaman beğenirim,» diye cevap verdi. «Ama hayâl kırıklığına uğradım.»

Thalia endişelendi. «Hayâl kırıklığına mı uğradın?»

«Sana güzelliğine uygun şeyler vermeyi istiyordum. O kurşuni elbisenden farklı kılıklara büründüğün zaman nasıl olacağını hayâl ediyordum. Ama düşündüğüm o zevk, babana nasip olmuş.»

«Bu yüzden herşey alt üst mü oldu?»

Kont gülümsedi. «Hiç bir şey buna sebep olamaz. Ben sadece senin tamamiyle, kesinlikle benim olmanı, hayatında benden başka kimse bulunmadığını bilmeyi istiyordum.»

«Hayatımda senden başka kimse yok ki.» Thalia, bu sözlerinin Kont'u çok sevindirdiğini farketti. Sonra sanki ona güven vermek istiyormuş gibi genç adama sokuldu. «Burada olduğuna hâlâ inanamıyorum... Seni o kadar çok özledim ki... Sensiz müthiş mutsuzdum... Hayatımın sonuna kadar yapayalnız yaşayacağımı düşünüyordum.»

Thalia, Kont'un bu 'yapayalnız' kelimesiyle neyi kasdettiğini anladığını sezdi.

Genç adam dudaklarını kızın yumuşak yanağına dokundurdu. «Ben de aynı şeyleri hissettim. Sanki giderken bir parçamı da alıp götürmüştün. Seni tekrar bulmadığım takdirde bir daha bir bütün olamayacağımı anladım.» Yarı inliyor, yarı gülüyormuş gibi mırıldandı. «Aşkın bu kadar acı verici, bu kadar ıstırap dolu bir şey olduğunu bilmiyordum.»

«Ya... şimdi?»

«Şimdi ise aşk kelimelerle anlatılamayacak kadar şahane bir şey. Bu mutluluk beraber olduğumuz her gün ve her yıl süresince daha da artacak, sevgilim.» Thalia'yı yine sıkıca kendisine çekti. «Aşkımız sonsuz. Senin ve benim aşkım. Bunu bize kader getirdi. Ve kader bu aşkı hiç bir zaman bizden almayacak. Seni seviyorum, benim güzel küçüğüm. Sonsuza kadar da seveceğim ve bu süre bana kısa gelecek.»

«Ben de seni böyle seviyorum.» Thalia hafifçe bağırarak dudaklarını Kont'a uzattı. «Bana rüya görmediğimi anlat. Bunun gerçek olduğuna beni inandır. Bu aşk şahane, fevkalâde... tıpkı senin gibi.»

Daha fazla konuşamadı. Çünkü Kont'un dudakları onunkileri bulmuştu.

Thalia, söylemek istedikleri her şeyi bu öpücüğe döktüklerini biliyordu. Sanki güneşten kopup gelmişti bu öpücük. Etraflarını ilâhi, göz kamaştırıcı bir ışıkla sarıyordu.

SON

Mavi Aşk

1

Kate telâşla güverteye çıkarak küpeşteye dayandı. Heyecanla Hint Okyanusuna, ileride belirmiş olan Mozambik'e bakıyordu. Lourenço Margues'in evleri gözüküyordu artık. Kate, «İşte bu evlerden birinde Rose, adlı küçük bir kız çocuğu var,» diye düşündü. «Portekizli bir anneyle, İngiliz bir babanın kızı. Babası birdenbire onun yetiştirilmesi konusunda endişelenmeye başladı. Ve kızı için İngiliz mürebbiye tutmaya karar verdi.»

İşte bu ingiliz mürebbiye Kate'di.

Biri dostça, «Heyecanlanmaya mı başladın?» diye sordu.

Kate döndü. Kamarasını paylaştığı Mrs. McCormack yanında durmuş ona gülümsüyordu.

Kate bir kahkaha attı. «Heyecanım yeni değil. Dün gece bu yüzden doğru dürüst uyuyamadım.»

Mrs. McCormark, yalandan kaşlarını çattı. «Kahvaltıda da iştahın yoktu.»

Kate, kadına sevgiyle gülümsedi. Mrs. McCormack'a çabucak ısınmış olması şaşılacak bir şeydi. Ama genç kız bir çok bakımlardan minnet duyuyordu kadına. Yolculuğun başlangıcında deniz tutmuştu Kate'i. Her şey ona bir kâbus gibi gelmeye başlamıştı. Fakat Mrs. McCormack, ona büyük bir şefkat gös-

termiş, genç kıza bir anne gibi bakmıştı. Onun da Kate'i çok sevmiş olduğu anlaşılıyordu. Kalbi sevgi dolu bir kadındı Mrs. McCormack. Aslında bir çok çocuğu olmalıydı onun. Ama sadece bir tek oğlu vardı James. Kadın fırsat buldu mu, hemen James'i anlatmaya başlıyordu. Fakat, sözlerinden James'in tek çocuk olmasına rağmen hiç şımarmamış olduğu da anlaşılıyordu. Belki de çocuk terbiyesini iyi biliyordu Mrs. McCormack. Bu yüzden James de aklı başında bir genç olarak yetişmişti.

Kate, Mrs. McCormack'a gülümserken birdenbire onun yanında birinin olduğunu farketti. Mrs. Kellydi bu. Kate kadını daha önce farketmemişti. Canı fena halde sıkıldı genç kızın. Zira gemideki yolcuların hiç biri de bu dobra dobra konuşan, patavatsız Mrs. Kelly'den hoşlanmamışlardı. Üstelik fazla meraklı, her şeye burnunu sokan ve karşısındakini sert sert tenkid eden bir kadındı o.

Mrs. McCormack, Kate'e özür dilermiş gibi gülümsedi. «Kate'ciğim, Mrs. Kelly yeni işini merak ediyormuş.»

Kate, içini çekmemek için kendini zor tuttu. Fakat Mrs. McCormack'ın bir suçu olmadığını da biliyordu. «Öğrenmek istediğiniz neydi, Mrs. Kelly?»

Mrs. Kelly, sanki soracağı soruları daha önceden ezberlemiş gibi bir tavırla, «Bu işi nasıl buldun?» dedi. «Mozambik'te Avrupalı dadı yoktur.»

Kate, usulca düzeltti. «Ben dadı değilim. Çocuk bakımı eğitimi gördüm. Ayrıca ana okulunda da çalıştım.»

Mrs. Kelly, ufak tefek genç kıza bakarak burun kıvırdı. «Anladığıma göre Mr. Lister seni Londra'da tutmuş.» Sanki Kate'i aşağı görüyormuş gibi bir tavır takınmıştı.

Kate, Mrs. McCormack'ın kendisine yalvarırmış gibi baktığını farkedince öfkesini yenmeye çalıştı. «Evet. Çalıştığım ana okulunun sahibi beni Mr. Lister'le tanıştırdı. Mr. Lister, kızını

yetiştirecek bir İngiliz mürebbiye arıyordu. Sonunda bu işi bana teklif etti. Ben de kabul ettim.»

Mrs. Kelly, «Yabancı bir memlekette çalışmak için çok gençsin.» dedi. «Kaç yaşındasın?»

Kate, sinirlenmişti. «On dokuz yaşındayım. Yakında yirmiye basacağım.»

Mrs. Kelly, genç kızı tepeden tırnağa kadar süzdü. «Sana bu konuda fikir verecek yakınların yok muydu?»

Kate, öfkeyle dudağını ısırdı. «Ben teklifimi kabul etmeden önce annem Mr. Lister'le görüştü. Ancak o razı olduktan sonra ben de 'Evet,' dedim.»

Kate'in sabrının taşmak üzere olduğunu anlayan Mrs. McCormack telâşla söze karıştı. «Kate'in burada çalışmaması için hiç bir sebep yok ki. Bir genç kız için fevkalâde bir fırsat bu. Bak Kate'ciğim.» Elini sallayarak kıyıyı işaret etti. «Şu büyük beyaz binayı görüyor musun? Polana oteli o. Orayı çok beğeneceksin. Otelde fevkalâde bir orkestra var. Şahane balolar veriliyor.»

Mrs. Kelly, Mrs. McCormack'ın konuyu değiştirmesine göz yummak niyetinde değildi. «Fakat Mr. Lister neden birdenbire kızının bir İngiliz mürebbiyeye ihtiyacı olduğuna karar verdi?»

Kate, içini çekti. «Beni yalnız bıraksalar da, manzarayı seyretsem,» diye düşünüyordu. Sonra Mrs. Kelly'nin ümidini kırmak için, «Bu pek uzun bir hikâye,» dedi. Fakat ince dudaklı, boncuk gözlü Mrs. Kelly her şeyi öğrenmeye niyetliydi.. «Devam et,» der gibi başını salladı. Kate de, ister istemez. «Anladığıma göre çocuk bir haftalıkken Mr. Lister karısını kaybetmiş,» diye mırıldandı Kate durakladı. Randel Lister kendisine durumu anlatırken genç adamın yüzünde beliren ifadeyi hatırlamıştı..

«Karım ancak 'Kızımızın altın gibi saçları olmasına sevindim. O bizim 'İngiliz Gülümüz' olacak..' diyebilecek kadar yaşadı. İşte bu yüzden kızıma Rose adını koydum. Bu Gül anlamına geldiği için.»

Kate yaklaşan kıyıya bakarak, «Herhalde Mr. Lister karısına çok aşıktı,» diye düşündü. Mrs. Kelly sabırsız sabırsız öksürünce genç kızın da aklı başına geldi. Telâşla, «Belki Mr. Lister'in büyük bir petrol şirketi adına çalıştığını biliyorsunuz,» dedi. «Onu Amerika'ya yollamışlar. Fakat çocuk çok zayıf, nahifmiş. Mr. Lister ne yapacağını bilememiş. Neyseki karısının annesi çocuğa bakacağını söylemiş.»

Mrs. Kelly, homurdandı. «Çocuğunu burada mı bırakmış?»

— «Başka çare bulamamış, İşinin başına gitmek zorundaymış. Fakat bebek iyice gürbüzleşmiş. Mr. Lister altı ayda bir Lourenço Marguez'e, çocuğunu görmeye geliyormuş. Nihayet geçenlerde Rose'un artık bebek olmadığını farketmiş. »

Mrs. McCormack, merhametle, «Herhalde vicdan azabı duydu zavallı,» dedi.

Kate, ona gülümsedi. «Mr. Lister de aynı şeyi söyledi. Karısına verdiği sözü, Rose'u küçük bir İngiliz kızı gibi yetiştirmesi lazım geldiğini hatırlamış.»

Mrs. Kelly, homurdandı. «Karısı İngiliz miymiş?»

— «Hayır. Portekizliymiş. Adı çok hoşuma gitti genç kadının. Candida..»

— «Herhalde Rose isminden daha güzel bu, Mr. Lister nasıl bir adam? Ondan bahsedildiğini işittim ama kendisini hiç görmedim.»

Kate'in sabrı taşmak üzereydi. «Ben de onu iki defa gördüm. Kendisini tarif etmek zor.»

Aslında bu doğru değildi. O iki karşılaşma sonunda genç

adamın hayali Kate'in hafızasına oyulmuştu adeta. Genç kız yaşadığı sürece Mr. Lister'i bir daha unutamayacağını biliyordu. Randel Lister uzun boylu, omuzları şaşılacak kadar geniş gri gözlü bir adamdı. Gayet şık ve zarifti. Saçları siyah, pırıl pırıl, tavırları kurumlu ve otoriterdi. Kate onu görür görmez. «İşte saygı duyulacak ve güvenilecek bir insan,» diye düşünmüştü.

Mrs. McCormack, ani bir endişeyle, «O iyi bir insan mı Kate?» diye sordu. Kadın için dünyada iki türlü erkek vardı. Güvenebilecekler ve güvenilmeyecekler. Tabii James, güvenilecek bir gençti. Şimdi kadının sesinden Mr. Lister'in de oğlu gibi bir insan olup olmadığını düşündüğü anlaşılıyordu.

Kate, kadına gülümsedi, «Sevgili Mrs. McCormack.» diye düşündü. «Ne alem kadın..» Yolda erkekler ve özellikle Portekizliler hakkında konuşmuşlardı. Mrs. McCormack, «İyi yetiştirilmiş Portekizli kızlar serbestçe hareket edemezler,» demişti. «Portekiz Doğu Afrika'sında, yani Mozambik'te bir kız yanında kimse olmadan sokağa çıktığı, rahatça davrandığı, takdirde erkekler ona karşı saygı duymazlar.»

Kate, mahsus kadına takıldı. «Mr. Lister'in İngiliz olduğunu unutuyorsunuz.»

Ama kadın bu sözü ciddiye aldı. «A, sahi.. O halde iyi bir insan olmalı o.»

Mrs. Kelly, hızlı hızlı burnunu çekti. «Erkeklerin hepsi de aynıdır. Adamın birdenbire bir İngiliz kızını mürebbiye olarak tutmaya karar vermesinin sebebini anlıyamıyorum. Üstelik böyle genç ve güzel bir kızı. Madem kayınvalidesi çocuğu şimdiye kadar doğru dürüst büyütmüş, artık bundan sonra değişikliğe ne lüzum var?»

Mrs. Kelly'nin farkına varmadan yaptığı, kompliman yüzünden Kate gizlice güldü. Sonra da durumu izaha çalıştı. «Mr. Lister, Rose'un gitgide Portekizlilere benzediğini söyledi. Buna

aldırmıyormuş, ama karısına Rose'u bir İngiliz kızı gibi yetiştireceğine dair söz vermiş. Zaten kendisi de işini İngiltere'ye nakledecekmiş. Ama altı ay sonra olacakmış bu. O arada da kızına bir İngiliz mürebbiye bulmaya karar vermiş.»

Mrs. Kelly sordu, «Peki bu işe çocuğun büyük annesi ne diyor?»

Kate, ona hayretle bakakaldı. Ne cevap vereceğini bilmiyordu. Meselenin bir yönü üzerinde de o ana kadar hiç durmamıştı.

Mrs. Kelly, zaferle bağırdı. «Kadının bu işten hiç memnun olmayacağından eminim. Portekizli kadınlar son derece kıskanç ve mütehakkim olurlar. Ayrıca Portekizlilerin bulunduğu bir eve kolaylıkla alışabileceğini de sanmıyorum. Mr. Lister anlaşamadığınız takdirde İngiltere'ye dönüş bileti alacağına dair söz verdi mi?» Kate'in kaşını sallaması üzerine başka hiç bir şey söylemeyerek uzaklaştı.

Kate'le, Mrs. McCormack, bir an kadını süzdüler. Sonra da birbirlerine baktılar. Kate, gülsün mü, yoksa ağlasın mı, bunu bilmiyordu.

Mrs. McCormack, çabucak «Mrs. Kelly'nin artık hayatından memnun olduğunu umarım,» dedi. «Kafana şüphe tohumlarını ekti ya, içi rahat etmiştir.» Genç kızı zeki bakışlarla süzdü. «Hakikaten seni endişelendirdi, değil mi yavrum?»

Kate, üzüntüyle başını salladı. «Korkarım, ben çocuğun büyük annesinin hislerini hiç düşünmemiştim.»

— «Aman, yavrum,» Mrs. McCormack, çabucak genç kızın elini tuttu. «Çayı görmeden paçaları sıvama. Mrs. Kelly daima kötü şeyler olacağını haber vermekten hoşlanan bir tip. Ama onun sözleri seni etkilememeli Kate'ciğim. Yol boyunca ne kadar mutluydun. Fakat korkarım dikkate almadığın çok şey

var.» Mrs. McCormack, hafifçe içini çekti. «O evde öfke kıskançlık ve hatta düşmanlıkla karşılaşabilirsin. Tabii her şey çocuğun büyük annesinin nasıl bir insan olduğuna bağlı. Portekizli ahbabım çok. Onların kıskanç ve mütehakkim olduklarını da iddia edemem..» Endişeyle güldü. «Bakalım bekleyelim. Tabii büyük anneyle kızı durumunu güçleştirebilirler. Diğer taraftan..» Kadıncağız kendisini zorlayarak daha neşeli bir tavır takınmaya çalıştı. «Diğer taraftan, Mr. Lister aklı başında bir insansa, durumu karısının yakınlarına açıklamıştır. Böylece sen de hiç güçlükle karşılaşmazsın.» Endişeyle ekledi. «Telefon numaramı yazdın değil mi?»

Kıyıya iyice yaklaşmışlardı. Artık rıhtımda bekleyenleri görebiliyorlardı.

Kate, sevgiyle gülümsedi. «Evet, yazdım..»

Mrs. McCormack, genç kıza endişeyle baktı. «Çok genç ve güzelsin.» Sesi hüzünlüydü. «Boyun ne kadar Kate? Bir elli mi?»

Kate güldü, 'Yarım porsiyon' diye çağrılmaya alışıktı o. «Bir elli bir.»

— «Keşke...» Mrs. McCormack, sözlerini tamamlamayarak içini çekti. «Neyse..» Genç kıza gülümsedi. «Pek pek güzelsin. Hemen kızarma, yavrum. Benimki kompliman değil. Ben hakikatı söylüyorum. Saçlarına bayılıyorum. Pırıl pırıl, ipek gibi. İnanır mısın, benim de saçlarım gençliğimde tıpkı seninki gibi bal rengiydi?»

Kate, hayretini gizlemeye çalıştı. Mrs. McCormack'ın ustalıkla yapılmış olan saçları şimdi iyice beyazdı. Durulama suyuna mavi boya konmuştu bunun. Kate, «Mrs. McCormack, ne kadar şık,» diye düşündü. Yaşlı kadın daima dimdik duruyordu.

Tombul olmasına rağmen elbiseleri öyle ustalıkla dikilmişti ki, insan onun kiloca fazla olduğunu farketmiyordu bile. Kadın, gülerek en büyük zaafının da pırlantalar olduğunu itiraf etmekteydi.

Mrs. McCormack telaşla, «Neredeyse yanaşacağız, Kate,» dedi. «Bana telefon edeceğine dair söz verdin. Bunu unutma. Senden haber alıncaya kadar endişelenip duracağım.»

Kate kadının kolunu tuttu. «Merak etmeyin. Sizi muhakkak arayacağım. Sonra...» Mrs. McCormack'a sevgiyle gülümsedi. «Sizi sık sık görmekde isterim.»

— «Aferin sana. Senden haber bekleyeceğim. Hay Allah. Gidip eşyalarımızı toplamamız lazım. Zira gemi yanaşır yanaşmaz gümrük memurları içeri doluşurlar. Ama bu iş uzun sürmez. James beni karşılayacaktı. Herhalde seni de almaya gelecekler.»

Kate, başını salladı. Heyecanlanmaya başlıyordu. Kıyıya bakarak, «Belki de hiç kötü bir şey olmayacak,» diye düşündü. Mrs. McCormack'la, Mrs. Kelly insanların çabuk telâşlandıkları o yaştalar. Mr. Lister, kızının rahatı için hiç bir mesele çıkmamasını sağlayacaktır.» Sonra, «Evet beni de alacaklar,» dedi.

Birlikte kamaraya indiler. Eşyalarını toparlarken, Mrs. McCormack, «Mrs. Kelly'i başına sardığım için özür dilerim, şekerim.» diye mırıldandı. Sesini iyice alçaltmıştı. «Seni merak etmekten ölecekti. Onun hakikati öğrenmesinin daha doğru olacağını düşündüm. Buranın en dedikoducu kadınıdır o. 'Madem konuşacak,' dedim. 'Hiç olmazsa yalan uydurmasın. Hakikati söylesin.' Zavallıcık..»

Kate, üzüntüyle, «Fakat benim hakkımda neden konuşuyor?» dedi.

Mrs. McCormack, krokodil çantasını karıştırıp duruyordu.

«Burada pek az İngiliz var, yavrum. Onun için de dedikodu bol. Hele senin gibi güzel bir kızın mürebbiyelik etmeye gelmesi görülmemiş bir şey.»

— «Neden Mrs. Kelly için daima, 'Zavallıcık,' diyorsunuz. Ben dedikoducudan nefret ederim.»

Mrs. McCormack, bir an çantasını araştırmaktan vazgeçerek hoş görüyle gülümsedi. «Mrs. Kelly'e acıyorum. Hayatı bomboş onun. Dedikoduyla oyalanmaya çalışıyor.» Kadın çantasına bakarak zaferle bağırdı. «Hah.» Pasaportunu çıkardı. «Bir an bunu kaybettiğimi sandım.» Kate'e bakarak güldü. «Benim telâşçı, gülünç bir kadın olduğumu düşünüyorsun herhalde.»

Kate, «Hayır,» dedi. «Sizin dünyanın en tatlı kadını olduğunuzu düşünüyorum. Benim için yaptıklarınıza doğru dürüst teşekkür edemedim. Bu yolculuk sizin sayenizde o kadar güzel geçti ki.. Ben hastalandığım zaman..»

Mrs. McCormack, kıpkırmızı kesildi. «Bundan hiç bahsetme, yavrum. Bu yolculuk çok hoş geçti.. Ah, çabuk olalım şekerim.» Gemi hafifçe sarsıldı. «Hah rıhtıma yanaştık işte. Haydi gel..»

Sıralarını beklemek için salona çıktılar. Yollarına devam edecek olan yolcular Lourenço Margues'i dolaşmaya çıkmışlardı. Diğerleri ise konuşup gülüşüyor, vedalaşıyorlardı. Kate, yol arkadaşlarından sadece Mrs. McCormack'ı tekrar görmek istediğini düşündü. Romanlarda okuduğu o romantik aşk maceralarına karışmamıştı. Evet, gemide gençler de vardı. Ama hepsi de Randel Lister'e kıyasla öyle çocuksu duruyorlardı ki.

Nihayet bekleme sona erdi. Kate'in pasaportunu da damgaladılar. Genç kız güverteye çıktı. Mrs. McCormack da oraday-

dı. Küpeşteye dayanmış iskeledekilere bakıyordu. Sonra heyecanla bağırdı. Kate de uzun boylu, sarışın bir adamın el salladığını gördü.

Mrs. McCormack, gururla, «İşte James,» dedi. «Oğlum. Mr. Lister'i görebiliyor musun?»

Kate, kalabalığı gözleriyle araştırdı. Fakat gelişini heyecanla beklediği o uzun boylu, esmer genç adam görünürlerde yoktu. Kederle, «Hayır,» diye cevap verdi.

— «Herhalde bir iş toplantısına katılmak zorunda kaldı. Ama neredeyse gelir. Ben aşağıya James'in yanına ineyim.» Mrs. McCormack dönerek uzaklaştı.

Kate, küpeşteye dayandı. Rıhtımdakileri seyrediyordu. Yavaş yavaş endişelenmeye başlıyordu. Mr. Lister'in gözlerinde bazan buz gibi bir ifade beliriyor. Yanında çalışanların mükemmel kimseler olmalarını isteyeceği muhakkak. Ya Rose benden hoşlanmazsa? Evet, çocukların çoğu bana hemen ısınırlar ama.. Mrs. Kelly'nin sözlerine gelince.. Onları düşünüp neden endişeleniyorum? Ben yeniliklere çabuk alışabilen bir insanım. Portekizlilerin hayatına da çabucak alışırım.»

— «Kate.» Mrs. McCormack'ın sesini duyan genç kız döndü. Kadın nefes nefese güvertede ilerliyor. Zaman zaman da yanındaki uzun boylu, yakışıklı genç adama gülümsüyordu. «Bu oğlum James.. James bu da Miss Kate Williams.»

Kate, başını kaldırarak genç adama baktı. James'in masmavi gözleri, tatlı tebessümü hoşuna gitmişti. Annesi onun şirinliğinden bahsederken mübalâğa etmemişti anlaşılan. James, Kate'in, elini sıkarken mavi gözlerinde bir pırıltı belirdi.

— «Annem lâf arasında sizden bahsetti de..» Muzip tebessümü Kate'in de gülmesine sebep oldu.

Birbirlerine bakarak kahkahayla gülmeye başladılar. Mrs.

McCormack, ise memnun bir tavırla onları seyrediyordu. Sevinçle, «Birbirinizden hoşlanacağınızı biliyordum,» dedi.

James, Kate'e gülümsedi. «Herhalde Mr. Lister gecikti. İsterseniz sizi eve bırakalım.»

Kate tereddüt etti. Mr. Lister'in evinin adresini bilmediğini itiraf etmeyi istemiyordu. Hatta, iş adresinden de haberi yoktu. Birdenbire hafifçe titredi. «Ya Mr. Lister fikrini değiştirdiyse?» diye düşündü. «Veya hastalandıysa? Buraya gelmezse?» Fakat James'in dostça ifadeli yüzüne bakarken korkusu geçti. McCormack'lar vardı. Güç durumda kaldığı takdirde onlara telefon edebilirdi. Düşünceli bir tavırla, «Mr. Lister'i burada beklemem daha doğru olur sanırım.» dedi.

James başını salladı. «Evet, belki. Biliyor musunuz, hakkınızda bazı rivayetler duymuş ama bunlara inanmamıştım.»

Kate, sordu. «Nasıl rivayetler?»

James gülümsedi. «Randel Lister'in kızı için bir İngiliz mürebbiye getirttiğini herkes duydu ama buna kimse inanmadı.»

— «Neden?» Kate birdenbire ürperdi. «Neden inanmadınız?» Genç kız kaşlarını çattı. «Siz Mr. Lister'i iyi tanır mısınız?»

James, omzunu silkti. «Onunla aynı kulübe üyeyiz. Kendisiyle bir defa golf oynadım. Karşılaştığımız zaman konuşuyoruz. Ama işte o kadar.»

Mrs. McCormack, ısrar etti. «Peki ama rivayete neden inanmadın?»

James, sanki o sözlerine pişman olmuş gibiydi.

Kate, yalvarırcasına, «Lütfen, söyleyin,» dedi.

Genç adam işi şakaya vurmak istedi ama, hâlâ endişeli bir hali vardı. «Şey.. Dominguez'lerin mürebbiye getirtilmesini istemeyeceklerini düşündük.»

Kate'le Mrs. McCormack, aynı anda, «Domünguezler mi?» dediler.

— «Senyora Dominguez çocuğun büyük annesi. Fakat aslında Mariana..»

Kate tekrarladı. «Mariana..» Genç kız büsbütün şaşırmıştı. James'in yüzünden iyice sıkıldığı anlaşılıyordu. «Herhalde, sadece bir dedikodu bu. Fakat, şey.. Mariana, Lister'in baldızı. Çocuğun teyzesi yani. Mariana son derecede güzel, gayet kırkanç ve fevkalâde bencil bir kadındır.» James'in sesi soğuklaşmıştı. «Kadının Lister'le evlenmek istediği muhakkak. Fakat adamın bu konudaki hislerini bilen yok.» James omzunu silkti. «Erkeklerin çoğu Lister'in tereddüdünün delilik olduğunu düşünüyorlar. Zira Mariana son derecede güzel ve ihtiraslı bir kadın..»

Mrs. McCormack, oğluna adeta öfkeyle baktı. «Onun hiç de hoşa gitmeyecek bir kadın olduğu anlaşılıyor. Bu durumu anlıyamıyorum, James. Kadını bu kadar iyi biliyorsun ama beni onunla hiç tanıştırmadın..»

James annesine sevgiyle gülümsedi. «Anneciğim, Mariana, insanın yakınlarıyla tanıştırabileceği bir kadın değil..»

Bu sözler Mrs. McCormack'ın içini rahatlatmıştı. Sonra düşünceli bir tavırla mırıldandı. «Eğer Mariana bu tip bir kadınsa, Muhakkak Mr. Lister...»

2

James, saatine baktı. «Sana Mariana'nın çok bencil olduğunu söyledim. Lister de bunu biliyor sanırım. Kızına bakması için Kate'i tutması Marina'ya yapılmış bir hakaret de sayılır. Kimbilir kadın ne kadar kızdı.»

Kate derin bir nefes aldı. Tekrar üzüntüye kapılmamaya çalışıyordu. Bu memlekette çetin günler geçireceğini anlamaya başlamıştı. Sonra, «Mr. Lister'in kızını biliyor musunuz?» diye sordu.

— «Rose'u mu? Evet, şirin bir çocuk o. Fakat tam Portekizli gibi. İngiliz çocuklarına hiç benzemiyor. Gayet ciddi, uslu. Renksiz ve solgun. Bana sorarsanız haddinden fazla uslu o. Lister'in bir değişiklik yapmak istemesine hiç şaşmadım. Keşke bunu daha önce akıl etseydi. Çocuğun, sevilmeye, gülüp eğlenmeye ihtiyacı var.»

Kate, telâşla atıldı. «Herhalde büyük annesi Rose'u seviyordur. Neticede yıllardan beri çocuğa o bakıyormuş.»

James'in yüzünde alaycı bir ifade belirdi. «Dominguez'ler gibi kimseler bizim anladığımız manâda sevgiyi pek bilmiyorlar. Yaramazlık etmediği müddetçe Rose'a katlanıyorlar. Ama kızcağız normal ve sıhhatli bir çocuk gibi harekete kalkışsaydı

muhakkak kendisini cezalandırırlardı.» Saatine baktı. «Çok afedersiniz, Kate Fakat artık gitmemiz lazım. Bu sözlerim sizi endişelendirmesin. Her şeyin gayet düzgün gideceğinden eminim. Lister aptal değildir. Herhalde düşüncelerini de Dominguez'lere açık açık söyledi. Yakında görüşürüz.»

Mrs. McCormack da hemen, «Tabii,» dedi. «Kate yerleşir yerleşmez bana telefon edecek. Onu sık göreceğiz.» Kate'a gülümsedi. «Bana söz verdin yavrum.»

Kate de güldü. «Tabii.. Burada olmanız beni nekadar sevindiriyor bilseniz.»

Yaşlı kadın genç kızı yanaklarından öptü. James de dostça bir tavırla ona gülümsedi. Sonra dönerek uzaklaştılar. Kate, Mrs. McCormack'la James'in arkasından bakarken kendisini pek yalnız hissetmeye başladı. Yine korku ve endişeye de kapılmıştı. «Ya Mr. Lister gelmezse? Veya geldiğini farzedelim. Ya Dominguez'ler beni istemezlerse? Bana düşman olurlarsa?»

Gemi iyice boşalmış, rıhtım da tenhalaşmıştı artık. Fakat o uzun boylu, yakışıklı, esmer adam görünürlerde yoktu.

Kate ne yapacağını düşünürken yanına uzun boylu bir delikanlı geldi.

Kate, «A, Ned,» diye bağırdı.

Pek genç olan delikanlı aslında gayet de çekingendi. Kate'le gemideki balolarda sık sık dansetmiş olmasına rağmen onunla hâlâ utana sıkıla konuşuyordu.

— «Sen hâlâ burada mısın, Kate?» Çocuğun yüzü kıpkırmızıydı. «Amma da saçma laf benimki de. Burada olduğun muhakkak. Yani.. Demek istiyorum ki...»

Kate gülmeye başladı. Sonra da birdenbire durakladı. Biraz geride Mr. Lister durmuş onlara bakıyordu. Kaşları da iyice çatılmıştı.

Sert bir sesle, «Ben gecikince akıllılık edeceğinizi ve karaya çıkacağınızı sanmıştım,» dedi. «Ben geciktim. Şimdi sizi gümrükten geçirmeye çalışırken yine zaman kaybedeceğim. Herhalde bu kadarcık şeyi tek başınıza yapabilirdiniz.»

Kate, genç adam sanki onu tokatlamış gibi irkildi. Ned'in usulca uzaklaştığını gördü. Delikanlının yüzünde üzgün bir ifade vardı. Fakat sonra Mr. Lister'in haksızca sözleri genç kızın cesaretlenmesine sebep oldu. «Bana gemide beklememi söylemiştiniz. Ayrıca adresinizi de vermeyi unuttunuz.»

Randel Lister, bir an genç kıza baktı. Kate, adamın yüzündeki öfkeli ifadenin yerini utanç aldığını gördü. «Çok haklısınız. Hakikaten size gemide beklemenizi sıkı sıkı tembih ettim. Adresimi vermeyi de unuttum. Ne kadar aptalım..» Düşünceli bir tavırla konuşuyordu. «Sizden özür dilemem lâzım.» Birdenbire gülümsedi. Sanki bir peri sihirli asasını sallamıştı. Zira şimdi Kate'in karşısında tamamiyle bambaşka bir adam vardı. Randel Lister, «Yalnız unutkanlığım değil, birdenbire öfkelendiğim için de özür dilemem lâzım.» diye devam etti. «Korkarım sizi hoş bir şekilde karşılamadım.» Ve yine yüzünü o harikulâde tebessümü aydınlattı.

Gülümseyişi James'inkinden çok farklıydı. James'in tebessümü tatlı ve dostçaydı. Randel Lister'inki ise insanı heyecanlandırıyordu.

Mr. Lister, ekledi. «Herhalde endileşenmeye başlamıştınız?»

Kate, gülümsemeye çalıştı. «Şey.. Biraz..»

— «Endişelendiğinizden eminim. Çok sıkıntılı bir sabah geçirdim. Ama bu size çatmamı hoş göstermez. Beni affettiniz mi?»

Kate de gülümsüyordu. «Tabii, Mr. Lister. Fakat bir ara

rıhtıma inmeyi istemedim değil. Ama sonra birbirimizi görememe ihtimali olduğunu düşündüm..»

— «Burada beklemekte haklıydınız.» Fakat genç adamın sesi sertleşmişti. Artık bu konuyu kapatmak istediği anlaşılıyordu «Kamara numaranızı söyler misiniz? Eşyalarınızı alması için hamal getirdim. Herhalde vedalaşacağınız kimseler de var? Fakat bu işi çabucak bitirin ve beni iskelede bulun.»

Genç kız, söylenilenleri yerine getirdi. Çabucak davranmış olmasına rağmen Mr. Lister sabırsız bir tavırla onu bekliyordu. Neyse formaliteler hemen halledildi. Rıhtım binasından sokağa çıktıkları zaman sıcak Kate'ı bayağı şaşırttı. Mr. Lister onu gayet lüks kırmızı bir arabaya doğru götürdü. Üniformalı bir şoför kapıyı açarak genç kızın binmesine yardım etti. Kate, arabaya yerleşti. Fakat Mr. Lister'in kesin bir tavırla kapıyı kapatması karşısında da şaşırdı.

Genç adam, pencereden sert bir tavırla onu, «Sizi oraya götürecek vaktim yok,» dedi. «Ama sizi bekliyorlar. Ben bu akşam üzeri gelip duruma bakarım.» Sesi birdenbire değişti. Belkide Kate'in yüzündeki endişeli ifade sebep olmuştu buna. «Çok önemli bir randevum var. Bir iş görüşmesi. Buna geç bile kaldım.» Dönerek şoföre işaret etti. Araba ileri doğru atıldı.

Kate neredeyse ağlayacaktı. «Benim de önemli bir görüşmem var,» diye düşünüyordu. «Onun kızıyla ilk defa karşılaşacağım. Yoksa Mr. Lister bunun önemli olmadığını mı sanıyor? Zaten Dominguez'lerle tanışma işi beni endişelendiriyordu. Şimdi büsbütün korkacağım.»

Genç kız, derin bir nefes alarak dudağını ısırdı. Ağlamamaya çalışıyordu. Araba birdenbire durdu. Köşede kırmızı ışık yanmıştı. Genç kız aynı anda, birinin telâşla, «Kate. Kate.» diye bağırdığını duydu.

Şaşıran genç kız irkilerek başını çevirdi. Mr. Lister arabaya doğru koşuyordu. Sıcakta ter içinde kalmıştı yüzü. Nefes nefeseydi. Sözleri Kate'i büsbütün şaşırttı. «Eve yalnız başına gitmenin bir mahzuru yok ya?»

İyi kalpli Kate genç adamı hemen affediverdi. Mr. Lister ne kadar iyi bir insandı. Dayanamayıp onun peşinden koşmuştu. «Tabii mahzuru yok. Yeni bir iş insanı daima korkutur ama..»

Genç adam başını salladı. Şimdi rahatlıkla nefes alıyordu ama bakışları hâlâ endişeliydi. «Biliyorum. Keşke ben de seninle gelebilseydim. Fakat..» İlerideki kulede saat çalmaya başlamıştı. Mr. Lister'in yüzünde adeta dehşet dolu bir ifade belirdi. «Allahım, o kadar geç mi?» Sonra, tekrarladı. «Yalnız başına gitmenin bir mahzuru yok ya, Kate?» Yalnız genç kızı değil, kendi endişelerini de yatıştırmaya çalışıyormuş gibiydi. «Demin sende yolunu kaybetmiş küçük bir kız hali vardı. Bu yüzden üzüldüm.»

Kate, kıpkırmızı kesildi. Neden herkes onun çok genç olduğunu söylüyordu? «Merak etmeyin. Ben çalışmaya ve yabancılarla tanışmaya alışığım.»

— «Biliyorum ama..» Genç adam hâlâ kararsızdı. Endişeyle kızı süzüyordu. Fakat ışıklar değişmiş, arkadaki arabalar sabırsızca korna çalmaya başlamışlardı. Şoför de omzunun üzerinden Mr. Lister'e telâşla bakıyordu. Genç adam, başını salladı. Kate'e de kısaca, «Sonra görüşürüz,» diyerek geriledi.

Kate, başını çevirerek ona baktı. Genç adam gözden kaybolduncaya kadar onu görmeyi istiyordu. Lister'in de arabanın arkasından baktığını görünce şaşırdı. Fakat memnundu genç kız. Mr. Lister'in kendisiyle böyle ilgilenmesi onun yine de ince düşünceli bir insan olduğunu gösteriyordu.

İçi rahatlayan Kate, etrafı seyretmeye başlamıştı. Büyük

bir parkın, beyaz villâların önünden geçtiler. Kate, «Herhalde Mr. Lister'in evi de fevkalâde,» diye düşünüyordu.

Araba birdenbire ana caddeden dar bir sokağa saptı ve kurşuni bir binanın önünde durdu. İyice şaşıran Kate başını kaldırarak baktı. Kapının yanındaki taşta «Fadora Pansiyonu» yazılıydı. Bu beyaz yazı da silinmeye başlamıştı.

Şoför kızın inmesi için kapıyı açtı. Sonra da bagajdan Kate'in bavullarını aldı. Genç kız adeta dehşetle eski binaya bakıyordu. Mr. Lister böyle bir evde oturamazdı.

Fakat şoför bavulları içeri sokunca, Kate de ister istemez onun peşinden gitti. Hâlâ, «Bu üçüncü hatta, dördüncü sınıf bir pansiyon,» diye düşünüyordu. «Mr. Lister ise muhakkak ki zengin bir adam. Herhalde bir yanlışlık var.»

Serin holde etrafına bakındı gen kız. Dipte bir kontuar vardı. Bunun yanındaki kemere tahta boncuklardan yapılmış bir perde asılmıştı. Kate, sağdaki merdivenden gelen gürültüyü duyunca o tarafa doğru döndü. Basamaklardan, esmer, ince bir delikanlı iniyordu. Genç kızı görünce durakladı.

Siyah gözlerinde derin bir merakla, «Size yardım edebilir miyim, Senhora?» diye sordu.

Kate, şaşaladı. «Mr. Lister'in kayın valdesinin adı neydi?» düşünüyordu. «Dom... Dom... Tanrım...» Genç adam ise merdivenden hızla inreek ona iyice sokulmuştu. Onun bakışlarını hiç beğenmeyen Kate hafifçe geriledi.

Delikanlı, «Adım Antonio Vidal,» dedi. «Emrinizdeyim Senhora.» Genç kızın elini tutarak öptü.

Kate fena halde şaşırdı. Ama neyseki aynı anda tahta boncuklardan meydana gelmiş olan perde aralanarak içeri genç bir kız girdi. Kate rahat bir nefes alarak ona döndü. Kız kendi yaşındaydı ama yüzünde öyle üzgün bir ifade vardı ki. Bir bastona dayanarak zorlukla yürüyordu.

Genç kız, «Günaydın,» diye mırıldandı. «Arzunuz nedir?»

Alçak sesinde gizli bir yalvarış vardı sanki.

Delikanlı, kibirli bir tavırla, «Adios,» diyerek dışarı çıktı. Kız dudağını ısırdı. Neredeyse ağlayacakmış gibi bir hali vardı. Sonra bastonuna dayanarak kontuarın arkasına geçti.

Kate, «Beni buraya Mr. Lister'in şoförü getirdi,» diye başladı.

Kız, başını kaldırarak gülümsedi. Kate şaşaladı o zaman. Zira kız aslında pek güzeldi. Bakışlarından dost canlısı olduğu da anlaşılıyordu. «Ah, siz o İngiliz Matmezelisiniz demek? Küçük Rose için geldiniz değil mi?»

Kate, içini çekti. Demek şoför onu bu kasvetli yere yanlışlıkla getirmemişti? Ama durumu anlıyamıyordu. «Beni bekliyordunuz sanırım.»

— «Ah, tabii.» Kız ellerini vurdu. Beyaz şort ve ceket giymiş bir Afrikalı çocuk koşarak geldi. Kızın sözlerini dinledikten sonra Kate'in bavullarını alarak hızla merdivenden çıkmaya başladı.

İki kız gözgeze geldiler. Sonra da güldüler. Portekizli kız, «O size odanızı gösterecek,» dedi.

— «Teşekkür ederim.» Kate, tereddüt etti. Bu kıza sormak istediği çok şey vardı ama böyle yapması doğru olmayacaktı belki de. Genç kızın keder dolu gözlerinde ise acaip bir ifade belirmişti. Kate, derin bir nefes alarak merdivenden çıktı.

Koridordan ilerlerken halının iyi cins, duvarların boyalı her tarafın pırıl pırıl olduğunu farketti. Ama her şeye rağmen binada derin sıkıcı bir sessizlik vardı. Bir ölüm sessizliği adeta.

Afrikalı çocuk üçüncü katın sahanlığında onu bekliyordu. Gülümseyerek ilerideki kapıyı işaret etti. Sonra da yine hızla aşağıya indi.

Kate, aralık kapının önünde durakladı. İçeriden birinin heyecanlı sesi geliyordu. Ama Portekizce bilmeyen Kate ne konuşulduğunu anlıyamadı. Çekine çekine kapıya vurdu.

Öfkeli ses, «Bir dakika,» diye bağırdı.

Kate, endişeyle bekledi. Nihayet o ses kesildi. Bir telefonun hızla kapatılmasından çıkan o hafif gürültü duyuldu. Nihayet aralık kapının önünde bir kadın belirdi. Siyah bir elbise giymiş, boynuna kara kehlibar bir gerdanlık takmıştı. Esmer cildinde ter tanecikleri parlıyordu. Bir hayli şişmandı. Beyaz saçlarını tepesine toplayarak topuz yapmıştı. Boyalı değildi. Kate, kadının dudaklarının acaip bir şekilde morumsu olduğunu farketti.

Kadın gözlerini kısarak genç kızı süzdü.

Kate, «Mr. Lister...» diye başladı.

Yaşlı kadın acaip bir tavırla güldü. «Ah İngiliz Matmazel. Buyurun.»

Kate, aralık kapıdan uzun bir koridora girdi. Kadın onu yandaki bir odaya götürerek bir koltuğu işaret etti. Kate, uysal bir tavırla buna oturdu. Genç kıza sanki bir kâbus görüyormuş gibi geliyordu. «Mr. Lister böyle bir yerde oturamaz. Oturamaz.. İmkânsız bu..»

Kadın, kurumlu bir tavırla, «Miss Williams,» dedi. «Ben Rosa'nın büyük annesi Senhora Amelita Dominguez'im.»

Kate, başını eğdi. «Memnun oldum, efendim. Rose.. Rose'la tanışacağım anı sabırsızlıkla bekliyorum.» Sesinin titrediğini farkederek kendi kendine kızdı.

Senhora Dominguez, hâlâ onu süzüyor ve alt dudağını ısırıyordu. «Ah, Rosa hizmetçi kızla dolaşmaya çıktı. Herhalde neredeyse döner. Senhor Lister.. O sizinle birlikte gelmedi mi?» Kadın sanki şiddetli bir hissini gizlemeye çalışıyormuş gibiydi.

Kate, «Acaba, bu öfke mi?» diye düşündü. «Kadın demin telefonda Mr. Lister'le mi konuşuyordu?» Sonra, «Onun bir randevusu var.» dedi. «Herhalde daha sonra gelir.»

Aynı anda bir çocuğun sesi duyuldu. İkisi de dönerek kapıya doğru baktılar. Kate, biraz heyecanlandı. Bu anı çok beklemişti.

Yaşlı kadın, «Rosa,» diye seslendi. Sonra da Portekizce bir şeyler söyledi.

Eşikte bir çocuk belirdi. Kate'in kalbi durdu adeta. Artık Mr. Lister'ın, «Rose uzun süre karanlık bir odada kalmış bir bitkiye benziyor,» diye şikâyet ettiği zaman ne demek istediğini anlamıştı. Çocuk güzeldi aslında. Fakat yaşına göre çok zayıf ve boyluydu. Eski moda kolalı dantel bir elbise giymişti. Bunun altında yine kolalı kat kat iç etekleri olduğu belliydi. Küçük kız ellerini birbirine kenetleyerek sessizce Kate'i süzdü. Siyah gözleri koskocamandı. Uçuk yüzünde insanın kalbini burkan olgun bir insan ifadesi vardı. Yumuşak sarı saçları sıkıca taranmış ve tepesinde küçük bir topuz yapılmıştı. Kate, «Onun saçlarını omuzlarına bırakmalı,» diye düşündü. «Kendisine ince, pamuklu bir elbise giydirmeli.» Genç kızın ağzı kurumuştu. Nasıl davranacağını bilemiyordu. Nihayet elini uzattı.

— «Merhaba Rose.. Ben Kate'im.»

O zaman korkunç bir şey oldu. Çocuk titredi. Döndü avaz avaz, «Anna.. Anna.. Anna..» diye haykırarak odadan kaçtı.

Kate'in eli yanına düştü. Genç kız bir an yaşlı kadının boncuk gibi gözlerindeki zafer dolu pırıltıyı farketti. Sonra Senhora Dominguez başını eğdi. Sert sesindeki istihkârı gizlemeye çalışarak sahte bir merhametle, «Biraz sabırlı olmalısınız,» dedi. «O çok küçük. Siz ise bir yabancısınız. İşiniz hiç kolay değil.»

Kate, öfkeyle sarsıldı. «Bunu biliyorum.» Bir taraftan da,

«Demek böyle,?» diye düşünüyordu. Yaşlı kadının sözlerindeki gizli tehdidi farketmişti. Fakat yine de elinden geleni yapacak ve ilk iş çocuğun kendisinden neden o kadar korktuğunu anlamaya çalışacaktı. «Senhora, odama gidebilir miyim? Yıkanmak, eşyalarımı yerleştirmek istiyorum.»

— «Ah, tabii.» Kadının boncuk gözlerinde kinle karışık bir alay vardı şimdi. Kate'e odasının yerini tarif etti. Sonra da yandaki iskemlede duran işlemesini alarak bunun üzerine eğildi.

Kate, kızardı. Sanki o bir hizmetçiymiş gibi davranıyordu kadın. Genç kız dişini sıktı. Her şeye katlanmaya çalışacaktı.

Kate, odasına girer girmez yeniden sarsıldı. Bu eski püskü eşyalarla döşeli oda öyle karanlıktı ki. Parlak güneş, mavi deniz ve o güzel villâlarla taban tabana zıttı. Köşeye konulmuş olan dar karyoladaki yatak gayet sertti. Tuvalet masasının aynası hem lekeli, hem çatlaktı. Köşede küçük bir lavabo vardı. Ama soğuk su musluğundan bir iki damla bir şey akıyordu. Sıcak su musluğu ise işlemiyordu bile. Kate, iç sıkıntısını yenmeye çalışarak perdeleri açtı. O zaman biraz sevinir gibi oldu. Odanın önünde küçük bir balkon vardı. Bir iskemle konulmuştu buraya. Balkondan o masmavi deniz de gözüküyordu.

Kate bir süre manzarayı seyrettikten sonra bavullarını açtı. Mr. Lister fazla elbise getirmemesini söylemişti. «Lüzumlu şeyleri Mozambik'te alırsınız. Ve bunları bir nevi üniforma sayarsınız. Ben faturaları öderim. Orası çok sıcak olur. Onun için havaya uygun kılıklara ihtiyacınız olacak.»

Kate, yanındaki en ince elbiseyi giydi. Uçuk sarı şifondandı bu. Ama on dakika sonra tekrar ter içinde kaldı genç kız. Odanın biraz serinleyeceğini umarak kapıyı açtı. Tuvaletin önüne oturarak saçlarını fırçalamaya başladı.

Bir iki dakika sonra bir ayak sesi duydu. Kate, adeta nefesini tutarak fırçayı bıraktı. Çabucak Portekizce - İngilizce lugatı aldı. Ağır ağır okumaya başladı. «Lavor as maos.. Bom dias..»

Yumuşak bir kahkaha duydu. Sonra taze bir ses «Yanlış,» dedi. «Yanlış.. Lavos as maos-bom dias.»

Kate kederli kederli, «Ah,» diye mırıldandı. «Ben bu Portekizceyi hiç bir zaman öğrenemeyeceğim. Ama bu dili bilmem lâzım.» Şimdi aynadan Rose'u görebiliyordu. Çocuk kapıda durmuştu. Her an kaçmaya hazırmış gibi bir hali vardı.

Rose, «Neden bilmem lâzım?» diye sordu.

— «Çünkü Rosa'yla konuşmak istiyorum.» Kate nefesini tutarak bekledi. Küçük kızın kendisine yaklaştığının farkındaydı.

Rosa ağır ağır, «Ama ben İngilizce biliyorum,» dedi.

Kate, cesaretini toplayarak dönüp baktı. «Ama ben seninle İngilizce konuştuğum zaman korktun.»

Rosa, başını salladı. «Ben o yüzden korkmadım ki.»

Kate, şefkatle, «O halde neden korktun?» diye sordu.

Rosa, dudaklarını yaladı. «Çünkü..»

Öfkeli, sabırsız bir ses duyuldu. «Rosa, Rosa.»

Çocuğun hali hemen değişti o zaman. Yüzü adeta yaşlandı, gözleri korkuyla iyice irileşti. Kate'e bakmadan usulca odadan fırladı. Genç kız çok sarsılmıştı. O yaşta bir çocuğun bu kadar korkması... Usulca, sessizce hareket etmeye çalışması feci bir şeydi. Ama kendisi kazançlı sayılırdı. Çocuk ona güvenmeye başlamıştı.

Gong sesini duyan Kate, hemen koridora çıktı. Öğle yemeğini haber veriyordu. Kadın sanki Kate kendisini saatlerden beri bekletiyormuş gibi bir tavırla etli ellerini kavuşturmuş oturuyordu.

3

Kate'i görünce ayağa kalkarak yemek salonuna geçti. Bu odanın da pencereleri iyice kapatılmıştı. İçerisi gayet karanlıktı. Kate, sofraya iki servis konulmuş olduğunu görünce durumu anladı.

Kırmızı uzun bir elbise giymiş, kolalı bir önlük takmış bir zenci kızı hizmet ederken, o da yaşlı kadına, «Çocuk bizimle yemek yemeyecek mi Senhora?» diye sordu.

Yaşlı kadın, ağzı yemek dolu bir halde cevap verdi. «Çocuk daima Anna'yla yemek yer. Böylesi daha iyi.»

Anna kimdi acaba? Fakat yemeğe iyice dalmış olan kadına bakan Kate, bunu sormaktan vazgeçti. En son kremalı tatlıyla, sade kahve getirildi. Senhora Dominguez, o zaman arkasına yaslanarak derin bir nefes aldı. Gözlerini Kate'in yukarısında bir noktaya dikerek, konuşmaya başladı. Sanki düşüncelerini yüksek sesle açıklıyormuş gibi bir hali vardı.

— «İşte bunu anlayamıyorum.. Hiç bir zaman anlıyamayacağım. O öyle güzel ki.. Şahane.. Hayat ne garip? O, adamı bütün kalbiyle de seviyor. Neden adam bu kadar hain? Bir kadının kalbini kırmak doğru değildir. Aptallık ve ihtiyatsızlıktır bu.» Birdenbire Kate'e baktı. Küçük siyah gözleri kin ve nefret do-

luydu. «Mozambik'in havasının İngiliz Matmazele yarayacağını hiç sanmıyorum.»

Kate, irkildi. Ne yapacağını şaşırmıştı. Neyse ki o sırada kapı açılarak zenci kız içeri girdi ve sofrayı toplamaya başladı.

Senhora Dominguez, ağır ağır ayağa kalktı. «Siesta zamanı geldi. Rose uykuya dalmıştır bile. Onu rahatsız etmeniz doğru olmaz. Çay saatinde buluşuruz. İngilizler çaya meraklıdır değil mi?» Odadan çıktı.

Kate bir an olduğunu yerde kala kaldı. Ne yapacağını bilmiyordu. Sonra odasına giderek balkona çıktı. Dirseğini trabzona dayayarak şehri seyretmeye başladı.

Sonra koridordan akseden topuklu iskarpinlerin sesini duyunca yerinden fırlayarak odasının kapısına koştu. Bir kapının açıldığını işitti. Bunu kalın ve ahenkli bir ses izledi.

— «Ah, Mariana.. Pek hoşsun yine..»

Kate, donmuş gibi durdu.

Tatlı, hafif boğuk bir ses, «Randel,» dedi. «O kız geldi.» Kadının sesinde keder ve hüzün vardı. «Hiç bir şey anlıyamıyorum Randel. Bunu bana nasıl yapabildin? Ben Rosa'yı kendi kızımmış gibi seviyorum. Onu benden nasıl uzaklaştıracaksın?» Mariana'nın sesi yükseldi, sonra tekrar alçaldı. «Ah, Randel..» Kate Mariana'nın uzun boylu genç adama sokularak onun yüzüne baktığını düşündü. Fakat Lister kadının istediği gibi hareket etmemişti anlaşılan. Zira Mariana, «Demek Rosa'yı o alelâde İngiliz kızına teslim edeceksin?» dedi. Sesi istihkâr doluydu.

Randel Lister, sabırla, «Mariana, bu meseleyi belki yüz defa tartıştık,» diye cevap verdi. «Senin artık bu durumu kabul ettiğini sanıyordum.»

Mariana'nın sesinin ifadesi tekrar tekrar değişti. Şimdi melodrama kaçan bir tavırla konuşuyordu. «Bana güvenmiyor musun? Bana? Nasıl bu kadar zalim olabiliyorsun, Randel? Bu

kadar yıl Rosa'yı kendi çocuğummuş gibi sevdim. Zaten o benim çocuğum sayılır. Kız o kadar sıhhatli ki..»

Genç adam, öfkeyle, «Rose hem çok zayıf,» dedi. «Hem de pek renksiz.»

— «Randel.» Mariana'nın sesi ıstırap doluydu. «Böyle kötü bir şeyi nasıl söyleyebiliyorsun? Tropiklerdeki her çocuğun rengi soluktur. Hiç kimse güneşte rahatça oturamaz ki. Rosa güneşlenecek olursa çok geçmeden hastalanır. Herkesin başına geçer güneş. Bize kızın çok sessiz ve uslu olduğunu söylüyorsun. Bir çocuğun uslu olması kötü bir şey midir? Hakikaten siz İngilizler söylendiği kadar delisiniz.»

— «Mariana, 'Kuduz köpeklerle İngilizler öğle güneşinde dolaşırlar, derler.» Mr. Lister'in sesi alaycıydı. Kate, «Galiba Mariana'nın hırçınlıklarına alışmış,» diye düşündü. «Bunlara aldırmıyor artık..»

Mariana, yeniden saldırıya geçti. «Benim küçük Rosa'm... O çok mutlu.»

Kate, neredeyse dışarıya fırlayarak, «Yabancı,» diye bağıracaktı. Çocuğun hiç de mutlu olmadığını çabucak anlamıştı.

Mariana'nın sesi ise yeniden değişmişti. «Çok zor durum bu..» Kadının sesi titriyordu. «Hiç bir zaman başarılı olamayacak..»

— «Mariana, zor olan bir şey yok. Bir kaç gün sonra, şimdiye kadar Kate'siz nasıl yapabildiğinizi düşüneceksiniz. Boş zamanın daha fazla olacak. Daha çok gezeceksin.» Sesi yine alaycıydı genç adamın. «Ha, evet.. Lütfen Kate'e kendisiyle konuşmak istediğimi söyler misin?»

Mariana, istihkârla, «O kız uyuyor,» diye homurdandı. «İşe daha bugün başladı ve hemen gidip yattı.»

Kate, dışarı fırlamamak için kendisini zor tuttu.

Mariana, «Sen çok hainsin, Randel,» dedi. «Herkesin bana güleceğini anlamıyor musun? Eğer Rosa'nın bir İngiliz kızı gibi yetiştirilmesini istediğini söyleseydin, bunu da yapardım.» Lister bir kahkaha attı. Mariana'nın sesi öfkeyle tizleşti. «Sen kalpsizin birisin. Buraya geliyorsun ama beni görmeye değil. Bir zamanlar beni görmek, beni sevmek için sabırsızlanırdın. Ama şimdi o kızı görmek istiyorsun. Pekalâ.. Nasıl olsa aptallık ettiğini anlayacaksın. Ama bırak kız daha uyusun. Biz de konuşalım.»

— «Mariana, işim var benim. Ve Kate Williams'ı görmek istiyorum.»

Mariana, yalvardı. «Randel.. Ne olur? Ben fazla bir şey istemiyorum ki..»

Kate, kapının kapandığını işitti. Dönerek tuvalet masasına gitti. Bal rengi saçlarını fırçaladı. Kapının tekrar açıldığını duyar duymaz da koridora fırladı.

— «Mr. Lister,» diye başladı. «Ben uyumuyordum. Sizi bekliyordum.»

Randel Lister ona doğru dönmüştü. Uzun boylu genç adam, son derecede şık kurşuni bir elbise giymiş, yakasına bir gardenya takmıştı. Yine kibirli bir hali vardı. Gri gözleriyle Kate'i süzdü. Sonra da başını hafifçe çevirdi.

Kate o zaman Mariana'yı gördü.

Ve genç kız o vakit sinsi savaşı hiç bir zaman kazanamayacağını da anladı.

Mariana'nın kalp biçimi ince yüzüne, inanılmayacak kadar uzun kirpiklerin gölgelediği iri kara gözlerine, ihtiraslı, dolgun dudaklarına bakan hangi erkek ona kapılmazdı? Uzun boylu,

ince kadın, biçimli vücudunun bütün hatlarını ortaya koyan, koyu mercan rengi bir elbise giymişti.

Kate, «Tevekkeli değil,» diye düşündü. «James, Mr. Lister'in, Mariana'ya nasıl dayanabildiğini düşünüyordu..»

Genç adam, kıza doğru geldi. «İyice yerleştin mi Kate?» Sesi neşeliydi. Sonra Mariana'ya doğru baktı. «İşte bu Miss Kate Williams. O senin yükünü hafifletecek. Kate, bu Rose'un teyzesi Mariana Dominguez. İkinizin çabucak arkadaş olacağınızı umuyorum.»

Kate, Mariana'nın gözlerinin gizli bir alayla parladığını farketti. Herhalde genç kadın, «Bu erkekler de ne kadar aptal oluyorlar,» diye düşünüyordu. Sonra Mariana, «İngilizlerle Portekiz kızlarının dost olması zordur.» dedi. «Bizim değişik prensiplerimiz vardır.»

Kate öfkesinden kıpkırmızı kesildi. Randel Lester çabucak araya girdi. «Orası muhakkak. İşte o yüzden insan yabancılara karşı ilgi duyar. Mariana'ya bakarken yüzünde acaip bir ifade belirmişti. Sonra Kate'e döndü. Çehresi şimdi sakin ve ifadesizdi. «Rose'u gördün mü Kate?»

Mariana, Kate'e fırsat vermedi. Çabucak, «Hiç de başarılı bir karşılaşma olmadı bu,» diye atıldı.

Kate'in yanakları hâlâ kırmızıydı. «Rose'un beni ilk gördüğü an sevmesini bekleyemezdik. Onun başlangıçta bana bir yabancı gözüyle bakması normal..»

Fakat genç adam, kaşlarını çatmıştı. «Acaip.. Halbuki ben..» Tereddütle durakladı.

Yan gözle Mariana'ya bakan Kate kadının yüzündeki zafer dolu ifadeyi farketti. Onun önünde Mr. Lister'e durumun ciddiliğini nasıl anlatabilirdi? Genç kız, derin bir nefes aldı. «Mr. Lister, bu işin kolay olmayacağını bilmelisiniz. Rose'la ilk defa karşılaştık. Onunla konuşacak zamanımız bile olmadı.» Marla-

na'nın konuşmak üzere olduğunu sezerek sesini yükseltti. «Benden çocuğunuzla hemen arkadaş olmamı bekleyemezsiniz. Çünkü benim Rosa'yla yalnız kalmama izin vermiyorlar.»

Korkunç, bir sessizlik oldu. Mr. Lister, bu sözlere inanmamış gibi Kate'e bakıyordu. «Fakat bu...»

— «Saçma diyecektiniz galiba?» Kate iyice öfkelenmişti. «Saçma değil Mr. Lister. Ben geldiğim zaman Rose sokaktaydı. Geri döndüğü zaman kendisini bir dakika görebildim.»

Mariana, kin dolu bir sesle, «Ve çocuk avaz avaz bağırarak kaçtı,» dedi.

Kate, «Evet, kaçtı.» diye başını salladı. «Çünkü Rose'a çocuğu korkutacak bir şey söylenmişti. Ben adımı söyler söylemez, bağırarak kaçtı. Onun peşinden gitmeme izin verilmedi. Rose yemekte de sofrada da yoktu. Daha sonra bana Anna'nın onu yatırdığı, yanına gitmemem lâzım geldiği söylendi. Bu şartlar altında kızınızla ahbap olmadığım için bana kızamazsınız, Mr. Lister.»

Kate, boş yere nefes tüketmiş olduğunu anladı. Zira, Mariana, Mr. Lister'in koluna girerek başını onun omzuna dayamıştı. Genç adam adeta tiksintiyle Kate'e bakıyordu. «Senin sinirlerin bozulmuş Miss Williams. Biraz dinlenirsen herhalde kendini toparlarsın.» Genç kıza kartını verdi. «Bu büromun adresi. Yarın onbirde bana gel. Seninle bu meseleyi etraflıca konuşalım. Tabii elbise alman da lâzım. Burasının sana çok sıcak geldiği muhakkak. İyi günler..»

Döndü. Mariana, elini uzatarak onun yanağına dokundu. Uzun kirpiklerinin altından genç adama bakıyordu. Sonra Kate'e bir göz attı. «Miss, anneme bu gece geç döneceğimi söyle.»

Mr. Lister'le uzaklaştı. Genç adam çok işi olduğunu söylemişti ama Mariana'yı gezmeye götürdüğü anlaşılıyordu. Kate,

üzüntüyle odasına döndü. «İkinci ravundu da Dominguez'ler kazandı.» diye düşünüyordu. Yatağına uzanarak, uykuya daldı.

***

Kate uyandığı zaman bir müzik sesi duydu. Çabucak giyinerek sesin geldiği tarafa doğru gitti. Bir odada radyo çalıyor, bunun önünde oturan Senhora Dominguez iş işliyordu. Kate içeri girince sert sert kıza baktı. «Evet, Miss?»

Kate, Mariana'nın sözlerini tekrarladı. Yaşlı kadının gözleri sevinçle parladı o zaman. «Çok iyi. Herhalde siz de meşgul olacak bir şey bulursunuz.»

Kate, ona hayretle baktı. «Rosa nerede?»

Yaşlı kadın, tekrar işlemesinin üzerine eğilmişti. Kate'e cevap verirken başını kaldırmak lüzümünü bile duymadı. «Her zamanki gibi gezmeye çıktı.»

Kate, biraz bekledi. Ama odaya dolan sessizlik gitgide sıkıcı bir hal alıyordu. Genç kız dönerek odadan çıktı. Çabucak aşağıya indi. O sakat kız kontuarın arkasındaydı. Kate'i görünce gülümsedi. «Ben Natala Viera'yım.»

— «Ben de Kate Williams..» Genç kız bir an durdu, sonra da acı acı ekledi. «Benimle konuşmaya tenezzül edecek birinin olması iyi bir şey.»

Natala, ona anlayış ve merhametle baktı. «Ah Miss Williams, korkarım hiç rahat değilsiniz.»

Kate, derin bir nefes alarak gülümsemeye çalıştı. «Orası öyle.. Neyse biraz da sizden bahsedelim. Siz spastiksiniz değil mi? Ben spastik çocuklar kısmında da çalıştım. Bu derdin ne kadar üzücü olduğunu bilirim.»

Natala, ona minnetle baktı. «Çok anlayışlısınız. Buradakiler

benden tiksiniyorlar. Sanki ben cüzzamlıymışım gibi davranıyorlar.»

Kate, öfkeyle, «Aşağılık insanlar olmalıdır onlar.» dedi. «Aslında onların size hayran olmaları lâzım. Benim olduğum gi bi.»

Natala'nın gözleri doldu. «Ah çok teşekkür ederim.»

İki kız bir süre dostça konuştular. Daha sonra Kate, Mrs. McCormack'a telefon etti.

***

McCormack'ların evi şahaneydi. Kate çok hoşlandı villâdan. Robert Lister'in oturduğunu sandığı tarzda bir yerdi burası.

Genç kız, Mrs. McCormack'a bütün olanları anlattı. Yaşlı kadının yüzünde hem üzgün ve hem de hayret dolu bir ifade belirmişti. Genç kızın sözleri sona erince, «Doğrusu çok şaşırdım,» dedi. Ben Mr. Lister'in daha anlayışlı ve akıllı bir insan olduğunu sanıyordum. Çok kötü davranmış o, yavrum. Ayrıca seninle gelmeli ve seni Dominguez'lerle tanıştırmalıydı. Bundan başka, Dominguez'lerin senden hiç hoşlanmayacaklarını da bilmeliydi. Bir budala gibi onların sana hemen ısınıvereceklerini sanmış.»

Daha sonra kadın Kate'e Randel Lister'in daima Aviz otelinde kaldığını söyledi. «Ama o bu sefer Lourenço Margues'de altı ay kalacak. Onun için möbleli bir villâ tutabilir.

Kate, «Ah, keşke.» dedi. «O pansiyon o kadar eski ve karanlık ki. Ayrıca Dominguez'lerin benden nefret etmeleri her şeyi çok zorlaştırıyor.» Bir an durdu sonra da ekledi. «Mariana çok güzel bir kadın.»

— «James de öyle söylüyor. Bana onu anlatsana.»

Kate, bu isteği yerine getirmeye çalıştı. Fakat Mariana'nın hafifçe boğuk sesini, ateşli güzelliğini tarif etmek o kadar zordu ki.

Mrs. McCormack, «Mr. Lister kadına aşık mı?» diye sordu. Sanki bu bir nevi hastalıkmış gibi konuşmuştu.

Kate, «Bilmiyorum,» dedi. «Ama Mariana'ya aşık olmaması imkânsız. Mariana, hem çok güzel hem de çok kuvvetli bir kişiliği var.»

Kadın, «Belki,» diye mırıldandı. «Ama Mr. Lister'in çocuğuna bakılması için seni tuttuğunu unutma.»

Genç kız pansiyona döndüğü zaman bu sözleri düşünüyor ve bütün cesaretini toplamaya çalışıyordu. Fakat merdivenden çıkarken yine o eski endişelere kapılmıştı. Odasına gitmek için tam koridora saptığı sırada bir ses duydu. «Buraya gelin Miss.»

Bu bir emirdi. Kate, Senhora Dominguez'in odasına girdi. yaşlı kadın ayaklarını pufa dayamış hâlâ iş işliyordu. Genç kız onun isteği üzerine zile bastı. Biraz sonra bir tepsiyle kahve ve kremalı pastalar geldi. Kate, kadını kızdırmayı istemediği için mecburen pasta yedi, fazla şekerli kahveden içti.

Bu iş sona erdiği sırada Kate, çocuğun sesini duydu. Bu defa fırsatı kaçırmamak niyetinde olduğu için hemen ayağa kalktı. «Rosa. Ben..»

Yaşlı kadın bir kraliçe azametiyle elini salladı. «Oturun.» Sesi haşindi. «Size oturmanızı söyledim, Miss.»

Sesi o kadar hiddetliydi ki, Kate baş eğmekten başka çare bulamadı.

— «Çocuğu Anna'ya bırakın. Böylesi daha iyi.» İstihkârla ekledi. «O Anna'ya alışık. Siz ise bir yabancısınız.»

Kate, derin bir nefes alarak, «Fakat Senhora,» diye itiraz ettl. «Ben hiç bir şey yapmazsam, Rosa bana nasıl alışır?»

Yaşlı kadın, boncuk gözlerinde müthiş bir alayla kızı süzdü. «Sırası gelince o da olur.»

Kate, gözlerini ellerine dikti. «Ne yapmaya çalışıyorlar?» diye düşünüyordu. «Mr. Lister'in, beni kovmasını mı sağlayacaklar? Yoksa durmadan beni engelleyerek Mr. Lister'e şikâyet etmeme ve böylece onun düşmanlığını üzerime çekmeme mi sebep olacaklar? Yoksa beni buradan kaçırmaya mı çalışıyorlar?» Genç kız başını kaldırarak terbiyeli terbiyeli gülümsedi. «Haklısınız.»

O akşam genç kıza saatler geçmek bilmiyormuş gibi geldi. Daha sonra yine Senhora'nın emriyle gidip duş yaptı ve akşam yemeği için giyindi.

Yemekten sonra odasına giderken acaip bir şarkı duydu. Galiba Anna, Rosa'ya bir ninni söylüyordu. Fırsattan faydalanmaya karar veren Kate dönerek çabucak şarkının geldiği odanın kapısına vurdu. Ve içeri girdi.

Rosa yataktaydı. Kate'i görünce doğrulup oturdu. Gözleri korkuyla irileşmişti. «Anna.»

Sofrada servis yapan tombul zenci kız hemen çocuğun yanına sokuldu. Kate'e öfke ve korkuyla, meydan okurmuş gibi bakıyordu.

Kate, üzüntüyle durakladı. Rosa ondan korkuyordu. «Neden hemen içeri daldım?» diye düşündü. «Niçin sabretmedim?» Sonra şefkatle, «Sana iyi geceler demeye gelmiştim, Rosa,» diye mırıldandı. «Bana bunun Portekizcesini öğretmez misin?»

— «Boa noite.» Rosa'nın sesi titriyordu, vücudu korkudan kaskatı kesilmişti.

Kate'in içinden ağlamak geliyordu. «Boa noite, Rosa..»

Dönerek odadan çıkarken, çocuğun Anna'nın boynuna sarıldığını farketti.

***

Kate, erkesi sabah Mr. Lister'le yapacağı konuşma için dikkatle giyindi. Genç kız hole çıktığı zaman Mariana'yla karşılaştı. Kadının arkasında eski, şeffaf siyah bir sabahlık vardı. Saçlarını bigudilere sarmıştı. Boyasız olduğu için rengi sarı duruyordu. Kate, «Mr. Lister Mariana'yı bu halde görseydi, onu yine de sever miydi?» diye düşündü. «Ama herhalde severdi. Zira Mariana bütün pasaklılığına rağmen yine de güzel.»

Mariana, tatlı tatlı, «Güzel güzel uyuduğunu umarım,» dedi.

Kate, terbiyeli bir tavırla, «Evet uyudum.» diye cevap verdi. «Teşekkür ederim.»

Mariana, neşeyle güldü. «Ben uykumu hiç alamadım. Randel beni eve getirdiği zaman çok geçti. Onunla saatlerce dansettik. Hemen eve dönmemi istemedi.»

Kate, farkına varmadan yumruklarını sıktı. Mariana'nın kendisine nispet verdiğini anlıyordu. Yine nazik nazik, «Eğlendiğinize memnun oldum,» dedi.

— «Bundan eminim.» Mariana gülümsüyordu ama bakışları sertti. «Randel'le ben birbirimizi uzun yıllardan beri tanıyoruz. Onunla çok da samimiyiz. Anlıyor musun?»

Kate başını salladı. «Anlıyorum.» Sonra da hızla Mariana'nın yanından geçerek merdivenlerden indi. Pansiyondan çıkarken ona sanki çok çirkin ve iğrenç bir şeyden kaçmış gibi geliyordu.

Yarım saat sonra Randel Lister'in karşısındaydı genç kız. Adam başını eğmiş bir şeyler yazıyordu. Ayakta bekleyen Kate

de bakmamıştı. Odada derin bir sessizlik vardı. Nihayet Lister kafasını kaldırarak genç kızı süzdü. Bakışlarında ısrar, şüphe ve Kate'in anlıyamadığı bir şey daha vardı.

Genç kız, bütün cesaretini toplayarak, soğuk soğuk, «Günaydın, Mr. Lister,» dedi.

Genç adam o zaman ayağa kalktı. Kızı bir koltuğa oturttu, ona sigara ikram ettikten sonra yerine geçerek Kate'e gülümsedi. Soğuk, hesaplı bir tebessümdü bu. Kate, avuçlarının terleyiverdiğini hissetti. Mariana'nın adama iyice işlemiş olduğu anlaşılıyordu.

Odada yine derin bir sessizlik vardı. Karşılıklı birbirlerini süzüyorlardı. Nihayet Kate, gayet resmi bir tavırla, «Mr. Lister,» dedi. «Sizinle düştüğüm durum hakkında konuşmam lâzım.»

Genç adam koltuğunda arkasına yaslandı. Hafifçe gülümsüyor, parmaklarını büküp duruyordu. «Evet?»

Ne sesi, ne de sorusu genç kıza cesaret verecek gibiydi. Kate, derin bir nefes aldı. «Mr. Lister, ben çok zor durumdayım.»

4

Lister, güldü. Kate nefesini tuttu o zaman. Dünyada başka bir erkek bu kadar tatlı ve etkili bir şekilde gülümseyebilir miydi?»

Genç adam, ağır ağır, «Kate,» dedi. «Bunu anlıyorum. Fakat ben de zor durumdayım. Dominguez'ler. Onlar bana ve Rosa'ya karşı o kadar iyi davrandılar ki. Bu meselenin onları bu kadar kıracağı hiç aklıma gelmemişti. Eğer bunu bilseydim.» Bir an durdu.

Kate, kalbi çarparak onun devam etmesini bekledi. Fakat Lister başka bir şey söylemeyerek dalgın ve kederli bir tebessümle genç kıza baktı. Kate o zaman ne yapması gerektiğini anladı. Genç adamın bakışlarındaki hayal kırıklığını farketmemesi için başını önüne eğerek, «Anlıyorum,» dedi. «İngiltere'ye dönmenin daha iyi olacağını düşünüyorsunuz.»

Lister'in şiddetle itiraz etmesi kızı şaşırttı. Genç adam bağırdı, «Ne münasebet.» Kate'a sanki kız çok kötü bir şey söylemiş gibi öfkeyle bakıyordu. Sonra istihkârla, «Yoksa bu işi kabul ettiğine pişman mı oldun?» diye sordu.

Kate, öfkeleniverdi. Şimdi yanakları hiddetle kızarmış, gözleri ateş saçmaya başlamıştı. «Ne münasebet. Burada kalmayı

ve kızınıza bakmayı istiyorum. Fakat şimdiye dek olanlar fikrinizi değiştirdiğinizi düşünmeme sebep oldu. Belki de Maric..» Kate durakladı. Sonra, «Belki de Dominguez'lerin Rosa'ya bakmaya devam etmelerini istiyor dedim.»

Lister'in yüzündeki öfkeli ifade kaybolmuştu. «Bunu da nereden çıkardın?»

Kate, genç adamdan korkmuyordu artık. «Size gerçeği söylememi istiyor musunuz?» diye sordu.

Genç adam usulca gülümsedi. Kate, kendisini zorlayarak gözlerini ondan kaçırdı. Lister'in ince, yakışıklı yüzüne bakmamaya çalışıyordu. Adam mırıldandı. «Evet, lütfen, Lütfen gerçeği açıkla..»

Kate, konuşmaya başladı. Sesi soğuk ve resmiydi. Lister'e bakmadığı için onun sözlerini nasıl karşıladığını da bilmiyordu. Genç adama çocukla ilk karşılaşmasını, Rosa'nın korkusunu, yaşlı Senhora'nın küçüğün Anna'ya bırakılması konusundaki ısrarlarını anlattı. Gözlerini ellerine dikmişti. Rosa'nın korkusunun ona sokulmasını engellediğini açıklarken sesi hüzünlüydü. «Anlayacağınız, bu benim bir kaç saat içinde halledebileceğim bir mesele değil, Mr. Lister. Kızınız şimdiye kadar Dominguez'lerle Anna'dan başkasını görmemiş. Ben onun için bir yabancıyım. Korkarım Rosa'yı benimle.. Dostluğunun hiç de hoş sonuçlar vermeyeceğine inandırmışlar. Rosa'nın benden ne kadar korktuğunu, Anna'nın boynuna nasıl sarıldığını bir görseniz..»

Lister, ağır ağır, «Rosa senden mi korkuyor?» diye sordu.

Kate, başını kaldırarak ona baktı. Genç adamın yüzünde hayret ve öfke vardı ama şüphe yoktu bu sefer. Lister, öne doğru eğildi. «Bunun sebebini tahmin edebilir misin?»

Kate, durakladı. Hem gerçeği açıklamak, hem de diplomatça davranmak zor olacaktı. «Mr. Lister, benim buraya gelmem Senhora için ağır bir şey olmuş sanırım. Yaşlılar yeni durumlara kolay kolay alışamazlar. Anna ise bu yüzden kendisini istemeyeceklerini düşünüyor sanırım. Kız Rosa'ya çok düşkün.» Sustu.

Lister, «E?» dedi.

Kate, yine tereddütle ona baktı. Sonra parmaklarını birbirine kenetleyerek, «Dominguez'ler beni kabule yanaşmadıkları takdirde işim çok güçleşecek, Mr. Lister,» diye mırıldandı. «Bu ara kendimi istenmeyen, iç sıkıcı bir insan gibi görüyorum.» Sesi titremeye başlamıştı. «Rosa'nın güvenini kazanmam imkânsız. Kızınız, büyük annesinin beni tasvib ettiği takdirde bana yaklaşabilir ancak. Ama Dominguez'ler bana istenmeyen, kızılan bir yabancı gibi davranmaya devam ettikleri sürece, kızınız da bana karşı aynı hisleri duyar.»

Kate, tekrar Lister'e baktı. Genç adam yüzünde ciddi bir ifadeyle başını sallıyordu. «Bu çirkin durumdan sadece kendimi kabahatli tutuyorum, Kate. Demin de söylediğim gibi onların Rosa'yı ne kadar çok sevdiklerini hesaplayamadım. Bu kadar kırılacaklarını da.. Fakat İngiltere'ye döndüğüm zaman Rosa'yı yatılı okula göndermek niyetinde olduğum için..» Durakladı. «Neden bu tavrı takınıyorsun?» Sesi sertleşmişti. «Seni altı ay için tuttuğumu biliyorsun.»

Kate, kendisini toplamaya çalıştı. Yüzünde şaşkın ve üzgün bir ifade belirmiş olduğunu biliyordu. Bütün cesaretini toplayarak, «Ben Rosa'ya acıyordum,» dedi. «Tam bana alıştığı sırada benden uzaklaştırılacak. Bu sefer de tamamiyle değişik bir hayata uymaya çalışacak. Bazı kimseler için yatılı okul çok iyidir ama..» Lister'in gözlerindeki ifadeden çok ileri gitmiş

olduğunu anlayarak durakladı. Genç adamın patlamasını bekledi.

Fakat Lister gayet soğuk bir tavırla, «Kızımla şimdiye kadar ancak dört beş kelime konuşmuşsun,» dedi. «Buna rağmen Rosa'nın geleceğiyle pek yakından ilgileniyorsun.»

Bu sözler Kate'nin yeniden kızmasına sebep oldu. «Tabii ilgileniyorum. Iyi kalpli her insan da ilgilenir. Rosa küçük bir çocuk. Anne ise kızmış. Babasını pek tanımıyor bile. Sıkıcı ve kasvetli bir evde büyütülüyor. Daima uslu olmak ve büyüklerini memnun etmek zorunda olduğunu sanıyor. Ve şimdi ondan birdenbire halini, tavırlarını değiştirmesi bekleniyor. Altı ay sonra zavallı yeniden bir değişiklik geçirecek.» Kate kendisini toplamaya çalıştı. Derin bir nefes alarak, «Affedersiniz, Mr. Lister,» dedi. «Benim böyle tenkitlerde bulunmam doğru değil. Özür dilerim. Sadece.. Sadece Rosa'nın benden o kadar korkması çok ağrıma gidiyor.» İstememesine rağmen sesi birdenbire boğuklaştı. «Şimdiye kadar hiç bir çocuk bana öyle dehşetle bakmadı. Rosa'yı mutlu görmek için çok şey verirdim.» Kate, gözlerini kırpıştırarak burnunu sildi. Odaya derin bir sessizlik çökmüştü.

Lister, tekrar konuşmaya başladığı zaman sesi tamamiyle değişmişti. «Teşekkür ederim Kate. Ben bunu hak etmiştim. Bu acı durumu düzeltmek için elimizden geleni yapmalıyız. Bana inan. Rosa'nın tam bir İngiliz kızı gibi olmasını istiyorum. Dediğin gibi o gülmeli. Yaramazlık etmeli, mutlu ve normal bir çocuk olmalı. Dominguez'lerin durumu gereksiz yere güçleştirdikleri konusunda da seninle aynı fikirdeyim. Bunu kabul etmeli ve her milletin belirli bir duruma başka açıdan baktığını bilmeliyiz. Dünyanın şimdiki halinin bir sebebi de bu olmalı.» Kate'e gülümsedi.

Genç kız, yeniden onun sihirine kapıldığını anladı.

— «Ne yapacağız Kate?»

Onun fikrini soruyordu. Kate, konuşmadan önce biraz düşündü. «Bence Senhora'ya çocuğunuza benim bakmamı istediğinizi kesinlikle söylemelisiniz. Rosa'ya bakmadığım takdirde emirlerinize karşı gelmiş sayılacağımı açıklamalısınız.»

— «Bunu yaparım. Anna'yı da savsınlar.»

Kate, üzüntüyle bağırdı. «Olmaz. Bu doğru değil.»

Lister, kaşlarını çattı. «Demin şikâyet ettiğin şeylerden biri de buydu.»

— «Tam anlamıyla bu değildi..» Kate kelimeleri dikkatle seçmeye çalışıyordu. «Rosa'yı Anna'yla paylaşmayı istiyorum. Onlarla birlikte yemek yemeli, dolaşmaya çıkmalıyım. Anna bana Rosa'ya nasıl bakılacağını öğretmeli. Anna'nın atılmasını veya Rosa'nın benimle kalakaldığını, sığınacağı başka kimsesi olmadığını düşünmesini istemem.» Genç kız endişeyle adama baktı. «Bu kolay olmayacak Mr. Lister. Fakat sabırlı davrandığım takdirde hem Rosa, hem de Anna onların dostu olduğunu anlarlar sanırım. Böylelikle onların güvenini kazanabilirim. Yalnız...» Kate tereddüt etti. Işin en zor kısmına gelmişti. «Mr. Lister, sadece sizden emir aldığımı herkese açıklar mısınız?» Genç adamın kaşlarını çattığını gördü. «Mr. Lister, bir kaç efendiye birden hizmet etmek çok zordur.» Kate yine sustu. Sonra da derin bir nefes alarak, «Ben de elimden geleni yapacağım,» diye ekledi. «Onları kızdırmamaya çalışacağım.»

Mr. Lister, hafifçe gülümsedi. Sonra da saatine bir göz attı. «Zaman ne çabuk geçmiş..» Cüzdanını açarak genç kıza bir tomar para verdi. «Şimdi alış verişe çık ve bu memlekete uygun elbiseler al.» Bir kahkaha attı. «Onları birer üniforma say ve hesaplı davranmamaya çalış. İnce elbiselere ihtiyacın olacak

Kate. Madem Rosa ile dolaşmaya çıkacakmışsın.» Ayağa kalktı.

Kate de onu taklid etti. Genç adam, «Saat tam yarımda burada ol,» diye ekledi. «Seni eve götürür ve Senhora'ya da gereken şeyleri söylerim. Oldu mu?»

Kate, elinde paralar durmuş düşünüyordu. Lister çenesinden tutarak başını kaldırınca şaşırdı. Genç adam onu yüzüne bakmaya zorluyordu. Müşfik bir sesle, «Kate,» dedi. «Bana güvenmiyor musun?»

Genç kız yutkundu. Ttitrediğinin farkındaydı. İçin için Lister'in bir dokunuşunun kendisini ne kadar sarstığının farkına varmaması için dua ediyordu. Nihayet, «Mr. Lister,» diye mırıldandı.

Genç adam, güldü. «İyi bildin Kate.» Genç kızı kapıya kadar götürdü. «Ben senin kadar cesur ve azimli değilim.» Kapıyı açarken Kate'e tekrar gülümsedi. «Senin gibi ufacık tefecik bir kız nasıl da böyle mütecaviz olabiliyor?»

Kate, başını kaldırarak ona özür dilermiş gibi baktı. «Ben mütecaviz miydim? Öyle olmak istemezdim. Ama insan ufak tefek olunca, bir hayli gürültü yapmak zorunda kalıyor. Yoksa kimse ona aldırmıyor.»

Kate, asansörle aşağıya inerken kulaklarından hâlâ genç adamın tatlı kahkahası vardı. Daha mutluydu kız. Mr. Lister durumu anlıyordu artık.

Kate, sıcak sokağa çıkarken kendi kendine gülümsüyordu. Biri yanına sokulunca şaşırdı. Uzun boylu, esmer bir gençti bu.

Delikanlı, «Ingiliz Matmazel,» dedi.

Kate, kaşlarını çattı. Sonra da Fadora Pansiyonunda karşılaştığı genci tanıdı. Kendisine sokularak korkmasına sebep olan delikanlıydı bu. Şimdi Kate'in kolunu tutmuş, onu yürütmeye çalışıyordu. «Sizinle birlikte kahve içeceğiz.»

Kate, başını kaldırarak Mr. Lister'in odasının penceresine baktı. Ona orada bir gölge kımıldamış gibi geldi. Ama saçmaydı bu. Herhalde Mr. Lister masasının başına geçerek işine dalmıştı bile.

Genç kız, delikanlıya dönerek, kesin bir tavırla, «Afedersiniz,» dedi. «İşim var benim.»

Genç adam, hayretle kaşlarını kaldırdı. 'Fakat bir kahvecik..»

Kate kesinlikle, «İmkânsız.» dedi.

Kate, telaşla yandaki mağazalardan birine girerken, delikanlı, «Başka bir zaman?» diye yalvarıyordu.

*
* *

Kate, elbise seçerken bir hayli zevkli dakikalar geçirdi. Sonra da telaşla Mr. Lister'in bürosuna koştu. Geç kalmaktan korkmuştu. Genç adam, onu sabırsızlıkla bekliyordu. Asansörle inerlerken Kate'le hiç konuşmadı. Arabada da öyle. Fakat genç adamın yanında olmak kıza yetiyordu.

Kate, daha sonra, «Mesele ne kadar kolaylıkla haloldu,» diye düşündü. Senhora, Lister'le karşı başka türlü davranıyor-Genç adamın sözleri sona erince de şirin şirin gülümsedi.

Gayet tatlı bir sesle, «Ah, şimdi anladım, Senhor,» dedi. «Miss'in zamanının Rosa ve hizmetçiyle geçirmesini istiyorsunuz. Böyle bir şey bizim için..» Cümlesini tamamlamayarak omuzunu silkti. «Ama tabii İngilizlerin başka olduğunu biliyorum.» Sesinde gizli bir istihkâr vardı. «Her zamanki gibi bütün isteklerinizi yerine getireceğiz, Senhor Lister.»

Holde, genç adam Kate'e bakarak gülümsedi. «Meselenin böylece halledilmiş olduğunu umarım.»

Kate de güldü. «Ben de öyle..»

Genç kız, kısa bir süre sonra istediğine erişti. Ama ona gelerek yemeğin hazır olduğunu haber verdi. Genç kızı alarak Rosa'nın gündüzleri oturduğu küçük, karanlık odaya götürdü. Bir hayli endişeli olan Kate, sofrada küçük kızın karşısına oturdu. Rosa sessiz sedasız yemeğini yedi. Gözlerinde acayip bir ifade vardı. Anna ise öfkeyle masanın etrafında dolaşarak servis yapıyordu. Kate konuşmaya, fakat sanki hiç bir şey olmamış gibi davranmaya karar verdi.

Anna, Rosa'yı öğle uykusuna yatırdığı zaman, Kate yine yanlarındaydı. Genç kız pencereden bakarak, farkına varmadan, «Benim odamdan deniz gözüküyor,» dedi.

Rosa'nın cevabı onu şaşırttı. «Ben denizden nefret ediyorum. O sular köpek balığı dolu.»

Kate, hayretle döndü. «Sahi mi? Manzara o kadar güzel ki. Köpek balıkları hiç aklıma gelmedi.»

Rosa, başını salladı. «Denize girdin mi seni yiyorlar.»

Kate, yatağın kenarına ilişti. «Rosa, sahi köpek balıkları var mı? Halbuki ben de yüzmeyi düşünüyordum.»

Rosa «Sen yüzmeyi biliyor musun?» diye sordu. «Suya girersen boğulmaz mısın?»

Kate, başını salladı. «Yüzmesini bilirsen boğulmazsın. Hele suda sırt üstü yatmak pek hoştur. İnsan arkası üstü yatıp gökyüzüne bakar. Dalgalar onu beşikteymiş gibi sallarlar.»

Bu sözler Rosa'yı etkilememişti. «Köpek balıklarının beni yemelerinden korkarım.»

Kate, ona gülümsedi, «Zavallı yavrum,» diye düşünüyordu. «Sen her şeyden korkuyorsun.»

Daha sonra hep birlikte yürüyüşe çıktılar. Kate'le Rosa önden gidiyorlar, Anna ise onların bir kaç adım gerisinden geli-

yordu. Kate küçük kıza gördükleri şeylerin Portekizce adlarını sordu. Ona bunları öğretmek Rosa'nın pek hoşuna gitti.

Daha sonra Anna, Rosa'yı yıkarken Kate geride bekledi. Fakat zenci kız çocuğun yatırılması işini Kate'e bıraktı. Genç kız, Rosa'nın üstünü örterek usulca alnından öptü. «İyi geceler. Güzel rüyalar göreceğini umarım.»

Kate, akşam yemeğini çocuğun gündüz odasında yalnız başına yedi. Belki yaşlı kadın bunun onun için bir ceza olacağını düşünmüştü ama Kate hayatından memnundu.

Genç kız o akşam annesine mektup yazdı. O arada Mr. Lister'i de bir hayli düşündü. Sabahleyin bürosundan çıkarken ona dostça davranmış, fakat genç kız alış verişten döndüğü zaman gayet soğuk bir tavır takınmıştı.

Kate birdenbire Portekizli gençle sokakta karşılaşmasını düşündü. «Yoksa Mr. Lister ona randevu verdiğimi mi sandı? Allahım. O Antonio denilen çocuk hiç de hoş bir tip değil. Ama Mr. Lister'e onunla ahbap olmadığımı anlatamam ki..» Kate üzüntüyle içini çekti.

Ondan sonraki günler Kate yine Rosa ve Anna ile beraberdi. Yürüyüşe çıktıkları zaman zenci kızın öfkesi artıyordu. Kate bunun sebebini pek çabuk anladı. Ama gezmeye çıktıkları zaman Rosa'yı köşeye kadar götürüyor ve orada kendi ahbaplarıyla konuşmaya başlıyordu. Çocuk da sabırla onu bekliyordu.

Bir gün yolun karşı tarafına geçerlerken Rosa, tabii bir tavırla Kate'in elini tuttu. Bunun bir dostluk işareti olduğunu anlayan genç kızın kalbi sevinçten durdu adeta.

Bir başka sabah Kate, Rosa'ya, «Zavallı Anna,» dedi. «Yürümekten hiç hoşlanmıyor o.»

Rosa, başını kaldırarak genç kıza gülümsedi. «O konuşmayı tercih ediyor.»

Kate, tereddütle mırıldandı. «Zavallı Anna.. İstersen onu bırakalım da ahbaplarıyla konuşsun.»

Rosa'nın gözleri parlayıverdi. «Anna çok sevinecek.» Çocuk zenci kıza dönerek Portekizce bir şeyler söyledi. Anna bir an onlara hayretle baktı. Sonra da neşeyle gülerek döndü. Köşedeki gruba katıldı.

Kate rahat bir nefes aldı. Artık Rosa ile dostlukları daha da çabuk ilerleyecekti.

Ondan sonraki günlerde Anna daima köşede onlardan ayrılırdı. Dönüşte de yine genç kızla çocuğa katıldı. Kate'le Rosa'nın arası da gitgide daha iyileşiyordu.

Kate, sık sık McCormack'lara gidiyor ve durumu onlara anlatıyordu. Mrs. McCormack, durumun bu şekilde gelişmesine pek seviniyordu.

— «Herhalde Mr. Lister de çok memnun.»

— «Ben Mr. Lister'i o günden beri bir daha görmedim.»

— «Kızını görmeye gelmiyor mu o?»

Kate, kızardı. «Belki benim her şeyi tek başıma halletmemi istiyor.»

Mrs. McCormack, burun kıvırdı. «İşin kolayını bulmuş.. Dominguez'ler sana nasıl davranıyorlar, yavrum? Eskisinden daha iyi mi?»

— «Aslında ben yokmuşum gibi davranıyorlar. Bazen Mariana'yla karşılaşıyorum. Ama o beni görmemezlikten geliyor. Ben de onun bu hallerine aldırmıyorum.» Ama aslında aldırıyordu Kate. Zira Mariana, «Kate de Anna gibi bir hizmetçi,» dermiş gibi bir tavır takınıyordu. «Onunla konuşmama hiç gerek yok.» Bu yüzden alınıp kırılmak saçmaydı belki. Ama bu durum Kate'in gururuna dokunuyordu.

Mrs. McCormack, «Bir gün Rosa'yı buraya çaya getirse-

ne,» dedi. «Küçüğü görmek istiyorum.»

Kate, tereddütle durakladı.

Yaşlı kadın ilk defa o zaman sinirlendi. «Burası teneke mahallesi değil kızım.»

Kate, «Acaba Dominguez'lerden izin almam gerekir mi?» diye mırıldandı.

Mrs. McCormack, «Buna ne gerek var,» dedi. «Çocuğu alıp gelirsin..»

İşte böylece Kate, Rosa'yı 'Cennet Villâsı'na götürdü. Bu sefer Anna'yı da yanına almıştı. Zenci kız, Mrs. McCormack'ın oda hizmetçisiyle birlikte memnun bir tavırla arka bahçeye çıktı.

Kate, Rosa'nın sıkılacağını düşünerek biraz endişelenmişti. Ama Mrs. McCormack, çocuklarla nasıl konuşulacağını biliyordu. Rosa'yı kucağına oturtarak küçük kıza hikâyeler, şarkılar söyledi.

Rosa, pansiyona pek memnun bir tavırla döndü o gün. Kate'e de her zamankinden daha çok sokuluyordu.

Tam her şey böyle yolunda giderken Kate'in şansı yine dönüverdi.

Anna yemekten zehirlendiği için hastaneye kaldırıldı. Yaşlı Senhora da gayet kaba bir tavırla, «Rosa sıcakta budala gibi sokaklarda dolaşacağına, yatıp dinlenmeli,» dedi.

Kate ilk defa o zaman yaşlı kadına karşı geldi. Anna'nın hastaneden ne zaman döneceği belli değildi. Genç kız, gezintilerinin bu şekilde sona erdirilmesini istemiyordu. Çünkü buna hem Rosa'nın hem de kendisinin ihtiyacı vardı. «Rosa'yla yine gezmeye çıkacağız.»

Senhora'nın yüzünde, öfkeli bir ifade belirdi. «Bu memlekette genç bir kız yanına hizmetçisini almadan sokağa çıkamaz.»

Kate, inatla. «Yolumuzu kaybedecek değiliz,» dedi.

Kadın, bir an onu süzdü. Sonra da omzunu silkti. «Benden söylemesi.»

Bu ufak tartışma Kate'i üzmüştü. Rosa'yla çıkarken bir hayli keyifsizdi genç kız. Çocuğu alıp müzeye götürdü. Rosa pek hoşlandı oradan. Kate'in anlattıklarını da dikkatle dinledi. Dışarı çıktıkları zaman genç kız zamanın pek çabuk geçmiş olduğunu farkederek şaşırdı. Otobüs durağına adeta koşarcasına gittiler.

Hava çok sıcaktı. İkisinin de elbiseleri sırtlarına yapışmıştı. Yüzlerinden terler akıyordu. Fakat Rosa'nın hem sağlığı, hem de neşesi yerindeydi. Kate ile konuşup duruyordu.

5

Tam o sırada uzun boylu iki adam Kate'in karşısına dikildi. Genç kız onlara hayretle bakakaldı. Portekizcesi henüz pek iyi değildi. Bu yüzden adamların ne dediklerini anlayamıyordu. Yabancılardan biri onun çıplak kolundan sıkıca yakaladı. Diğeri onu itmeye çalıştı. Küstah bakışlarla da Kate'i süzüyordu.

Kate, müthiş bir korkuyla adamların kendisiyle dostluk kurmaya çalıştıklarını anladı.

Rosa, genç kızın elini çekiştirdi. Çocuğun suratında dehşet vardı. Kate, adamların elinden kurtulmak istedi. Ama onu sıkıca tutmuş ve yolunu kesmişlerdi. Genç kız endişeyle etrafına bakındı. Bir mesele çıkmasını istemiyordu ama ne yapacağını da şaşırmıştı.

Beklenmedik bir anda bir kurtarıcı geldi.

Delikanlı iki adama sert tavırla bir şeyler söyledi. Onlar kaba kaba güldüler. Fakat sonra Kate'i bırakarak ağır ağır uzaklaştılar. Ama zaman zaman dönerek omuzlarının üzerinden genç kıza bakıyorlardı.

Antonio, Kate'in kolunu tuttu. Genç kız silkinerek onun elinden kurtuldu. «Teşekkür ederim, Senhor Vidal.» Kate soğuk

bir tavırla konuşmuştu. Fakat kendisini zorluyor ve delikanlıya gülümsemeye çalışıyordu. Neticede onu iki serserinin elinden Antonio kurtarmıştı. Resmi bir tavırla, «Yardımınıza teşekkür ederim,» diye ekledi. «Korkarım artık acele etmemiz gerek. Bundan sonraki otobüse binmeliyiz.»

Antonio, Kate'in sinirine dokunan o küstah ve alaycı tebessümüyle, «Bunu başarabileceğinizi sanmıyorum. Şuraya bakın,» dedi.

Kate, döndü. Sonra da üzüntüyle dudağını ısırdı. O olaya daldığı için durağın ne kadar kalabalıklaştığını farketmemişti. Rosa'yla imkânı yok otobüse binemezlerdi.

Kate, çocuğu doğru eğildi. «Seninle bir taksiye bineriz.»

Ama ne yazık ki Mozambik'te boş taksiler sokakta dolaşmıyorlardı. Ya taksi durağına gitmeniz ya da oraya telefon etmeniz gerekti.

Antonio, «Senhorita,» dedi. «Arabam emrinizde.»

Kate, tereddütle Rosa'ya baktı. Çocuğun gözleri korkusundan iyice irileşmişti. Çok yorgun bir hali de vardı. Kate ister istemez Antonio'nun peşi sıra kaldırıma parkedilmiş olan uzun, spor arabaya doğru gitti. Otomobile biner binmez, Rosa genç kızın kucağına oturdu. Ve Kate'i çok sevindiren normal bir tavırla başını onun göğsüne dayayarak uykuya daldı.

Antonio konuşmadı. Arabayı hızla fakat ustalıkla sürüyordu. Kısa bir süre sonra Fadora Pansiyonuna eriştiler. Kate, Lister'in otomobilinin kapının önünde durduğunu görünce büyük bir sevince kapıldı. Genç adamla konuşmayalı o kadar çok olmuştu ki.

Antonio, Kate'in arabadan inmesine yardım etti. Rosa'yı da kucağına alarak ön kapıya kadar götürdü.

Kate, «Çok teşekkür ederim,» diye başladı.

Aynı anda kapı hızla açıldı.

Eşikte Lister belirdi. Mariana da yanındaydı. Genç adam kızını Kate'in kucağından kaparcasına aldı. Öfkeyle, «Yaralı mı o?» diye bağırdı.

Kate, irkildi. Hem bu soru, hem de genç adamın öfkesi onu şaşırtmıştı. «O sadece yorgun.. Otobüs durağı çok kalabalıktı...»

Mariana, Lister'e sokuldu. Genç kadın saçlarını ensesinde gevşek bir topuz halinde toplamıştı. Koyu mandalina rengi ipek elbisesi vücudunu sıkıca sarıyordu yine. «Zavallı bebeğim. Ona güneş çarpmış. Annem endişesinden deliye döndü. Neden bu kadar geç kaldın?» Kadın birdenbire Antonio'yu farketti. Delikanlı bir kenara çekilmişti. Dudaklarında acayip bir tebessümle onlara bakıyordu. Mariana'nın sesi öfkeyle yükseldi. «Demek mesele bu? Seni çocuğa bakman için tuttular. Senhor Vidal'le bulaşarak gezmen için değil.»

Kate'in ağzı bir karış açık kalmıştı. Kendisini toplayıncaya kadar Antonio atıldı. «Ne yazık ki Matmazelle randevum yoktu. Hayır, durum hiç de romantik değildi. Senhora otobüs bekliyordu. Onu ve çocuğu arabama alıp buraya getirdim.»

Randel, kızını kucağına almış, endişeyle bakıyordu. Sonra Kate'e bir göz attı. Bakışları soğuktu. Kate, nefesini tuttu. «Bana inanmıyor,» diye düşündü.

Sonra, «Doğru bu,» dedi. «Başını çevirdi. Antonio alayla onu süzüyordu. Kate, «Ne yaparsam yapayım,» diye düşündü. «Durum daha da kötüleşecek.»

Lister, Antonio'ya soğuk bir tavırla teşekkür ettikten sonra Kate'e döndü. «Ben Rosa'yı yukarıya çıkarırım,» dedi. «Onun yatması gerek. Lütfen bundan sonra onu zamanında eve getir. Ayrıca Senhora senin düşüncesizliğin yüzünden çok sarsıldı. Ondan özür dilemelisin.»

Kate, onun peşi sıra yukarı çıkarken, öfkeyle sarsılıyordu. «Herhalde Dominguez'ler durumu iyice kötü göstermek için ellerinden geleni yaptılar. Ben özür dilediğim zaman Senhora ne kadar sevinecek kimbilir?»

Kate, Rosa'yı yatırdı. Çocuğun odasından çıktığı zaman bütün kat derin bir sessizliğe gömülmüştü. Mariana'yla annesinin Mr. Lister'le sokağa çıktıkları anlaşılıyordu.

O gece Kate için bir kâbustan farksız oldu.

Genç kız ertesi gün başına gelenleri Mrs. McCormack'a anlattı. «Gece bir hıçkırık sesiyle uyandım. Tabii ağlayan Rosa olabilirdi.» Kate üzüntüyle ahbabına baktı. «O zaman korkunç bir şey oldu. Kelimelerle anlatılamayacak kadar korkunç bir şey.» Sesi titremeye başlamıştı. Yutkundu. «Rosa beni görünce avaz avaz bağırmaya başladı..» Kate, elleriyle yüzünü örttü.

Mrs. McCormack, usulca sordu. «Sonra ne oldu?»

Kate, başını kaldırdı. «Durum gitgide kötüleşti. Mariana kapıda belirdi. Sonra da Senhora, bana çattılar. Rosa ise durmadan haykırıyordu. Ben onu susturmak istedim. Fakat Mariana beni hızla itti. 'Kabahat sende,' diye bağırdı. 'Çocuğu yordun. Beceriksiz, aptal bir kızsın.' Senhora da, 'Haydi, odana git,' diye emretti.» Kate durakladı. «Sonunda Senhora, Rosa'ya bir kaç hap yutturdu. Çocuk da ondan sonra uykuya daldı.»

Mrs. McCormack'ın yüzünde hayret dolu bir ifade vardı. «Rosa'nın kâbus görmesinin sebebini anlayamıyorum. O iki adamla karşılaşman onu haddinden fazla korkutmadı değil mi?»

Kate, içini çekti. «Bir çocuğun ne tepki göstereceğini bilemezsiniz ki. Korkarım ben o sırada biraz paniğe kapıldım. Adamları başımdan nasıl atacağımı bilmiyordum. Sokakta bir mesele çıkmasını da istemiyordum. Belki Rosa korkumu sezdi. Sonra.. Antonio Vidal'den hiç hoşlanmıyorum. Zannedersem

Rosa bunu da biliyor. Ama.. çocuk arabada kucağında uykuya daldı.»

Mrs. McCormack, zaferle, «Tabii ya,» dedi. «İşte ben de bunu söylemek istiyordum Kate. Eğer Rosa dehşete kapılsaydı, arabada öyle rahatlamazdı. Kızı yatağına yatırırken uyandı mı o?»

— «Evet, bir ara uyandı. Çok uykusu vardı ama yine de, 'Çok eğlendim, Kate,' diye mırıldandı.» Kate'in sesi titriyordu yine.

Mrs. McCormack, başını salladı. «O halde çocuğu başka bir şey endişelendirdi. Çocuk yattıktan sonra Dominguez'ler onun yanına gittiler mi?»

«İkisi de sokaktaydılar. Galiba.. Galiba Mr. Lister onları gezmeye götürmüştü.» Kate'in güzel yüzünde bir an kırgın bir ifade belirdi. Genç adamın tavırları onu çok üzmüştü. «Fakat.. Onlar döndükleri sırada ben yatakta kitap okuyordum. Daha doğrusu Senhora'yla Mariana döndükleri zaman. Onların konuştuklarını ve bir kapının açıldığını duydum. Hemen telâşla ışığımı söndürdüm. Ve çok yorgun olduğum için de hemen uykuya daldım. Bilmiyorum onlar Rosa'nın yanına gittiler mi? Neden sordunuz?»

Mrs. McCormack, gülümsedi. «Durumu merak ettim. Bence Rosa kafasına o korku tohumları mahsus ekildiği zaman böyle krizler geçiriyor Kate.»

Genç kız, çabucak, «Olamaz,» diye bağırdı. «Kimse bu kadar kötü olamaz.»

Mrs. McCormack'ın yüzünde esrarlı bir tebessüm belirdi. «Yavrum insanların ne kadar hain olabileceklerini bilmiyorsun. Tabii onlar buna başka bir isim verirler. Bu sabah ne oldu?»

Kate, gururunu nasıl ayaklar altına alarak, Senhor'dan özür dilediğini anlattı. Yaşlı kadın, ona zaferle bakmış, çirkin bir

tavırla büyüklerden daha akıllı olduğunu sanan gençlerden bahsetmişti. «Rosa'yı bütün gün yataktan çıkarmadılar. Öğleden sonra da Mariana çocuğu alarak bir yere götürdü. Rosa'yı bütün gün görmedim.» Kate, tekrar içini çekti. Saatine bakarak, «Artık gitmem gerek.» diye mırıldandı. «Belki Rosa'yı yatırmama izin verirler.»

Mrs. McCormack, genç kızı kapıya kadar geçirdi. «Yakında Rosa'yı yine çaya getir Kate'ciğim. Ha, sahi.. James akşam yemeğine ne zaman geleceğini soruyordu. Seni tekrar görmek istiyor.»

— «Yemeğe gelmeyi çok isterim. Ama bu ara..»

Yaşlı kadın anlayışlı bir tavırla gülümsedi. «Biliyorum, yavrum biliyorum. Bu ara çok dikkatli olman gerek.»

Kate, pansiyona girdiği zaman Natala resepsiyondaydı. Genç kıza dostça bir tavırla gülümsedi. Kate, üzüntüyle, «Ah Natala,» dedi. «Ne yapacağımı bilmiyorum. Dominguez'lerle başa çıkmam imkânsız.»

Portekizli kız, başını salladı. «Antonio senden hoşlandığı için Mariana seni kıskanıyor, Antonio çok yakışıklıdır.»

Kate, hayretle, «Antonio benden hoşlanıyor mu?» diye bağırdı. «Ben onun için sadece baştan çıkarılmaya çalışacak bir kızım. Antonio fazla küstah.»

Natala, «Antonio'nun küstahça davranmak istediğini sanmıyorum,» diye cevap verdi. «Ama galiba o bir İngiliz kızıyla nasıl konuşulacağını bilemiyor. Aslında Antonio iyi bir çocuktur..»

Kate, başını kaldırarak kıza baktı. Natala'nın dudakları titriyordu. Portekizli kız usulca, «Galiba sırrımı anladın,» diye mırıldandı.

Kate bağırdı. «Ah, Natala. Antonio da senden hoşlanıyor mu?»

Natala'nın gözleri doluverdi. «Hayır. Ben onu utandırıyorum. O Mariana'ya âşık aslında. Ama seni de beğeniyor?»

Kate, yanaklarının yanmaya başladığını hissetti. «Ya Mariana?»

Natala, omzunu silkti. «Antonio erkek. Mariana her erkeğe bir av gözüyle bakar.» Sesi acıydı. «Hepsinin de kendisiyle ilgilenmelerini, başkalarına bakmamalarını ister. İşte Mariana bu yüzden senden nefret ediyor. Önce Mr. Lister, Rosa'ya bakılması için seni tuttu. Şimdi de Antonio seni çok beğeniyor. Mariana'nın elinden gelse, sana büyük kötülük eder.»

Bu konu Kate'i sıkmaya başlamıştı. Lâfı değiştirmeye çalıştı. «Neden Dominguez'ler pansiyonda oturuyorlar? Niçin ev tutmuyorlar?»

— «Mariana sık sık başka memleketlere gidiyor. Senhora'nın yanında hiç bir hizmetçi dayanmaz. Anna Rosa'yı çok sevdiği için oturuyor.»

Kate, saatine baktı.

Natala onun ne düşündüğünü anlamıştı. «Mariana çocuğu daha eve getirmedi. Onlar Mr. Lister'le beraberler sanırım.»

Kate, acı acı, «Mariana kimbilir yine ne yalanlar uyduruyor?» diye düşündü.

⁂

Genç kız ertesi gün Randel Lister'i görmek için onun bürosuna gitti. Adam ona sert bir tavırla işi olduğunu, kendisiyle görüşemeyeceğini söyledi. Fakat Kate ısrar edince genç kızla yarım saat konuşmaya razı oldu.

Kate, üzüntüyle bir gün önce akşam üzeri olanları anlatırken, Lister ince yüzünde soğuk ve şüpheci bir ifadeyle onu dinledi. Genç kız bütün gece uyumamış, durmadan ağlamıştı.

Zira Mariana Kate'i Rosa'nın yanına yaklaştırmamış, çocuğu da kendisi yatırmıştı. Kaba bir tavırla, «Rosa seni görürse yine bağırmaya başlar ve sonunda da hastalanır,» diye homurdanmıştı. Kate nihayet sabaha karşı Mr. Lister'e her şeyi anlatmaya karar vermişti.

Ama şimdi soğuk bakışlarla kendisini süzen bu adamla konuşmakta zorluk çekiyordu. Randel Lister Mariana'ya inanıyordu, ona değil.

— «Müzeye gittiğimiz takdirde bunun Rosa'nın İngilizcesine faydası olacağını düşündüm. O da bana Portekizce kelimeler öğretiyor. Rosa müzeye bayıldı Mr. Lister.» Kate başını kaldırarak baktı. Genç adamın yüzündeki o soğuk ve şüpheci ifade biraz yumuşamış gibiydi. «Rosa çok zeki. Şimdiye dek sadece yemek yemiş, uyumuş ve biraz da sokakta dolaşmış. Onun için müze ilgisini çok çekti. Ben de bu yüzden zamanın geçtiğini farketmedim. Sonra..» Kate duraklayarak yutkundu. Genç adama bir göz attı. Lister'in kaşları çatılmıştı.

Genç adam, soğuk soğuk, «Sonra Antonio'yla buluştun.» dedi. «Onun seni savunmaya çalıştığını biliyorum. Ama anladığıma göre onunla randevun varmış.»

Kate, sanki Lister kendisini tokatlamış gibi irkildi. «Yalan bu. Ben Antonio'dan nefret ediyorum.» Öfkeden sesi yükselmişti.

Lister'in kaşları çatıktı. «Ama anladığıma göre...»

Kate, yerinde doğruldu. Hiddetinden ihtiyatı bir tarafa bırakarak haşin bir tavırla, «Sizin ne anladığınızı, ne düşündüğünüzü bilmiyorum,» dedi. «Ama ben şu anda size doğruyu söylüyorum. Antonio'yu pansiyona ilk gittiğim zaman gördüm. Sonra da sokakta kendisine bir kaç defa rastladım. Beni durdurarak kahve içmemizi teklif etti. Ama ona daima red cevabı ver-

dim. Çünkü ondan hoşlanmıyorum. O tiplerden nefret ederim.»

Genç adam, usulca, «Anlıyorum..» diye mırıldandı. Şimdi düşünceli bir tavırla Kate'i süzüyordu. «Sonra?»

Kate, tekrar konuşmaya başladı. Sakinleşebilmek için yumruklarını sıkmıştı. Öfke onu çok sarsmıştı. Mariana'nın Mr. Lister'i onun sık sık Antonio'yla buluştuğuna inandırdığını anlıyordu. «Rosa ile çabucak otobüs durağına giderken., İki adam.. İki adam karşıma dikildi. Çok sıkıcı bir durumdu bu. Ne yapacağımı bilemedim. Sonra, Antonio ortaya çıkarak onları kovdu. Ona otobüse bineceğimizi söyledim. Fakat durak iyice kalabalıklaşmıştı. Antonio bizi arabayla pansiyona bırakabileceğini söyledi. Rosa çok yarulmuştu. Bu yüzden Antonio'nun teklifini kabul ettim.»

— «Anlıyorum..» Lister'in sesi o kadar acayipti ki, Kate yine başını çabucak kaldırarak ona baktı. Genç adam kalemle önündeki kâğıda bir takım şekiller çiziyordu. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı. «Anlıyorum..» diye tekrarladı. Başını, kaldırdı. «Duyduğuma göre Rosa yine kâbus görmüş.»

Kate, üzüntüyle itiraf etti. «Evet..» Genç adama o gece olanları anlattı. Sonra da kederli kederli ekledi. «Tabii Dominguez'ler şimdi beni kabahatli buluyorlar. Beni Rosa'ya yaklaştırmıyorlar.»

— «Ne?» Lister'in sesi sertleşmişti. «Halbuki bana söylediklerine göre..» Genç adam durakladı. Bir an sessiz sedasız Kate'le birbirlerine baktılar. Lister parmaklarını masaya vurmaya başladı. Sonra da sanki yüksek sesle düşünüyormuş gibi, «Güç bir durum bu,» dedi. «Hepimiz için de.. Bu meseleyi önceden uzun uzun düşünmem gerekmiş. Bunu şimdi anlıyorum. Durumun senin için hiç kolay olmadığını biliyorum Kate. Fakat Domiguez'ler bana senin daima mesele çıkardığını söylediler..»

Genç kızın hayret dolu yüzüne bakarken sesi yumuşadı. «Senhora yaşlı tabii. Alıştığı usulleri değiştirmesi de imkânsız. Gençleri anlayacak durumda değil. Mariana ise Rosa'ya sanki kendi kızıymış gibi baktı. Onları kırmayı istemiyorum.»

Kate, ani bir öfkeyle sarsıldı. Kendini tutamayarak, «Siz Rosa'yı unutuyorsunuz,» diye bağırdı. «Aslında bu işten zarar gören o. En iyisi ben Ingiltere'ye döneyim. Rosa, köpeklerin uğrunda kavgaya tutuştukları bir kemiğe benziyor. Aslında hepimizin de çocuğu düşünmemiz gerekir. Sizi, beni veya... veya Dominguez'leri düşünmenin sırası değil.» Ayağa kalktı. «Bu konuyu daha önce de konuştuk. Ama artık bu meseleyi ciddi bir şekilde düşünmemiz gerek, Mr. Lister. Bütün bunlar zavallı yavrucuğu kötü bir şekilde etkiliyor..» Kate'in sesi titriyordu. «Rosa'nın sükünete ve sevgiye, mutlu güvenlik dolu bir eve ihtiyacı var. Bu his kasırgası ona göre değil.»

Lister, masasından kalkarak onun yanına geldi. Genç kızın üzgün yüzüne bakarak elini onun omzuna koydu. Şefkatle, «Kate,» dedi. «İngiltere'ye gidemezsin. Bir çare bulmamız gerek. Sen şimdi eve dön. Her şeyin düzeleceğini göreceksin. Dominguez'lere telefon edeceğim. Rosa'yı yine sana verecekler.»

Kate, deli gibi, «Ama çocuk yine benden korkmaya başladı,» diye cevap verdi. «Buna dayanamıyorum.»

— «Onun senden korktuğunu sanmıyorum. Dün Rosa senden bahsetti.» Kate çabucak kendisine bakınca, genç adam usulca başını salladı. «Evet. Senin Portekizceyi pek hoş bir şekilde konuştuğunu söyledi. Ben Johannesburg'a gidiyorum. Orada bir hafta kalacağım. Döndüğüm zaman bana durumun düzeldiğini müjdeleyeceğinden eminim. Ama öyle olmazsa seninle kafa kafaya verir bir plân yaparız.» Gülümsedi. Kate'in

kalbi durdu âdeta. Sonra usulca o da tebessüm etti.

— «Acaba Mr. Lister bir ev mi tutacak?» diye düşünüyordu. «Rosa'yla ben onunla birlikte otururuz.»

Genç adam ekledi. «Bir hafta daha dayan ,olur mu?»

Kate, yavaşça başını salladı. «Olur.»

*
**

Lister'in uzaklarda olduğu o hafta Kate'e pek uzun gözüktü. Rosa'yı yine genç kıza teslim etmişlerdi ama çocuk ona pek sokulmuyordu. Buna karşılık Mariana da evde değildi. Kate onun, Lister'le Johannesburg'a gitmiş olabileceğini düşündü.

Fakat her şeyden haberi olan Natala, «Mariana Mauritius'a gitti.» dedi. «Zengin bir Fransız ailesine misafir olacak. Zenginlere bayılıyor o. Adam çok yakışıklı ama bir hayli de kurnaz. Onun için Mariana'nın onu kandırabileceğini sanmıyorum..»

Kate, «Kadın ona âşık mı? Ben Mariana'nın..» Durakladı. Mr. Lister'den bahsetmeyi istemiyordu.

Natala, «Kate,» dedi. «Mariana sadece kendisini seviyor.»

Kate, Mr. Lister döndüğü zaman Mariana'nın hâlâ Mauritius'da olacağını umuyordu. Ama bu ümidi boşa çıktı.

Lister döner dönmez, Kate'i aradı. «Durum nasıl?»

Kate, evdekilerin bu konuşmayı dinleyebileceklerini biliyordu. Onun için ihtiyatla, «Fena değil,» diye cevap verdi.

Genç adam neşeyle bir kahkaha attı. Kate onun sesini duyar duymaz yine çok sarsılmıştı. Lister, «Polona otelinde bir yemek vereceğim,» dedi. «Sen de davetlisin. Tabii sana bir arkadaş da gerek. Ben Antonio'yu düşündüm...»

Kate birdenbire buz gibi kesildi. «Hayır.. Hayır, rica ede-

rim..» Bir taraftan da, «Antonio, Mr. Lister'in aklına nereden geldi?» diye düşünüyordu. «Halbuki ben ona Antonio'dan ne kadar nefret ettiğimi de söylemiştim. Tabii kimbilir Mariana ona ne hikâyeler anlattı yine.» Kate derin bir nefes aldı. «Mr. Lister ben James McCormack'ı çağırmak isterim.»

6

— «James McCormack? Ben bu adı biliyorum. Onunla nerede tanıştın?»

Kate, bir an isyan edecek gibi oldu. Az kalsın. «Bu sizin üzerinize vazife değil,» diye bağıracaktı. Fakat kendisini tuttu. «Onun annesiyle aynı vapurda geldim. Buradaki en yakın ahbaplarım onlar.»

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra da genç adam, suçlu suçlu, «Galiba onlardan başka ahbabın da yok,» diye mırıldandı.

Kate, çabucak, «Hayır, hayır.» dedi. Mrs. McCormack'ın bir keresinde Lister'i acı acı tenkit ettiğini ,onu Lourenço Margues'deki İngilizlerle tanıştırmadığı için adama kızdığını hatırlamıştı. Hatta «Bu durum pek acayip,» demişti kadın. «Mrs. Kelly de bu yüzden dedikodu yapıp duruyor.» Genç kız, «Natala da arkadaşım,» diye ekledi. «O burada çalışıyor.»

— «Ah, evet. Mariana geçenlerde ondan bahsediyordu. Kız çok küstahmış. Natala sakat değil mi?»

Kate, öfkelendi. «Natala sakat değil, spastik. Onun hastaneye yatırılması gerek. Ama parası yok. Hasta annesine bakmak zorunda zavallı.»

— «Anlıyorum. Herhalde kız o yüzden huysuz.»

Kate hiddetle, «Natala huysuz değil...» diye cevap verdi. Sonra da sustu. Mariana Natala'nın huysuz olduğunu söylemişti. Ve tabii Mr. Lister ona inanacaktı, Kate'e değil.

⁂

Yemek çok güzel geçti. Kate, o akşam için uçuk mavi şifondan şık bir tuvalet almıştı. Fakat Mariana'yı görünce acı acı, «Boş yere zahmet etmişim,» diye düşündü. «Mariana buradayken, bana kim bakar?»

Genç kadın beyaz dantelden dar bir tuvalet giymiş, iri inci küpeler takmıştı. Topuzunun iki yanına da beyaz kamelyalar iliştirmişti. Kate, Mariana'yı süzdü. Sonra da içini çekerek başını çevirdi. Ve o zaman James'in muzip bakışlarla kendisini süzdüğünü farketti.

Genç adamla dansa kalktılar. James, «Sen ondan çok daha güzelsin..» diye fısıldadı.

Kate de fısıltıyla, «Ah, James.» dedi. «Çok teşekkür ederim.»

— «Samimi söylüyorum.» James'in sesinde Kate'i şaşırtan bir ifade vardı. Genç kız onun tıpkı annesi gibi sevgi ve şefkatle kendisine baktığını gördü. James, «Senden gerçekten çok hoşlanıyorum, Kate,» diyerek onu kendisine çekti. «Mariana fazla gösterişli. Ben onun oyunlarını fazla bariz buluyorum.»

Ama Lister'in böyle bulmadığı belliydi. Genç adam Mariana'nın yanında oturuyor ve adeta büyülenmiş gibi ona bakıyordu. Fakat Kate bunu yadırgamadı. Erkeklerin çoğu Mariana'nın etrafında pervane gibi dönüyorlardı.

İşte bu yüzden Lister kendisini dansa davet edince Kate çok şaşırdı. İlk anlarda kendisini bir türlü toplayamadı genç kız. İyice beceriksizleşmişti. Ona ayakları birdenbire büyüyü-

vermişler gibi de geliyordu. Lister, başını eğerek şakacı bir tavırla ona gülümsedi. «Korkma Kate. Seni yiyecek değilim.»

Genç kız başını kaldırdı. «Mesele o değil... Sadece.. Mariana'dan sonra benimle dansetmek feci bir şey olmalı.» Bu sözler ağzından kaçıvermişti.

Lister, kaşlarını hayretle kaldırdı. «Saçma. Aslında sen Mariana'dan daha iyi dansediyorsun. O insana fazla sokuluyor ve bir hayli de ağır.»

Kate'in gözleri parlayıverdi. «Teşekkür ederim.»

Lister, güldü. «Onun için endişelenme de şu dansın zevkini çıkaralım.»

Kate, bulutların üstünde uçuyordu sanki. Ona müzik pek çabuk sona ermiş gibi geldi. Masalarına döndükleri zaman Mariana'nın James'la konuşmaya dalmış olduğunu gördüler. Genç adamın gözlerinin içine bakıyor ve tatlı tatlı gülümsüyordu.

Kate'le Lister bir kaç defa daha dansettiler. Bir keresinde pistten masalarına doğru giderlerken genç adam, «Mariana arkadaşını inhisarına almış olduğunun farkında değil,» dedi. «Bu durumdan kızmıyorsun ya Kate?»

Genç kız ona hayretle baktı. «Neden kızayım? Eğer James benim sevgilim olsaydı zaten yanımdan ayrılmayı istemezdi. Ben de ona güvenirdim. Ama James benim sevgilim değil, onun için de istediği gibi hareket edebilir. Zaten Mariana da James'a bayılmış değil. James onun için sadece bir erkek. Fethedilmesi gereken, başkasına bakması önlenilecek bir erkek.» Kate düşünmeden konuşmuştu. Sonra birdenbire neler dediğinin farkına vardı.

Acayip bir sessizlik oldu.

Şimdi durmuş Lister'le birbirlerine bakıyorlardı. Kendisini ilk toplayan genç adam oldu. Alayla gülerek, «İyi bildin, Kate,» diye mırıldandı. «Mariana gerçekten böyle davranıyor.»

Kate, üzüntüyle, «Neredeyse Mariana'nın bu haliyle öğünecek,» diye düşündü. «Ama neyse ki bu sözlerime kızamadı.»

Müzik tekrar başlamıştı. Lister masalarına doğru baktı. Mariana, uzun parmaklarıyla usul usul James'in eline dokunuyordu. Genç adam yanındaki, kıza doğru eğildi. «Ben bu parçayı çok severim. Dansedelim mi?»

Ama her şey gibi bu güzel gece de sona erdi. Kate'i arabayla pansiyona James götürdü. Genç kıza takılıp duruyordu. «Ne kadar iyi bir insanım değil mi? Dişi kaplanı oyaladım. Sen de böylece umacıyı büyülemek fırsatını bulabildin. Başarılı oldun mu bari?»

Kate, üzüntüyle, «Ah James,» diye mırıldandı. «Mr. Lister çok güzel dansediyor. Ama onun aklı fikri Mariana'daydı. Beni de nezaketen dansa kaldırdı. Hangi kızın hoşuna gider bu?»

James, neşeyle, «Bence yanılıyorsun,» dedi. «Lister'in hayatından pek memnunmuş gibi bir hali vardı. Senin kusurun nedir biliyor musun? Kendi değerini bilememen..»

Kate, Rosa'yı bir kaç gün sonra Cennet Villâsına götürdüğü zaman Mrs. McCormack da genç kıza hemen hemen aynı şeyleri tekrarladı. «James kendine güvenmen gerektiğini söylüyor. Ben de onunla aynı fikirdeyim, yavrum.»

Kate'in başı ağrıyordu o gün. Yaşlı kadın genç kıza aspirin vererek, onu loş bir odadaki kanepeye yatırdı. «Sen biraz dinlen bakayım.»

Sonra Mrs. McCormack, Rosa'yı kucağına alarak ona James'in çocukluğundan bahsetmeye başladı. «Regent sokağından iniyorduk o sırada. Bildiğin gibi o sokak Londra'dadır.»

— «Londra'da insanlar ölüyor.» Rosa'nın küçük vücudu titremeye başlamıştı. Yüzü bembeyazdı. «Onların başlarını kesiyorlar..»

Mrs. McCormack, bir an şaşaladı. Sonra da şefkatle, «Öyle bir şey yok yavrum.» dedi. «Ben Londra'da oturdum. James de öyle. Tabii Kate de. Hepimizin kafaları da yerinde.»

Rosa'nın gözleri iyice irileşmişti. Mrs. McCormack'ın boynuna sarılarak ona usulca fısıldadı. «Kate beni Londra'ya götürerek kafamı kesecek.»

Mrs. McCormack, daha sonra bunu Kate'e anlatırken, «Kanım dondu adeta,» dedi. «Ona kendisine bu kötü şeyleri kimin söylediğini soracaktım, fakat çocuğun büsbütün korkmasından çekindim. Onun için Rosa'ya, 'Baban böyle bir şeye izin vermez,' dedim. 'Sonra Kate, seni o kadar çok seviyor ki, saçının bir teline bile zarar gelmesini istemez.' Rosa o zaman bana senin kendisini neden sevdiğini sordu, Kate. Ben de, 'Çünkü Kate daima küçük bir kızı olmasını isterdi,' dedim. Rosa, 'Benim gibi mi?' diye sordu. 'Tabii senin gibi,' dedim. Bu onu çok sevindirdi. Yine boynuma sarılarak, 'Ben Kate'in bana fenalık edeceğine hiç bir zaman inanmadım,' diye fısıldadı. 'Ama onlar öyle söylediler..' İşte böyle, Kate.» Mrs. McCormack içini çekti. «Onların kim olduklarını tahmin edebiliriz..»

Kate, «Dominguez'lerin bu kadar kötü olabilmelerini aklım almıyor,» diye bağırdı. «Zavallı Rosa.. Tevekkeli beni görünce öyle acı acı bağırmadı.»

Mrs. McCormack, «O günden beri daha iyice mi çocuk?» diye sordu. Bu olaydan bir kaç gün sonra başbaşa vermiş konuşuyorlardı.

Kate, kafasını salladı. «Evet.. Ben de bunun sebebini merak ediyordum.» Yaşlı kadına sevgiyle gülümsedi. «Siz olmasaydınız ne yapardım bilmem? Bütün dertlerimi hallediyorsunuz.»

Mrs. McCormack, utancından kıpkırmızı kesilerek, «Sen de izam ediyorsun,» dedi.

Kate, Rosa'nın kendisine güvenmesinden faydalanarak bazı değişiklikler yapmaya karar vermişti. Bunu Mrs. McCormack'la konuştuktan sonra Natala'nın da yardımını sağladı.

Kate, Rosa'yı pansiyonun arka tarafındaki Natala'nın hazırladığı odaya götürerek küçük kıza onun için aldığı elbiseleri gösterdi.

Roso'nun gözleri parlayıverdi. «Bunlar benim mi?» Sonra korkuyla durakladı. «Fakat...»

Kate bu meseleyi bir oyun haline sokmaya çalıştı. «Baban senin bir İngiliz kızı gibi olmanı istiyor. Bunlar da İngiliz elbiseleri. Ama belki büyük annen bunları görürse alınır. Onun için bu işi kendisinden saklayalım.»

Rosa'nın pek hoşuna gitti bu oyun.

Daha sonra Kate'le çocuk pansiyonun arka kapısından sokağa çıktılar. Rosa'yı gören onu tanıyamazdı. İpek gibi sarı saçları omuzlarına dökülüyordu. Arkasında pembe ince bir elbise, ayaklarında da sandallar vardı.

Gün geçtikçe daha da değişiyordu Rosa. Kate başka değişiklikler yaptı. Rosa'yı kıyıya ilk götürdüğü gün çocuk bu mutluluğa inanamadı âdeta. Kumları avcuna alıp seyretti durdu. Kate, Rosa'ya yüzme öğretmeye de çalıştı. Bu konuda James'da genç kıza yardımcı oldu.

Yine böyle bir gün kumların üzerinde otururlarken James, «Rosa bambaşka bir çocuk oldu artık,» diye mırıldandı. O gün Rosa'ya 'Kurbağlama' yüzmesini öğretecekti. Küçük kız ona da iyice güveniyordu artık.

James'la Rosa yüzmeden döndükleri zaman, Kate yarı uyukluyordu. Gözlerini aralayarak James'a baktı.

Genç adam ona takıldı. «Tembel sen de..» Rosa'ya döndü. «Gel onu kuma gömelim..»

Gülerek küreklerle Kate'in üzerine kum atarlarken yanlarına

iki kişinin gölgesi düştü. Ani bir soğukluk hisseden Kate de gözlerini açtı.

Lister hayret Mariana ise düşmanlıkla ona bakıyorlardı.

Kate, suçlu suçlu, «Merhaba,» diyerek doğrulmaya çalıştı.

James, neşeyle, «Merhaba,» diye güldü. «Bize katılmaya mı geldiniz?»

Randel Lister kızına bakıyordu. Rosa'nın arkasında küçücük yeşil bir mayo, başında da gelinciklerle süslenmiş, geniş kenarlı beyaz bir şapka vardı. Çıplak bacakları güneşten bronzlaşmıştı. Kate'in üzerine kum atarken neşeyle gülüyordu. Sonra başını çevirdi ve babasını gördü. Kate'in kalbi ıstırapla burkuldu o zaman. Çocuğun yüzünde hayret ve korku belirdi. Sonra da hemen James'in elini tuttu.

Mariana, tiz bir sesle, «Ne kadar haklı olduğumu şimdi anladın mı Randel?» diye bağırdı. «Kumsalda sevgilisiyle buluşmaya gelmiş o. Bir çocuğa böyle mi bakılır? Zavallı Rosa'cığım..» Mariana, çocuğa doğru bir iki adım attı. Rosa hemen James'in arkasına kaçtı. Mariana, «Zavallı Rosa'cığımız,» diye devam etti ama sesi değişmişti. «Çocuğu herkesin içinde çırçıplak dolaştırıyor o. Sonra başına güneş de geçecek.»

Lister, dönerek ona baktı. «Mariana, sen bazan saçmalıyorsun. Ingiltere'de bütün çocuklar böyle oynarlar. En iyisi sen şimdi eve git. Sen kumsaldan sıkılırsın. Bana daima öyle söylerdin. Ben sana bu gece telefon ederim.» Dönerek Kate'e sonra da kendisini bariz bir neşeyle süzen James'a baktı. «Rosa'ya yüzme mi öğretiyorsun?» Sesi dostçaydı.

Onun ne demek istediğini anlayan James, «Seninle tekrar yüzme dersine başlayalım.» Rosa'ya gülümsedi. Fakat çocuk hâlâ endişeyle babasına bakıyordu.

Kate, Mariana'nın kumsalda uzaklaşışını seyretti. Yüksek topuklu ayakkabılar giymiş olan kadın adım başı sendeliyordu.

Her hareketinden fena halde öfkelenmiş olduğu anlaşılıyordu. Genç kız nihayet başını çevirerek Lister'e baktı. Genç adam onun yanına oturmuş, acayip bir tavırla kendisini süzüyordu.

Sonra, «E?» dedi.

Sesinin soğukluğu Kate'in ürpermesine sebep oldu.

Genç adam, «Bana izahat vermen gerekmez mi?» diye ekledi.

Kate, endişeyle dudaklarını yaladı. «Ne demek istediğinizi anlayamadım.»

Lister, şimdi James'la çocuğa bakıyordu. Yüzünde pek garip bir ifade vardı. Kate bir an onun kıskançlık duyduğunu bile sandı.

Lister, «James çocuklara nasıl davranılacağını biliyor,» dedi.

Kate çabucak cevap verdi. «Gerçekten öyle. Ama James herkese karşı çok iyi davranıyor. Çok müşfik bir insan o.»

Mr. Lister, hafifçe kaşlarını çattı. «Peki ama bütün bu hilelere ne gerek vardı, Kate? Mariana'yı da en çok bu üzdü zaten.»

Kate, ona hayretle bakakaldı. Bir insan bu kadar kör olabilir miydi? Sonra genç kız ağır ağır, «Senhora'dan Rosa'yı denize sokmak için izin isteseydim,» dedi. «O buna razı olur muydu? Rosa'nın bu elbiseleri giydiğini bilmek bile onu üzerdi..» Kate elini uzatarak Rosa'nın çiçekli esvabını işaret etti. «İngiliz Ibiseleri bunlar. Ama Senhora bunu anlayamaz. İşte bu yüzden ben de her şeyi gizlice yapmak zorunda kaldım.»

Lister usulca, «Kızıma karşı çok kötü davrandığımı düşünüyorsun, değil mi Kate?» diye mırıldandı.

Genç kız şaşırdı. «Ben..» Kıpkırmızı kesilen yüzünden ne düşündüğü o kadar belliydi ki. İhtiyatla, «Sizi kabahatli bulmuyorum.» diye cevap verdi. «Bir erkek küçük bir kız için gerekli

olan şeyleri anlayamaz. Aslında Rosa'nın o karanlık evde oturmaması, o fazla baharatlı yemekleri yememesi gerek. Sebze ve meyva pek nadir veriliyor bize. Rosa'nın daha sade şeyler yemesi gerekiyor. Pansiyon, Senhora için ideal bir yer. Fakat küçük bir kıza göre bir yer değil orası.»

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Lister, gözleri James'la Rosa'da, Kate'e Dominguez'lerle nasıl tanıştığını anlatmaya başladı. Senhora'yla Mariana'yı karısının ölümünden sonra görmüştü ilk defa. «Candida Londra'da çalışıyordu. O kadar müşfik, ve iyi bir kızdı ki. Tanıştıktan bir ay sonra evlendik. Bir yıl sonra da Rosa dünyaya geldi. O sırada işim icabı buraya gelmiştik. Candida çocuğumuzun burada doğacağına çok sevindi. Kendisi de burada dünyaya gelmişti. Sonra o.. öldü..» Genç adam içini çekti. «Neredeyse çıldıracaktım. İşte, tam o sırada Senhora Dominguez hastaneye geldi. Mariana da yanındaydı.. Üzüntüden çılgına dönmüşlerdi adeta. Buraya yeni gelmişler ve felâketi haber almışlardı..»

Kate, hayretle onu dinliyordu. Senhora ona bu olayı tamamiyle bambaşka bir şekilde anlatmıştı. «Ölüm döşeğindeki Candida'nın başında gece gündüz bekledik,» demişti. «Kızım son nefesini verirken Rosa'yı bize emanet etti.» Genç kız usulca, «Karınızı.. Ölümünden önce göremediler mi?» diye sordu.

Lister, başını salladı. «Göremediler. Galiba Candida ailesiyle dalgındı. Portekizliler kızlarının yabancı memleketlerde dolaşmalarını istemezler. Candida da beni öksüz ve yetim olduğuna inandırmıştı. Bu yüzden Dominguez'leri görünce çok şaşırdım. Mariana ağlayıp bağırdı. O böyle şeylerden çok hoşlanır.» Kate'e bakarak güldü. Sonra da birdenbire, «Rosa yaşına göre normal mi?» diye sordu.

Kate'in kaşları çatıldı. Bu da yine Mariana'nın kötü yalan-

larından biri miydi? Genç kız, «Tabii normal,» dedi.

Daha sonra hep birlikte Cennet villâsına gittiler. Lister, Rosa'nın evde rahat bir tavırla dolaştığını görünce bayağı şaşırdı. James, bir ara genç adama Kate'i İngiliz kulübüne üye yazdırmalarını teklif etti. Bu Kate'in hoşuna gitmişti. Ama endişeyle Lister'e bakıyordu. Genç adam hemen, «Çok iyi olur,» dedi. «Benim bunu daha önce yapmam gerekti. Rosa'yı da oraya götür Kate. Kulüpte bir sürü çocuk var. Oradaki oyun yerinde oynuyorlar. Herhalde Rosa'nın kendi yaşında arkadaşları olması gerek.»

Lister, Kate'le Rosa'yı pansiyona götürdüğü zaman Senhora ile de konuştu. Kadına, «Kızım için yeni elbiseler alacağım,» diye açıkladı. «Rosa denize gidecek. Kulübe de gidecek.»

Yaşlı kadın, tiz bir sesle, «Kulübe mi?» diye sordu. «Miss Williams kulübe üye mi?»

— «Üye olacak..» Lister'in sesinde gizli bir sıkıntı var gibiydi. Kate bunun sebebini merak etti.

Genç kızın merak ettiği yalnız bu değildi. Natala'nın üç günden beri ortalarda olmaması da Kate'i endişelendiriyordu. Ertesi sabah pansiyonun sahibini bularak ona Portekizli kızı sordu.

Kadın, «Natala gitti,» dedi. Daha fazla bir şey söylemek istemediği belliydi. Fakat Kate ısrar etti ve sonunda Natala'nın kovulmuş olduğunu öğrendi.

Genç kız bunun sebebini anlamak isteyince, pansiyoncu kadın öfkeyle ona baktı. «Kabahat sizde. Aslında Natala iyi bir kızdı. Sonra siz buraya gelerek onun aklını çeldiniz. Natala kendini kaybetti adeta. Yalan söylemeye, müşterilere hakaret etmeye başladı.»

Kate, «Bana onun adresini verin,» dedi.

— «Adres filân vermem. Yeteri kadar mesele çıkardınız zaten.»

Kate hem üzülmüş, hem de sarsılmıştı. «Natala'nın kovulmasına ben neden sebep olayım?» diye düşünüyordu. Tekrar yukarıya çıktığı zaman, Mariana'yla karşılaştı.

Genç kadın azametle, «Rosa'yı giydir,» diye emretti. «Onu sokağa götüreceğim.»

Kate durakladı. «Natala'nın neden kovulduğunu biliyor musunuz? Mariana'nın yüzündeki zafer dolu ifadeyi farkedince kalbi durdu adeta. «Tahmin etmeliydim,» diye düşündü. «Natala'yı Mariana kovdurmuş..»

Genç kadın sakin sakin, «Tabii biliyorum,» dedi. «Fazla küstahlaşmaya başlamıştı. Defolup gitti.»

Kate, dönerek uzaklaştı. Ne söyleyebilirdi? Genç kız, Rosa'yı sessiz sedasız giydirdi. Çocuğun kendisine acayip bir tavırla baktığının farkında değildi. Fakat Rosa son anda birdenbire onun boynuna sarıldı. «Kate.. Sakın beni bırakıp gitme.. Hiç bir zaman..»

Kate, söz verdi. «Gitmem..» Ama genç kız her şeyin Mariana'ya bağlı olduğunu biliyordu.»

Genç kız Rosa'yla Mariana gittikten sonra sokağa çıktı. Natala meselesini nasıl halledeceğini düşünüyordu. Mr. Lister Durban'a gitmişti. Ona kim yardım edebilirdi?

Genç kız bir kahvenin önünde Antonio'yla karşılaştı. «Miss Willams,» delikanlı hemen onun elini öptü. «Bu ne sürpriz.»

Kate, kesin bir tavırla, «Senhor Vidal,» dedi. «Bana Natala'nın bir adresini verebilir misiniz?»

Antonio'nun ağzı bir karış açık kaldı. Tam, Kate'e iltifatlar savurmaya hazırlanırken kız bu soruyu sormuştu. «Natala?» Delikanlı omzunu silkti. «Onu bırakalım şimdi. Asıl önemli olan dostluğumuz.»

Kate, öfkesinden kızardı. «Natala beni endişelendiriyor. Onun nerede olduğunu öğrenmek istiyordum..»

Birdenbire yanlarında biri durdu. James'di bu. Kate, rahat bir nefes alarak genç adama baktı.

7

«Ah, iyi ki geldin James. Ben de Senhor Vidal'den Natala'nın adresini öğrenmeye çalışıyordum.»

Antonio, somurtmuştu iyice. «Ben Natala'nın nerede oturduğunu bilmiyorum. Ama endişelenecek bir şey yok. O kolaylıkla iş bulabilir.»

Kate, sert sert, «Ben o fikirde değilim.» dedi. «Natala'nın işini kaybetmekten çok korktuğunu biliyorum.» James'a döndü. «Natala'yı Mariana kovdurdu.»

James'in tepkisi genç kızı şaşırttı. Bu biraz ihtiyatsızca bir söz değil mi, Kate?»

Genç kız ona hayretle baktı. Demek James de bütün söylediklerine rağmen sonunda Mariana'nın sihrine kapılmış,» diye düşünüyordu. Yine Mariana ile savaşmanın faydasızlığını anlamıştı. «Belki de öyle,» diye mırıldandı. «Ama bu Natala için endişelenmeme engel değil.»

James, saatine baktı. «Annem seni görmek istiyor, Kate. Seni bize götürebilir miyim? Senhor Vidal'e güvenebileceğimizden eminim. O senin arkadaşın için ne kadar endişelendiğini biliyor artık.»

Kate, Antonio'nun gözlerini kırpıştırdığını görerek bir an ümide kapıldı.

James, resmi bir tavırla sözlerine devam etti. «Miss Williams'ın arkadaşı olduğum için bu mesele beni de ilgilendiriyor. Yardımlarınızı minnetle karşılayacağız.» Böylece üstü kapalı bir şekilde Antonio'ya para teklif ediyordu.

James, genç kızı pansiyona bıraktı, «Annem sokakta Kate. Fakat Antonio'nun elinden kurtarmakta güçlük çekeceğini düşündüm.» Dostça bir tavırla Kate'e gülümsüyordu. «Yalnız dikkatli ol. Antonio gibi delikanlılarla başa çıkabileceğini sanıyorsun belki. Ama bana inan, öyleleriyle başa çıkamazsın.»

Kate, James'in endişeli yüzüne baktı. «Bunu ben de biliyorum, James. Onun için de dikkatli davranıyorum. Antonio'ya demin rastladım. Zavallı Natala ona delicesine âşık. Bu yüzden Antonio'nun kızın nerede olduğunu bildiğini düşünüyorum.»

James, başını salladı. «Bundan ben de eminim. Bakalım ne olacak? O beni ararsa sana durumu haber veririm.»

Mariana Rosa'yı eve çok geç vakit getirdi. Genç kadın gayet öfkeliydi. «Rosa iyice terbiyesizleşmiş. Ona bunları sen öğretiyorsun. Bütün arkadaşlarına da öğrettiğin gibi.» Gözlerinde tehlikeli bir pırıltı vardı. «Ben küstah çocuklarla sokağa çıkmaktan hoşlanmam.»

Kate kolunu Rosa'nın omzuna atarak, «Rosa katiyen küstah değildir,» diye itiraz etti.

Mariana, bağırdı. «Sen bunun farkında değilsin. Çünkü sen de küstahsın. Bunu Senhor Lister'e söyledim. O da aynı fikirde. Senhor Lister bütün İngiliz kızlarının küstah olduğunu düşünüyor.» Mariana, kinle güldü. «Bunun üzülecek bir şey olduğunu da açıkladı. Erkekler kızların terbiyeli ve nazik olmalarını isterler. İşte bu yüzden İngiliz erkekleri Portekizli kızları tercih ediyorlar.» Odasına girerek kapıyı çarptı.

Kat, dudağını ısırdı. Yine öfkeyle sarsılıyordu ama yapabileceği bir şey de yoktu. Genç kız yorgun ve ağlamaklı Rosa'yla ilgilendi ondan sonra. Çocuk o gece yine kâbus gördü. Ama bu sefer sıkıca Kate'e sarıldı ve Mariana'nın içeri girdiğini görünce de avaz avaz haykırdı.

***

Lister Durban'dan döndükten sonra Kate'i, İngiliz kulübüne götürdü. Verandada, palmiye ağaçlarının altında oturdular. Rosa, Kate'in ayağının dibinde bebeğiyle oynamaya başladı. Genç kız çok mutluydu. Lister'in yakışıklı yüzüne bakmak bile kalbini sevinçle doldurmaya yetiyordu.

Lister soğuk bir sesle, «Kate,» diyerek kaşlarını çattı.

Genç kız da daldığı hayallerden uyandı o zaman. «Kate aksilik etmek istemiyorum ama Mariana'nın söylediğine göre..»

— «Mariana'nın söylediğine mi?» Genç kız birdenbire Rosa'yı hatırlayarak usulca mırıldandı. «Şimdi sırası değil.»

O sırada kırmızı saçlı küçük bir kız Rosa'nın yanına gelmişti. Ona kumdan şato yapmalarını teklif ediyordu. Rosa ciddi bir tavırla doğrularak Kate'den izin aldı.

Kate, «Tabii hayatım,» diye cevap verdi. Çocuklar uzaklaşıncaya kadar bekledi. Sonra da genç adama döndü. «Evet?»

Lister hayretle kızının arkasından bakıyordu. «Senden izin aldı. Halbuki Mariana onun terbiyesizleştiğini söylemişti.»

Kate, kendisine hakim olmaya çalıştı. «Belki Mariana'yla benim bu konudaki fikirlerimiz birbirinden farklı. Mariana, bir çocuğun, büyükler konuşurlarken bir köşede saatlerce sessiz sedasiz oturmasını terbiyelilik sayıyor.» İstememesine rağmen kızın sesi titremeye başlamıştı. «Ama korkarım Rosa, İngiliz usullerine alıştı. Herkesle rahatlıkla konuşabiliyor. Onun değiş-

miş olduğunu anlıyorum.» Genç adamın kaşlarını çatmış olduğunu farketti. O anda tepesi attı Kate'in, «Mr. Lister, böyle nasıl devam edebiliriz? Benim her hareketimden, her sözümden şüphe ediyorsunuz? Rosa'yı âdeta mikroskopla inceliyor, onda kusurlar arıyorsunuz. Rosa'nın sevgiye ihtiyacı olduğunu anlamıyor musunuz? Bunu anlayamıyor musunuz? Rosa şimdiye kadar hiç güven duymamış. Ama artık bana güveniyor. Geçen gece yine kâbus gördü o. Fakat Mariana kendisini sokağa götürdükten sonra. Evet, Rosa yorulmuştu ama başka bir mesele daha vardı. Büyükler çocukların çok şeyleri duyup anladıklarını farketmiyorlar. Artık size Rosa'nın ben buraya ilk geldiğim zaman benden neden o kadar korktuğunu da söyleyebilirim. Çocuk Mrs. McCormack'a benim kendisini Londra'ya götüreceğimi ve orada kafasını keseceğimi söylemiş.» Kate nihayet genç adama baktı. Lister kızmamıştı. Ama Kate'in anlattıklarının hiç birine de inanmamış gibi bir hali vardı.

— «Kafasını kesmek mi? Saçma.»

Kate, içini çekti. Boş yere nefes tüketiyordu. «Belki Kral Sekizinci Henry'nin karısının kafalarını kestirttiğine dair bir hikâye duydu...»

Lister ağır ağır düşünceli düşünceli, «Sen gelinceye kadar kimse Rosa'ya hikâye anlatmadı, sanırım,» dedi.

Uzun bir sessizlik oldu.

Sonra genç adam, «Beni şaşırtan bazı şeylerin iç yüzünü yavaş yavaş anlamaya başlıyorum,» diye mırıldandı. Sonra da tatlı tebessümüyle Kate'e baktı. «Devam et. Yakında beni de adam edeceksin..»

Kate'in kalbi mutluluğundan durdu âdeta.

O gece geç vakit Antonio Vidal genç kıza telefon etti. «Natala'yı görmek istiyordunuz değil mi? Sizi on beş dakika sonra alacağım.» Telefonu kapattı.

Kate, tereddütle durakladı. Fakat Natala'yı görmek de istiyordu. Antonio kendisini bu kadar geç saatte aradığına göre Natala hastaydı herhalde. Genç kız, çabucak giyinerek aşağıya indi. Antonio daha gelmemişti. Kate içinden gelen sese uyarak McCormack'lara telefon etti. Fakat James evde yoktu. Kate tam Mrs. McCormack'a durumu anlatacağı sırada Antonio'nun arabası kapının önünde durdu. Kate, delikanlıyı kızdırmak istemiyordu. Onun telefon ettiğini gördüğü takdirde somurtur ve belki de Natala'ya götürmekten vazgeçerdi. Onun için genç kız, Mrs. McCormack'a, 'İyi geceler' dileyerek reseptörü yerine bıraktı.

*
* *

Kate, sigara dumanı içerisindeki loş bodrumda, köşedeki masada oturuyor ve endişeyle etrafına bakınıyordu. Antonio, Natala'nın bir arkadaşının her gece buraya, 'Matador Kulüp' adlı bu yere girdiğini söylemişti ona. Ama zaman geçtikçe kızın şüpheleri de artıyordu.

Antonio'ya, «Natala nerede?» diye sordu. «Onun arkadaşının buraya geleceğini hiç sanmıyorum.»

Antonio, kayıtsız bir tavırla sigarasının külünü silkti. «İstediklerimi yaparsan, bunu sana söylerim. Yapmazsan söylemem..»

Kate, dondu kaldı. «Ne budalayım?» diye düşünüyordu. «Antonio'ya güvenilmeyeceğini bilmeliydim.. Antonio, sırf kendisiyle çıkmam için yalan uydurdu..»

Oraya geleli saatler olmuş, genç kız Antonio'nun ısrarlarına dayanamayarak onunla dans da etmişti. Fakat sonra delikanlı fazla ileriye gitmeye başlamış, Kate de danstan vazgeçe-

rek masaya dönmüştü. Genç kız ümitsiz bir tavırla, «Antonio,» diye başladı.

Aynı anda havada bir şişe uçtu. İki adam birbirlerine küfretmeye başladılar. Bir masa devrildi. Bir iskemle havada uçtu ve bir grubun ortasına düştü. Adamlar hiddetle yerlerinden fırladılar. Müthiş bir kavga başladı.

Kate de ayağa fırlamış ve duvarın dibine büzülmüştü. Dehşetle elini dudaklarına bastırıyordu. Antonio'nun da rengi iyice uçmuştu.

Sonra bir mucize oldu. James karşılarında belirdi. Kate'i kendisine çekerek o kargaşalıkta kıza yol açtı. Kate ağlamaya başlamıştı. Dışarı çıktıkları zaman Lister'in peşlerinden geldiğini farketti. Genç adam, Antonio'yu o âdeta bir kedi yavrusuymuş gibi tutuyordu.

Bir arabaya bindiler. Kate'in başı dönüyordu. Nihayet kendisini büyük bir odada buldu. Lister'indi bu anlaşılan. Zira adam Antonio'yu bir koltuğa doğru iterek, sert sert, «Galiba hepimizin de bir içkiye ihtiyacı var,» dedi.

Kate'in eli o kadar titriyordu ki, genç adamın verdiği viskiyi dökecekti neredeyse. Lister onu soğuk bakışlarla süzdü. «İç şunu.»

Genç kız, bu emre itaat etti. Viski Kate'in boğazını yakarak indi. Ama kızın titremesinin geçmesini de sağladı. Kate etrafına bakındı. Antonio koltuğa iyice büzülmüştü. James merak ve şefkatle kendisine bakıyordu. Lister'in yüzünde ise düşmanca bir ifade vardı.

Lister, «Bu adamla dansa gittiğini öğrendiğim zaman kulaklarıma inanamadım,» diye başladı. İstihkâr dolu bir tavırla, korkudan bembeyaz kesilmiş olan Antonio'yu işaret ediyordu. «Çünkü sen kendin bana..»

Kate çabucak, «Biliyorum,» dedi. Tabii Mariana yine ortalığı karıştırmaya kalkmıştı. Kate, «Ama bu sefer iyi olmuş,» diye düşündü. «Yoksa onlar beni kurtarmaya gelmezlerdi.» Genç kız kendisini toplamaya çalıştı. «Ben onunla dansa gitmedim.» Iki adama olanları anlattı.

James gülmeye başladı. «Kate, doğrusu sen de her hikâyeye inanıyorsun. Bazan öyle aptal oluyorsun ki.» Sesi şefkat dolu olduğu için Kate onun bu sözlerine kızamadı.

— «Düşünecek zaman bulamadım. Sizin eve telefon ettim ama..»

Lister, kaşlarını çattı. «James'i mi aradın?» İyice sinirlenmiş olduğu belliydi. «O kızı polisin yardımıyla bulabilirdik. Yeni tanıdığın bir kız yüzünden bu serseriyle sokağa çıkman ve kendini tehlikeye atman pek saçma.»

James, atıldı. «Natala onun arkadaşı. Öyle değil mi Kate?»

Lister'in kaşları hâlâ çatıktı. «James'le tesadüfen karşılaştık. Senin Antonio gibi bir serseriyle ilişki kurman hoşuna gitmemişti. James de..»

— «Annem Kate'in telefonda pek acayip bir şekilde konuştuğunu söyledi. Tabii endişelendim. Tam yatmak üzereyken dayanamayarak kalkıp sokağa çıktım.» James, neşeli bir tavırla konuşmuştu. Lister'e baktı. «Annem de ben de Kate'i çok seviyoruz Randel.»

Genç adam acayip bir tavırla gülümsedi. «Belli bu.»

James, bir kedi gibi yumuşak hareketlerle Antonio'ya yaklaştı. Onu yakasından tutarak kaldırdı. Kate'e bakarak güldü. «Beş dakika içerisinde istediğin adresi alacağım Kate. Yarın arkadaşını buluruz.»

— «Ah, James ne kadar iyisin.» Kate, James'in Antonio'yu dışarı çıkarışını seyretti. Gözleri pırıl pırıldı genç kızın. James, ne harikulâde bir insandı.

Lister, sert sert, «Doğrusu beni korkutuyorsun Kate,» dedi. «Farkına varmadan kendini türlü tehlikeye atıyorsun. Neyse ki bu gece zamanında yetiştik. Yoksa çok kötü duruma düşebilirdin..»

Kate, heyecanla biliyorum,» diye cevap verdi. «Çok affedersiniz. Korkarım ben bazan düşünmeden hareket ediyorum. Fakat.. Natala için çok endişe ediyordum, Antonio da...»

Lister öfkeyle, «Her erkeğin sözüne inanmamalısın,» diye homurdandı. Genç kız o zaman adamın kendisi için gerçekten endişelenmiş olduğunu anladı. Kalbi büyük bir mutlulukla doldu. Lister «Başına bir şey gelecek,» diye ekledi. «Ondan sonra..»

James, gülerek içeri girdi. «Tamam.. Ben yarın seni öğle yemeğinden sonra alırım, Kate. Gidip arkadaşını görürüz. Onun yeni bir iş bulmasını sağlayabileceğimi sanıyorum.»

Kate, sevinçle ayağa fırladı. «Ah, James. Sen olmasaydın, ne yapardım bilmem?»

Kate'i pansiyona James götürdü. Genç kız, Lister'e «İyi geceler,» derken, genç adam yine soğuk bir tavır takındı.

⁂

Ertesi gün Kate'le James, Natala'yı buldular. Kızla annesi küçük harap bir kulübede oturuyorlardı. İkisi de yere yapılmış olan yataklarda yatıyorlardı.

Natala genç kızı görünce, «Kate,» diye bağırarak ağlamaya başladı. «Ah, Kate'ciğim.»

Genç kız, Natala'ya sarıldı. Zavallı hasta kızın bütün vücudu sarsılıyordu. Natala'nın düştüğünü ve bu yüzden kımıldayamadığını, annesinin ise yine kalp krizi geçirdiğini öğrendiler. James, hiç zaman kaybetmeden kısa bir süre sonra Natala ile

annesini hastaneye götürmek için bir ambulans geldi.

James, Natala'ya, «Masrafı düşünme,» dedi. «O meseleyi sonra hallederiz. Sana çok iyi bir iş, bulman için de yardım edeceğim.» Dostça bir tavırla Natala'ya gülümsedi.

Natala hıçkırdı. «Çok iyisiniz..»

Genç adam, beceriksizce bir tavırla onun omzuna dokundu. «Sen Kate'in arkadaşısın. Onun için benim de arkadaşım sayılırsın.»

Natala, Kate'e sarılarak genç kızı öptü. «Bu iyiliğini hiç unutmayacağım..»

Kate, ambülansın uzaklaşmasını ağlayarak seyretti. James. «Ne ağlıyorsun?» dedi. «Artık her şey düzelecek..»

— «Ama düzelmeyebilirdi..»

James ciddileşti. «Doğru. Eğer sen Natala'nın izini bulmakta ısrar etmeseydin, o zavallıyla annesi açlıktan ölüp gideceklerdi.. Onların hiç bir dostları yok. Ben daha sonra hastaneye giderek durumu sana telefonla bildiririm Kate.»

*
**

Genç kız akşam üzeri Rosa'yı dolaşmaya çıkardı yine. Çocuğun yine ciddi ve hatta endişeli bir hali vardı. «Kate. Sen daima doğruyu söylersin değil mi?»

Kate, çocuğun küçük kederli yüzüne baktı. «Tabii.. Daima Rosa'cığım.»

Rosa, «Mariana benim yeni annem olacağını söylüyor,» dedi. «Bu doğru mu?»

Kate, ıstırapla kalakaldı. Herhalde doğru olmadığı takdirde Mariana Rosa'ya böyle bir şey söylemeye cesaret edemezdi. «Bilmiyorum hayatım. Bu iddianın doğru olup olmadığı konu-

sunda, hiç bir şey söyleyemem. Bunu neden babana sormuyorsun?»

Rosa, başını salladı. «Babam belki kızar..» Bir süre sessiz sedasız yürüdüler. Sonra çocuk başını kaldırdı. «Kate, neden babama seninle evlenmesini söylemiyorsun? O zaman yeni annem sen olurdun.»

Kate, durakladı. Eğilerek, Rosa'ya sarıldı ve büyük bir samimiyetle, «Ah, hayatım keşke bunu yapabilseydim,» dedi. «Yeni annen olmayı çok isterdim..»

Soğuk ve alaycı bir ses duyuldu. «Öyle mi? Bu doğru olabilir ama bunu bütün dünyaya açıklamanın gereği var mı?»

Kıpkırmızı kesilen Kate doğruldu. Mrs. Kelly, karşısında duruyordu. Genç kız bir an onun kim olduğunu bilemedi. Sonra gemideki meraklı ve dedikoducu kadını hatırladı. Kate, Mrs. Kelly'e bakarken onun gerçekten hasta olduğunu anladı. Kadının yüzü bembeyazdı, hafifçe titriyordu. Kate, nazik bir tavırla konuşmaya çalıştı. «Sizi gördüğüme çok sevindim, Mrs. Kelly. Bakın şurada bir bank var. Oturalım mı?» Kadını dirseğinden tutarak oraya götürdü.

Mrs. Kelly bir süre derin derin nefes aldı. O arada çiçekleri seyre dalmış olan Rosa'yı süzüyordu. Nihayet, «Çocuk çok değişmiş,» dedi. «Sen buraya gelince, ben de Rosa'yı görmek için fırsat kolladım. Kendi kendime, 'O sessiz ve aciz kız bu zavallı çocuk için hiç bir şey yapamaz,' diye de düşündüm.» Mrs. Kely, merakla Kate'e baktı. «Sen sandığımdan daha azimliymişsin. Seni tebrik ederim.»

Kate, sevincinden kızardı. «Teşekkür ederim.»

Kadın, «Şimdi sana bir tavsiyede bulunacağım,» dedi. «Bunun hoşuna gitmeyeceğini biliyorum. Randel Lister'i kafandan çıkar. O sana göre değil.»

Kate, hafifçe inledi. Mrs. Kelly'nin böyle bir şey söyleyeceği aklına bile gelmemişti.

Kadın, ağır ağır sözlerine devam etti. «Çok hastayım ama dedikodular kulağıma kadar geldi. Dominguez'ler acayip insanlar. Ortalıkta bir takım rivayetler dolaşıyor. Çirkin dedikodular..» Mrs. Kelly sanki kafasında kötü düşünceleri uzaklaştırmak istiyormuş gibi başını salladı. «Çok şey duydum.. Onlar senden nefret ediyorlarmış. Dominguez'lerin tereddüt edeceklerini de sanma..»

Kate, «Zavallı,» diye düşündü. «Mrs. Kelly'nin sinirlerinin iyice bozuk olduğu belli. Dominguez'ler benden nefret ediyorlar ama bana bir kötülük edebileceklerini de sanmıyorum..»

Mrs. Kelly, elini genç kızın koluna koydu. Avcu buz gibiydi kadının. «Haberin olsun. Onlar Randel Lister'i avuçlarına almayı istiyorlar. Hiç bir şey de onlara engel olamaz. Eğer biraz aklın varsa, Dominguez'lere Lister'in seni hiç ilgilendirmediğini belirtirsin,» Mrs. Kelly acayip bir ateşle parlayan gözleriyle Kate'in yüzünü inceledi. «Sen ona aşıksın değil mi?»

Kate'in yanakları kıpkırmızı kesildi. «Ben..»

Mrs. Kelly, ağır ağır ayağa kalktı. Uzaklaşmadan önce, «Kendini düşünmüyorsan çocuğu düşün,» dedi. «Onun başını derde sokabilirler.»

Kate'in tüyleri diken diken olmuştu. Sonra, kendi kendine, «Saçma..» dedi. «Hepsi de laf bunların...»

James o gece pansiyona gelerek Kate'i Cennet Villâsına götürdü. «İyileşecek o. Fakat düşmesi ve kendisine hemen bakılmaması durumunu ciddileştirmiş. Ama yeni bir tedavi usulü varmış. Onu deneyecekler. Natala'nın annesine gelince.. Ne yazık ki, o çok hasta. Kadıncağızın fazla yaşayacağını sanmıyorlar..» Kate'in gözlerinin doluverdiğini farkeden genç adam

ekledi. Bence Natala annesinin günün birinde kalp krizlerine fazla dayanamayacağını biliyordu..»

Ondan sonra, Kate'le James başka şeylerden bahsettiler. Söz dönüp dolaşıp Mariana'ya geldi tabii. Genç adam, «Mariana zengin bir koca bulmak istiyor,» diye güldü.

Kate, kelimeleri dikkatle seçerek, «James,» dedi. «Sence Mr. Lister, Mariana'yla evlenecek mi?»

James, sanki Kate'in kafasından geçenleri okuyormuş gibi ona baktı. «Bilmiyorum.. Mariana, bir an önce evlenmeyi istiyor. Onun gitgide ümitsizliğe kapıldığını sanıyorum. Biliyor musun, bazan Mariana'ya acıyorum. Onun yaşında bir Portekizli kız evde kalmış sayılıyor. Ayrıca annesiyle Mariana'nın kibar ahbapları yok. Bu yüzden Mariana uygun kimselerle tanışamıyor. Onun için de daha çok yabancı erkeklerin üzerinde duruyor. Bu ara listede üç kişi var. Bir Fransız çiftlik sahibi, Randel Lister ve ben.

8

— «Şu ara üçümüz fovariyiz. Şehirdekiler bizim üzerimize bahse giriyor.» Kate'in yüzündeki dehşet dolu ifadeyi farkederek bir kahkaha attı. «Ne çocuksun Kate'ciğim. Burası öyle küçük bir yer ki, herkes birbirinin işini biliyor. Kimsenin gizlisi yok.»

Kate, «Bence korkunç bir şey bu,» diye mırıldandı. «Herkesin senden bahsettiğini bilmek sıkıcı bir şey olmalı..» Sonra açık açık sordu. «Sence Randel, Mariana'yla evlenecek mi?»

James, hem şefkatli hem de düşünceli gözlerle kızı süzdü. «Bilmem ki.. Erkekler çok garip yaratıklardır Kate. Bir kadının bencil, hain ve kalpsiz olduğunu bilirsin ama yine de onun sihrine kapılırsın. Onsuz yaşayamazsın.»

Genç kız, üzüntüyle James'e baktı. «Demek o da Mariana'ya aşık,» diye düşünüyordu. Başını çevirdi. Gözleri akmayan yaşlardan yanmaya başlamıştı. «Lütfen beni eve götür, James..» dedi. «Çok yorgunum..»

Yalnız yorgun değil, çok da üzgündü Kate.

***

James'in yatında bir toplantı tertiplemeye karar vermesi

Kate'i şaşırttı. McCormack'ların varlıklı olduğunu farketmişti kız. Ama James'in bu kadar zengin olduğundan haberi yoktu.

Kate ve Rosa, Mariana ve Randal, James'la annesi yatla dolaşacaklardı. Başka kimse çağrılmayacaktı. Mariana resmen davet edilince hem şaşırdı, hem de pek sevindi.

Yat hakikaten şahaneydi. Yola çıktıkları gün hava pek sıcaktı. Gök yüzü maviydi. Hint Okyanusu pırıl pırıl parlıyordu. Kate, kucağında Rosa, Mrs. McCormack'la oturdu. Randel'le James'in yaramaz iki çocuk gibi hareket etmelerini seyrediyordu.

Mariana ise onların hemen yakınında duruyordu. İnce pileli eteğiyle buluzu vücudunun bütün hatlarını ortaya koyuyordu. Başını arkaya atmış, hayran hayran bir Randel'a bakıyordu, bir James'a.

Mrs. McCormack, içini çekerek manalı manalı, Kate'e bir göz attı. «Mariana çekici taraflarını göstermesini iyi biliyor.»

Kate, mırıldandı. «Onun çekici tarafı o kadar çok ki..»

Yemekten sonra herkes uykuya yattı. Kate hariç. Sıcağa rağmen uyuması imkânsızdı genç kızın. Güverteye çıkarak bir şezlonga yerleşti. Hafif ve tatlı bir rüzgâr da esiyordu. Manzara nefisti.

Randel güverteye çıkarak yanına oturunca şaşırdı Kate. Bir süre hiç konuşmadılar. Sonra Kate, «Böyle dolaşmak bir büroda çalışmaktan çok daha hoş,» diye mırıldandı. «James ıssız bir adada yaşamak istediğini söylüyor.»

Randel, alaylı bir tavırla cevap verdi. «James milyoner olduğu için böyle rahatça konuşabiliyor. Ama ben Rosa'nın geleceğini garanti altına almak zorundayım.»

Kate, «Doğru düşünüyorsunuz,» dedi. «Fakat, Rosa için en önemli şey mutluluk şimdi. Rosa'nın mutlu bir çocukluk geçirmesi lâzım.»

— «Evet... Bunu ben de biliyorum.»

Kate, genç adama baktı. Sonra da bütün cesaretini toplayarak, «Yeniden evlenmeyi hiç düşünmediniz mi?» diye sordu.

Randel, gözlerini kısarak onu süzdü. Sonra da sanki Kate küçük bir çocukmuş gibi hoş görüyle güldü. «O iş pek de kolay değil. Sırf Rosa için yapılacak bir evlilik hiç bir zaman başarılı olmaz. Bunun için sevgi ister. Hakiki devamlı bir sevgi..»

Kate daha bir şey söylemeden, Mariana'nın sesi duyuldu. «Ah Randel. Hani bana yatı gezdirecektin?» Genç kadın bu sefer esmer bacaklarını açıkta bırakan kısacık bir şort giymişti. Kırmızı dudaklarını bükerek, «Kate'le iş konuşuyorsun değil mi?» diye ekledi. «Ama artık işi bir tarafa bırakda seninle güzelce eğlenelim.» İnce elini uzattı.

Randel, Kate'e sanki özür dilermiş gibi hafifçe gülümsedi. Sonra da Mariana'nın elini tutarak ayağa kalktı. Onlar uzaklaşırken Kate arkalarından bakıyordu. Mariana bir ara omzunun üzerinden ona bir göz atarak alaylı alaylı güldü.

Daha sonra Rosa'yla Mrs. McCormack da Kate'in yanına çıktılar. Yaşlı kadının bir hayli sinirliymiş gibi bir hali vardı. Öfkeyle örgü örüyor, arada sırada da başını kaldırarak güvertenin bir ucuna doğru bakıyordu. Mariana'la Randel oradalardı. James de onlara katılmıştı. Genç kadın iskambille iki adamın fallarına bakıyordu.

Mrs. McCormack, «Erkekler de ne kadar aptal oluyorlar,» diye söylendi.

Kate, mırıldandı. «Bu duruma bağlı tabii..»

— «Acaba.. acaba James ciddi mi?»

Kate, dönerek genç adama baktı. James, o neşeli tebessümüyle Mariana'ya doğru eğilmiş ona takılıyordu. «Bilmem ki..» Genç kız James'in Mariana hakkında söylediklerini hatırlamıştı. «Hakikaten bilmiyorum.»

Mrs. McCormack, büyük bir üzüntüyle, «Onun Mariana'dan ciddi bir şekilde hoşlanmadığını umarım,» dedi. «Ah, Kate.. Belki bu endişelerim gülünç.. James senin çok hoş bir kız olduğunu, düşünüyor. Sen de James'ten hoşlanıyorsun değil mi?»

Kate, büyük bir samimiyetle, «Hakikaten hoşlanıyorum,» diye cevap verdi. «Bence James harikulâde bir insan. Şimdiye kadar, onun kadar fevkalâde bir erkekle hiç karşılaşmadım.»

Genç kız konuşmasını bitirirken yanındaki şezlonga biri oturdu. Kate, döndü, Randel'di bu. Acaba genç kızın sözlerini duymuş muydu? Fakat adam Kate'e bakmıyordu. Eğilmiş Rosa ile konuşuyordu.

Çocuk daha sonra Kate'i elinden çekerek güvertenin tenha bir köşesine götürdü. «Yük ne demek Kate?»

Genç kız, çocuğun yüzündeki ifadeyi görünce endişelendi. «Bu sözü nereden duydun, küçüğüm?»

— «Mariana, birine benim ağır bir yük olduğumu söylüyordu. O ağır yüklerden nefret edermiş..»

Kate nefesini tuttu. «Ah, hayatım. Herhalde yanlış duydun.. Biz hepimiz de seni seviyoruz..» Çocuğu şefkatle öptü.

Rosa, «Kate'ciğim,» diye mırıldandı. «Senin de günün birinde evlenmem lâzım. Neden babamla evlenmiyorsun?»

Kate, güldü. «Şekerim, benim evlenmem şart değil ki..»

Rosa, ciddi bir tavırla, «Fakat Mariana senin koca aradığını söylüyor,» dedi. «Eğer öyleyse yalvarırım Kate. Babamla evlen.» Sıkıca genç kızın kolunu tuttu. Dudağı bükülmeye başlamıştı. «Mariana'nın...»

Kate, çocuğa sarıldı. Mariana daima çocuğun neşesini kaçırıyor, onun hayatını kararttıyordu. «Rosa, dünyada evlenebileceğim bir tek erkek var.. O da senin baban.»

Çocuğun yüzünde beliren ani ümit Kate'i çok sarstı. Genç

kız kendi kendisine kızdı bu yüzden. «Ama baban beni istemiyor,» diye ekledi. «Onun için kendisiyle evlenmem imkânsız. Anlayacağın insanın evlenmesi için birbirini çok sevmesi lâzım..»

Rosa, bu işi anlamaya çalışıyordu. Kaşlarını çatarak, «Ama sen babamı seviyorsun, değil mi?» diye sordu.

Kate, içini çekti. «Evet, seviyorum..»

— «Öyleyse babam neden seni sevmiyor? Ben, beni sevenleri seviyorum ya..»

Kate, çabucak kızı öptü. «Ama sen erkek değilsin ki, küçüğüm. Erkekler başka. Baban kimi severse onu sen de seveceksin. Çünkü o kadın da muhakkak seni sevecek..» Rosa'nın yüzünde inatçı bir ifade belirmişti. Kate hemen ekledi. «Zaten Mariana da sana artık eskisinden daha iyi davranıyor sanırım.»

Rosa güldü. Bir çocuğa yakışmayacak, olgun bir insan gülüşüydü bu. «Evet, babam yanımızdayken öyle..»

**
*

Yat gezintisinden sonra hayat yine eskisi gibi devam etti. Kate, Randel'i pek ender görüyordu. Genç adam pazarları kızını gezmeye götürüyordu. Tabii Mariana da onlarla beraber gidiyordu.

Natala'nın annesi hastahanede öldü. McCormack'lar kızı yanlarına aldılar. Natala hem onlara ve hem de Kate'e karşı derin bir minnet duyuyordu. Hayatında ilk defa yardım ediyorlardı ona.

Kate, Cennet Villâsına gittiği bir gün Mrs. McCormack, onu endişeyle karşıladı. «Şekerim, dün şehirde Mrs. Kelly'le karşılaştım. Biliyorum ondan hiç hoşlanmıyorsun. Ama halini gör-

seydin kadına acırdın. Senden bahsetti ve bana, 'Ona tekrar ihtar etmelisiniz,' dedi. Neden bu, 'tekrar' kelimesini kullandı?»

Kate, kadına Mrs. Kelly'le ilk karşılaşmalarını anlattı. «O gün beni bayağı korkuttu. Mrs. Kelly, Dominguez'lerin tehlikeli insanlar olduklarını ve bana kötülük edebileceklerini söylüyor.» Kate gülmeye çalıştı. «Ben onlardan korkmuyorum. Mrs. Kelly onun da tehlikede olduğunu açıkladı..»

Hafif bir öksürük duyarak başlarını kaldırdılar. Natala kapıda duruyordu. Mrs. McCormack, şefkatle seslendi. «Gel otur Natala.. Kate, bu kızcağız o kadar çok çalışıyor ki. Bu yüzden James'le çok endişeleniyoruz.» Tereddütle duran kıza gülümsedi.

Natala'nın gözleri pırıl pırıldı. «Senhor James'i memnun edebilmek için kendimi öldürürüm.»

Mrs. McCormack, bir kahkaha attı. «Buna hiç lüzum yok..»

Natala, onlara yaklaştı. «Kate'ciğim, açıkçası hem sen, hem de Rosa için endişeleniyorum. Dominguez'ler korkunç insanlardır. Belki bu sözlerimin pek melodram koktuğunu düşüneceksin. Ama sen tehlikeyi göremiyorsun ki. Senhor Lister bütün bu yıllar boyunca Dominguez'lere baktı. Onlara bol para verdi. Ailenin beş parası bile yoktu. Beş parası..» Kate'le Mrs. McCormack'ın yüzündeki hayret dolu ifadeyi farketmişti. «Ah.. Bu şehirde Dominguez'ler hakkında öyle hikâyeler anlatılıyor ki. Hiç biri de hoş değil bunların. Durumları gayet kötüymüş. Sonra Senhor Lister imdatlarına yetişmiş.»

Kate, «Mr. Lister, Dominguez'ler kendisine yardım ettikleri için şanslı olduğunu düşünüyor,» dedi.

Natala omzunu silkti. «Belki.. Dominguez'ler de belki ona yardım ettiler. Ama bundan sonra ne olacak? Mr. Lister çocuğu İngiltere'ye götürecek. Dominguez'lere verilen para da kesi-

lecek tabii. Onlar nasıl geçinecekler o zaman? İşte şimdi Dominguez'ler de kendi kendilerine bunu soruyorlar. Mariana'nın çabucak evlenmesi lâzım. Fakat Senhor Lister tereddüt ediyor. Neden? Mariana bunun sebebinin sen olduğunu sanıyor.»

Kate, başını salladı. «Saçma.»

Natala güldü. «Senhor Lister'in sana saygı duyduğundan eminim, Kate. Onun sana nasıl baktığını da gördüm. Belki bu aşk değil. Ama Mariana senin her şeye engel olacağından korkuyor. Seni bir düşman gibi görüyor. Seni aradan çıkarmaya çalışıyor. İşte bu yüzden hâlâ Senhor Lister'e senin işini başaramadığını ispatlamaya uğraşıyor. Senhor seni kovacak çocuk tekrar Dominguez'lere teslim edilecek. Onlar da bol para alarak eskisi gibi rahat bir hayat sürecekler.»

Mrs. McCormack, iyice endişelenmişti. «Bu durum hiç hoşuma gitmiyor. Ben bu meseleyi hallederim.» Bir an düşündü. Sonra da kesin bir tavırla ayağa kalkarak telefona gitti. Kısa bir süre sonra Randel Lister'le konuşuyordu. «Ben Mrs. McCormack, Mr. Lister. Size bir teklifte bulunacaktım. Son zamanlarda Kate için endişe ediyorum. O karanlık pansiyon genç bir kıza göre bir yer değil. Rosa için de öyle tabii. Ben yarın Pumgeni'deki villâma gidiyorum.» Kadının sesi gayet otoriterdi. «Acaba Kate'le Rosa'nın orada bir kaç hafta kalmasına izin verir miydiniz? Villâ çok güzeldir. Tam kumsaldadır bu. Rosa denize girer.»

Sonunda Mrs. McCormack, telefonu kapatarak Kate'e döndü. «Razı oldu. Hatta rahatlamış gibi bir hali de vardı.»

Kate, içini çekti. «Herhalde. Artık Marina'yla daha rahatça başbaşa kalabilir.» Telâşla başını çevirdi. Çünkü gözlerinin dolduğunu görmelerini istemiyordu. «Ondan uzaklaşmaya nasıl dayanacağım?» diye düşünüyordu. «Ama buna alışmalıyım. Çün-

kü belki de yakında Mariana'yla evlenip, beni İngiltere'ye yollayacak.»

***

McCormack'ların villâsı çok güzeldi. Büyük, güneşli, evde bir sürü hizmetçi de çalışıyordu. Pansiyon Fandora'dan sonra villâ Kate'e pek lüks ve rahat geldi. Rosa da pek hoşlanmıştı buradan. Küçük kızı Güzel adlı bir zenciye teslim ettiler. Rosa kıza hemen alıştı.

Mrs. McCormack, Rosa, Güzel'le gezmeye çıkarken onların arkasından bakan Kate'in yüzündeki ifadeyi görüyordu. Bir keresinde, özür diler gibi, «Senin tatil yapmanı istiyorum, Kate'ciğim.» dedi. «İyice dinlenmelisin. Sonra Rosa'nın da başkalarına alışması lâzım.»

Kate, kadına gülümsedi. «Çok haklısınız. Ben de bir süreden beri bunu düşünüyordum. Sadece.. Güvenebileceğim hiç kimse yoktu.. Randel, Mariana ile evlenecek. Bana onlar tekrar Mozambik'e döneceklermiş gibi de geliyor. Rosa'nın bir İngiliz kızı gibi yetiştirileceğini de hiç sanmıyorum. Onun için Rosa'nın şimdiden başkalarına sokulmasını öğrenmesi iyi olacak.» İçini çekti. «Artık Randel'in Rosa'nın bir İngiliz gibi yetişmesini istediğini de sanmıyorum ya..»

Mrs. McCormack, «Acaip bir adam o,» dedi.

Kate, başını salladı. «Hakikaten öyle..» Kadının kederini sezmesinden korktuğu için usulca gözlerini kapattı.

Kate, tam iki hafta dinlendi. Açık hava ve güzel yemekler genç kıza çok yaramıştı. Eskisinden çok daha güzeldi şimdi.

James, Natala'yı uzun bir hafta sonu geçirmesi için arabayla villâya getirdi. Natala da iyice değişmişti. Sevincinden yerinde duramıyordu.

— «Kate'ciğim, Senhor James beni Amerika'ya yolluyor. Orada yeni bir tedavi usulü bulmuşlar. Artık tamamiyle iyileşmem bile kabil.» Natala, sesini alçaltarak adeta huşuyla, «Senhor James, o kadar iyi, o kadar cömert ki,» dedi. «Antonio'ya ya da yardıma çalışıyor..»

James de daha sonra bu konuyu açtı. «Kate, Antonio'nun seni o pis bara götürdüğü geceyi hatırlıyor musun? Ben delikanlıyla tekrar konuştum. Kendisine bu fikri Mariana'nın verdiğini açıkladı. Kadın onu teşvik etmiş. Böylece senin yola geleceğini söylemiş. Tabii sonra Lister'e bu meseleden bahsettim. Fakat o Antonio'nun iddiasına inanmadı. Senin delikanlıya önce yüz verdiğini sonra da onu reddettiğini söyledi.» Kate'in itiraza hazırlandığını görerek elini kaldırdı. «Biliyorum, biliyorum. Bütün bunlar Mariana'nın hikâyeleri tabii. Ne kadın o.»

Kate, mırıldandı. «Ben senin Mariana'ya aşık olduğunu sanıyordum James.»

Genç adam hayretle başını kaldırarak ona baktı. «Benim mi? Mariana'ya aşık olmak mı? Bunu da nereden çıkardın? Evet, Mariana hoş, neşeli ve hatta şaşırtıcı bir kadın. Ama ona aşık olmak? Sen çıldırdın mı Kate?» Acaip bir tavırla Kate'e baktı. Genç kız onun yüzündeki ifadeye bir mana veremedi.

Mrs. McCormack, «Antonio'yu anlatıyordun,» diye atıldı.

Natala, sevinçle bağırdı. «Ah, ne harikulâde bir şey bu.» James'a saygıyla baktı.

James, Kate'e göz kırptı. «Hayat ne acaip değil mi? Bir kızın senin harikulâde bir adam olduğunu düşünmesini istersen hemen onun sevgilisine yardım et. Ama tabii o zaman da bunun sana bir faydası olmaz. Antonio artık benim yanımda çalışıyor. Onun iyice düzeleceğinden eminim. Çocuk, Mariana'nın büyüsüne kapılmış. Ama sonunda hayal kırıklığına da uğramış sanırım.»

Natala, büyük bir mutlulukla, «Hakikaten öyle.» dedi. «Fakat.. gerisini de anlatın.»

— «Antonio,, Natala'yı benim namıma Amerikaya götürecek. Orada benim temsilcim olarak bazı görüşmeler de yapacak.» Natala'ya gülümsedi. «O ikisinin Amerika'ya yerleşeceklerini sanıyorum.»

Portekizli kızın gözleri parladı. «Ah, bu çok hoş olur işte.»

James, Natala'yı tekrar Lourenço Margues'e götürmeden önce kıza bir ahbabından bir mektup geldi. Natala heyecanla teresa, diğerlerinin yanına koşarak zaferle mektubu salladı. Dominguezler hakkında sorular sormuştum. İşte cevabı..» Şimdi öğrendiklerimi dinleyin. Ahbaplarım benim de duyduğum bazı şeyleri tekrarlamışlar. Onlar da o günlerde Lourenço Margues'dalarmış ve dedikoduları, soruları ve tahminleri gayet iyi hatırlıyorlar. Lütfen dinleyin.»

Mektubu açtı. «Dominguez'lerin nereden geldiklerini bilen yok. Onlar birdenbire ortaya çıktılar. Senhor Lister onların karısının yakınları olduklarını kabul etti. Ana kızı pansiyona yerleştirdi. Onların çocuğuna bakacaklarını sanıyordu. Acaip bir durumdu bu. Herkes dedikoduya başladı. Tabii hepsi de Mariana'yla Mr. Lister arasında bir ilişki olduğunu düşündüler..»

Mrs. McCormack'ın yüzünde hayret dolu bir ifade belirmişti. «Dominguez'ler karısının yakınları olmalı. Adam çocuğunu nu onlara teslim ettiğine göre..»

Kate, «Mr. Lister bana, karısının öksüz ve yetim olduğunu iddia ettiğini söylemişti,» diye açıkladı. «Candida'nın evden kaçtığını sanıyordu. Karısı, Senhora'yla Mariana'dan hiç bahsetmemişti. Mr. Lister de Candida'nın kimsesiz bir kız olduğuna inanıyordu. Karısını kaybettiği sırada müthiş bir ümitsizliğe kapılmıştı. Ve işte tam o sırada adeta bir mucize oldu ve Dominguezler ortaya çıktılar.»

Mrs. McCormack, «Adam onları görünce çok sevindi herhalde,» diye mırıldandı.

Kate, başını salladı. «Tabii..»

Natala usulca, «Şehirde herkes Dominguez'lerden çekiniyor,» dedi. «Çok kötü insanlar onlar. Antonio'nun Senhora'dan çok korktuğunu biliyorum.»

Kate ürperdi. «Ondan ben de korkuyorum.»

Natala tekrar elindeki mektubun üzerine eğildi. «Ahbaplarımın söylediğine göre.. Herkes Senhora'yla Mariana'nın Senhor Lister'in karısıyla hiç bir akrabalıkları olmadığına inanıyormuş.»

Bu şaşırtıcı açıklamadan sonra derin bir sessizlik oldu.

Sonra Kate, «Fakat Mariana, Candida'nın kız kardeşi..» diye bağırdı.

— «Mariana'nın iddiası bu. Ama bunu ispat edebilir mi?» Natala omzunu silkti.

James, kaşlarını çatmıştı. «Bu ağır bir suçlama, Natala. Yani Dominguez'ler bunca yıl Lister'i aldatmayı başarabilmişler mi? Herhalde adam çocuğunu onlara teslim etmeden önce bu iddialarını destekleyecek deliller istedi.»

Mrs. McCormack, hemen atıldı. «Hiç sanmam. Öyle bir duruma düştüğünü farzet James. Karın ölmüş. Hasta, küçücük bir bebekle kalakalmışsın. Şirket senin işine devam etmeni ve kalkıp Amerika'ya gitmeni bekliyor. Onlar senin kişisel dertlerinle meşgul değiller. Büyük şirketlerin nasıl olduğunu sen de bilirsin.» Sesi sertleşmişti. «Her halde Randel çok ümitsiz durumdaydı o sırada. Ne yapacaktı? Hiç bir yakını yoktu. Çocuğunu bir yuvaya mı verecekti? İşte tam o sırada karısının ıstırapla kıvranan annesiyle kızkardeşi ortaya çıktı. Adam onlardan delil nasıl isterdi?»

Natala, usulca, «Mariana'yı düşünün Senhor James,» dedi. «Ablasını kaybettiği için hüngür hüngür ağlayan Mariana size sokularak boynunuza sarılıyor. Böyle bir anda kendisinden vesikalar isteyebilir misiniz?»

9

Hepsi de dayanamayarak kahkahalarla gülmeye başladılar.

Sonra Mrs. McCormack, düşünceli bir tavırla onlara baktı. «Fakat bu yalan Domiguez'lere ne sağladı? O korkunç pansiyonu düşünün..»

James annesine sanki onun çıldırdığından korkuyormuş gibi bir tavırla baktı. «Anne.. Randel bunca yıl o iki kadına baktı. Masraflarını karşıladı. İstedikleri her şeyi aldı. Faturalarını ödedi. Ben Randel'i biliyorum. O hiç bir zaman Dominguez'lere hesap sormamıştır. Senhora pansiyonda rahat ediyor. Öyle yerlere alışık o.. Mariana ise sık sık yolculuklara çıkıyor. Bunların parasını Randel'in ödediği muhakkak. Tabii adama, 'Çocuk için doktor..' veya 'Rosa'nın elbiseleri..' diye bir takım hikâyeler de anlatıyorlardır. Ayrıca Rosa'ya bakarak adamı minnet borcu altında da bıraktılar. Randel daima Dominguez'lerin kendisine büyük bir iyilikte bulunduklarını düşünüyor. Evet.. Eğer bu iddia doğruysa, Dominguez'ler bu hile sayesinde bir hayli şey kazanmışlar demektir.»

Kate sordu. «Bu iddia doğru olabilir mi James?»

Genç adamın kaşları çatıldı. «Açıkçası.. olabilir. Ve bu bir çok şeyi de izah eder Kate.» James'in sesi değişmiş, sert ve

otoriter bir hal almıştı. «Bana söz ver, Kate. Pansiyona dönmeden önce bunu bana muhakkak bildirmelisin. Ben burada olmayabilirim...»

Kate, titredi. «James.. Yani.. Dominguez'lerin yanına dönersem kendimi tehlikeye mi atmış olurum?»

— «Evet, bu kabil. Durum hiç hoşuma gitmiyor Kate. Dominguez'ler sana bir engel gözüyle bakıyorlar. Sen olmadığın takdirde hayatlarının eskisi gibi devam edeceğini düşünüyorlar. Sen olmadığın takdirde..» James içini çekti. «Bu işin doğrusunu nasıl öğrenebiliriz? Lister'e düşündüklerimizi açıklamamızın hiç bir faydası olmaz. Herhalde adam bir yumrukta benim gözümü de çürütür. İnsanlar ne kadar da kör oluyorlar..»

James'la Natala, ertesi gün Lourenço Margues'e hareket ettiler. Kate, Portekizli kızı sevgiyle öperek ona iyi şanslar diledi.

Natala'nın gözleri sevinçle parlıyordu. «Tamamiyle iyileşmesem bile mutluluğa kavuşacağım. Antonio yanımda olacak ve..» Bir an gözlerini kapattı kalbine bastırarak fısıldadı. «Dua ediyorum, Kate.. Daima dua ediyorum.»

Onlar gittikten sonra Kate, uzun uzun James'i düşündü. «Dünyada onun kadar iyi bir insan var mı?»

Aradan bir hafta geçti. James'ten Mrs. McCormack'a uzun bir mektup geldi. Kadın hemen palmiye ağaçlarının altındaki hamakta yatan genç kızın yanına gitti.

Kate, her zamanki gibi tembelliğinden dolayı özür diledi. «Bu gidişle hiç çalışamayacağım.»

Mrs. McCormack ona baktı bir an. «Belki de buna lüzum kalmaz..» Elindeki kâğıdı salladı. «James'ten bu.. Sana mektubun bir kısmını okumamı istiyor. Randel Lister'le ilgili bu.» Okumaya başladı:

'Randel bana geldi. Hem öfkelenmişti, hem de gülüyordu. Onun beni aramasına şaştım. Aslında derdini halletmemi istediği yoktu. Sadece, 'Doğru hareket etmişsin,' dememi bekliyordu sanırım. Acaip bir vicdanı var bu adamın. Anladığıma göre Mariana'nın yaşlı bir akrabası Lister'i görmeye gitmiş. Parasız olduğu hemen anlaşılan bir adammış bu. Fakat sırtında uygun bir elbise varmış. Gözüne de bir monokl takmış. Ama buna alışık olmadığı da belliymiş. Adam Mariana'nın dayısı olduğunu söylemiş. Lister daha ne olduğunu anlıyamadan bu 'dayı' ona, 'Mariana konusundaki niyetleriniz nedir?' diye sormuş. 'Bu bakımdan ciddi misiniz?' Ondan sonra bağırıp çağırmış. Lister'e artık Mariana'yla evlenmesinin zamanının geldiğini söylemiş.'

Mrs. McCormack bir an durarak Kate'e baktı. «Ne şaşılacak iş.»

Kate, başını salladı. «Mariana'nın bu kadar bayağıca bir oyuna kalkışacağı aklıma gelmezdi. Onun ince zekâlı olduğunu sanıyordum. Sonra, Randel'i kendisiyle evlenmeye zorlamaya hiç lüzum yok ki.»

Mrs. McCormack, zekice bir tavırla ona baktı. «Bundan pek emin değilim, şekerim. Neyse mektubu okumaya devam edeyim.

'Lister dayıya kendisini neden görmeye geldiğini sormuş.' Neden birdenbire Mariana'yla böyle ilgilenmeye başladınız?' demiş. Dayı, 'Mariana hakkında konuşuyorlar,' demiş. 'Bu küçük yerde onun şerefinin korunması lâzım.' Anladığıma göre Lister bu sözleri duyunca dayanamayarak kahkahalarla gülmeye başlamış. 'Mariana'nın hayatta en hoşlandığı şey herkesin kendisinden bahsetmesidir,' de-

miş. Dayı bey fena halde öfkelenmiş o zaman. Lister'i dava edeceğini söyleyerek tehditler savurmuş. Sonra da çıkıp gitmiş. Ha, evet. Dayı bey, 'Mariana sırf çocuğa bakabilmek için bir çok güzel evlilik teklifini reddetmek zorunda kaldı,' da demiş. 'Kendi mutluluğunu düşünmedi. Çocuğa her şeyden çok değer verdi.' Lister bu sözleri bana tekrarlayarak, bu iddiaların doğru olup olmadığını sordu. Gülmemek için kendimi zor tuttum. Lister'i endişelendirenin de bu yalanlar olduğu anlaşılıyor. Bana, 'Bunlar doğru mu dersin?' dedi. 'Hayır,' diye cevap verdim. 'Aksine.. Rosa'ya bakmak Mariana'nın evlenme ihtimalini fazlalaştırdı. Böylece kadın hiç olmazsa oldukça saygıdeğer bir hale girdi. Ayrıca herkesin o parlak ve cilâlı düzeyin altında bir kalp gizli olduğunu düşünmeye başlamasını da sağladı.'

Mrs. McCormack, mektubu indirdi. «James de çok kötü şeyler söylemiş.»

Kate, başını salladı, «Sevgili James. Herhalde Randel bu sözlere çok kızdı.»

Mrs. McCormack, tekrar okumaya başladı. 'Lister bana Mariana'yla da korkunç bir konuşma yaptığını açıkladı. Kadın Lister'in üzerine saldırmış adeta. Onun boynuna sarılarak ağlamış. 'Dayımın kötülükleri için özür dilerim,' diye inlemiş. 'Onun sana geleceğinden hiç haberim yoktu. O para gözlü adamın biridir. Senin durumunu anlıyorum Randel'ciğim. Kimsenin beni sevmemesine aldırdığım yok. Yalnız yaşamaya da alıştım. Ama Rosa'yı çok seviyorum. Hayatımı ona adadım.' Lister'i bu sözler de çok sarsmış. Dediğim gibi acaip bir vicdanı var onun. Adam şimdi du-

rumdan emin değil. Kendisi Mariana'yı istismar mı etmiş? Yoksa kadın onu kendisiyle evlenmeye mi zorluyor? İşte bunu bilmiyor Lister. Mariana ona, 'Beni sevmediğini biliyorum,' da demiş. 'Ama çocuğuna bakmak bile bana yetiyor.'

Mrs. McCormack, bir an duraklayarak, «Zavallı, Randel,» diye bağırdı. «Adamcağız ne sıkıldı kimbilir.»

Kate cevap vermeyince, yaşlı kadın mektubun üzerine eğildi.

'Anneciğim, anlayacağın Mariana his kasırgalarıyla dolu, zevkli bir akşam geçirmiş. Randel'i ancak saatler sonra yatıştırabildim. Ona Dominguez'lerin de bu durumdan faydalandıklarını söyledim. Hem de iyice faydalandıkları. Ama o bunu kabul etmedi. 'Mariana, yıllarını bu uğurda tüketti,' dedi. 'Nasıl yaptı bunu?' diye sorarak kadının yolculuklarını, sürdüğü eğlenceli hayatı hatırlattım. Sonunda da, 'Madem vicdan azabı çekiyorsun,' dedim. 'O zaman Mariana'ya toptan bir para ver, olsun bitsin. O bunu drahoma yapar. Veya kendisine yeni elbiseler alarak, başka avlar peşinden koşar.' Bu sözlerim hiç hoşuna gitmedi.'

Kate, «Bundan eminim,» diye mırıldandı. «Zavallı Randel.. Neden karar veremiyor o? Mariana'ya aşık olduğu belli.»

Mrs. McCormack, «En kötü haberi sona bıraktım Kate'ciğim.» dedi. «James onları buraya getiriyor. Hafta sonunu villâda geçirecekler.»

Kate, üzüntüyle bağırdı. «Eyvah.»

— «Öyle.. Halbuki James çok düşünceli bir insandır.» Yaş-

lı kadının sesi endişeliydi. «Üçümüz burada ne kadar mutluyduk.»

Kate, gülmeye çalıştı ama adeleleri kasılmıştı. Ağır ağır ayağa kalktı. «Belki durum o kadar kötü olmaz. Yemek listelerini filan hazırlamanıza yardım edebilir miyim? Siz de böylece onlar buradayken hoşça vakit geçirirsiniz.»

James'in annesi, «Hoşça vakit geçirmek mi?» diye tekrarladı. «O kadın evimden çıkıp gidinceye kadar bir dakika bile rahat edemeyeceğim. James'in Mariana'yı neden davet ettiğini anlıyamıyorum.»

⁂

Başlangıçta durum o kadar kötü değildi. Mariana'nın bütün nezaket ve şirinliği üstündeydi. Kendisine yaklaşmamak için elinden geleni yapan Rosa'ya şefkat gösteriyor, Kate'le biraz soğuk fakat dostça bir tavırla konuşuyordu. Mrs. McCormack'a saygıyla davranıyor, iki erkeği ise baştan çıkarmaya çalışıyordu.

İlk gün oldukça eğlenceli geçti. Kate'le James, havuzda yüzdüler. Akşam da hepsi terasta dansettiler.

Ertesi gün James Kate'le Rosa'yı kumsalda yürüyüşe çıkardı. Hava biraz rüzgârlıydı. Genç adam nedense Rosa'yı villâda bırakmaya alışmış bu da Kate'i şaşırtmıştı. James ilk defa böyle bir şey yapıyordu.

Rosa, önden koşarken Kate genç adama döndü bir ara, «Ah James. Burası o kadar hoş ki, ömrümün sonuna kadar burada oturabilirim.»

Genç adam birdenbire onun elini tuttu. Yüzünde ciddi, hatta ümitsizce bir ifade belirmişti. «Bunu neden yapmayasın Kate? Yılın yarısını burada geçirebiliriz. Seni sevdiğimi biliyorsun

Kate..» Duraklayarak genç kızın elini bıraktı.

Kate, «Yüzümün ifadesinden neler hissettiğimi anladı,» diye düşündü. «Ah James.. Ah, James.. Sen dünyanın en iyi insanısın. Fakat..» Genç kız neredeyse ağlayacaktı.

James, başını çevirdi. «Bunu bilmeliydim. Galiba her şeye rağmen hakikati seçmiştim ama buna inanmayı istemiyordum. Yine de ümidim vardı. Sen Lister'e aşıksın. Öyle değil mi?»

Genç kız, üzüntüyle, «Evet,» diye fısıldadı. «İlk gördüğüm an ona aşık oldum..»

James, tekrar genç kıza döndü. O eski halini almıştı. Müşfik bir dost halini. Yavaşça «Üzülme Kate'ciğim, »dedi. «Kader.. Elbet ileride bir gün bu sevgim de geçecek..»

Kate, neredeyse ağlayacaktı. Genç adamın elini tuttu. «Keşke her şey çok başka olsaydı James..» Bir an durdu. «Ah James, bana karşı daima çok iyi davrandın. Anneni de çok seviyorum..»

Genç adam usulca onun saçlarını okşadı. «Biliyorum, yavrum.»

Rosa, Kate'in elini çekiştiriyordu. İkisi de çocuğu unutmuşlardı. Rosa şimdi endişeyle onlara bakıyordu. «Kate, bir yerini mi acıttın?» diye sordu.

Kate, başını salladı. Gözleri akmayan yaşlarla irileşmişti. «Hayır Rosa.. Ben James amcanı incittim. Bu yüzden kendimi hiç bir zaman affetmeyeceğim..»

James, «Böyle söyleme Kate,» dedi.

Rosa, genç adama baktı. «Neren acıyor? Öpeyim de geçsin.»

James, küçük kızın yanında diz çökerek yanağını işaret etti. «İşte burası acıyor.»

Rosa onu usulca öptü. James, şefkatle gülümsedi. «Acısı hemen hemen geçti sayılır.»

Rosa, güldü. «İşte buna çok sevindim.»

Eve döner dönmez Kate hemen odasına gitti. Pencerenin önünde durarak ellerini gözlerine bastırdı.

Rosa onun peşinden gelmişti. «James amcayı neden incittin Kate?»

Soğuk bir ses, «Evet, neden?» diye tekrarladı.

Kate, hayretle döndü. Mariana açık kapıda duruyordu. Onların peşinden geldiği belliydi. Koyu pembe elbisesi sanki ıslakmış gibi vücuduna yapışmıştı. O ilerlerken Kate, Mariana'nın gözlerindeki öfke ve nefreti farketti.

Mariana, ısrarla, «Evet,» dedi. «Söyle, James amcayı neden incittin?» Çirkin bir şekilde Rosa'nın taklidini yapmıştı.

Rosa, ona meydan okurmuş gibi baktı. «James amcam Kate'le evlenmek istiyor. Ama Kate babamla evlenecek tabii.»

Kate endişeyle nefesini tuttu. Mariana'nın yüz kasları müthiş bir öfkeyle kabardı, korkunç bir hal aldı.

— «Demek mesele bu.» Mariana dönerek kapıyı kapattı. Hızla Kate'in yanına koştu. «Seni gidi küçük...» Portekizce bir şeyler söylüyordu. Lâflarının hepsinin de çirkin şeyler olduğu halinden belliydi. Sonra hiddetle Kate'in yüzüne bir tokat indirdi. Genç kızın uçuk yüzünde kırmızı iz vardı şimdi. «Randel'e sokulayım deme. Duyuyor musun? Yoksa bir tokatla yetinmem.» Mariana'nın sesi titriyordu. Sonra cırlak cırlak bağırdı. «Randel benim. Benim. Benim..» Sonra birdenbire durakladı. Rosa'nın sözlerini hatırlamıştı. «Demek James de ha? Onun bana neden yüz vermediğini düşünüyordum. Seni gidi..» Kate'i tekrar tokatladı. Kate, topuklarının üzerine sallandı.

Genç kız düşünecek, bir şey yapacak halde değildi. Elini yüzüne götürdü. Rosa ona sarılmış, öfkeyle Mariana'ya haykırıyordu. «Defol git. Defol git.»

Kadın soluk soluğa durdu. Sonra da dönerek dışarı fırladı. Kapıyı çarparak kapattı. Odaya derin bir sessizlik çökmüştü. Rosa, Kate'e sarılmış yanaklarını öpüyordu. «Kate'ciğim, ben seni çok seviyorum.. O pis Mariana'dan da nefret ediyorum.»

Kate, «Şimdi ne yapacağım?» diye düşünüyordu. «Diğerlerinin karşısına nasıl çıkacağım?» Aynaya baktı. O kırmızı izleri makyajla kapaması imkânsızdı. Sonunda Rosa ile bir plân yaptılar. Çocuk, Mrs. McCormack'a giderek Kate'in başının ağrıdığını söyledi. Yaşlı kadından genç kız için aspirin istedi. «Acaba ikimiz de akşam yemeğini odamızda yiyebilir miyiz?» diye sordu.

Öyle de yaptılar.

Rosa, çok üzgündü. Kate'in sızlayan yanağına şefkatle dokunarak, «Çok acıyor mu?» diye sordu.

Kate, başını salladı. «Hayır, hayır.. Rosa'cığım. Sakın bundan kimseye bahsetme. Zaten James amcanı incitmek beni yeteri kadar üzdü. Bir de baban sinirlenmesin..»

Rosa, ciddi bir tavırla, «Babam çok kızar,» dedi. «O insanın öfkelenerek başkalarına vurmasının kötü bir şey olduğunu söylüyor.»

Kate, «Tabii öyle ya,» diye mırıldandı. Ama için için de «Randel hangimize kızardı acaba?» diyordu. «Bana mı, Mariana'ya mı? Tabii ki bana..»

Neyseki ertesi sabah Mariana'nın elinin izleri hemen hemen kaybolmuş gibiydi. Böylece Kate'le Rosa kahvaltıya inebildiler.

Onlar salona girince James başını kaldırarak Kate'e şefkatle baktı. «Baş ağrın hafifledi mi, Kate?» Genç kızın kendisini düşündüğü için aralarına katılmadığına inandığı belliydi.

İlk defa o gün erkenden kalkmış olan Mariana terbiyeli bir tavır takınmıştı ama gözleri cam gibiydi. Kate, kadının vücudun-

dan gizli nefret dalgaları yayılıyormuş gibi bir hisse kapıldı. Rosa ise Mariana'nın yanından geçmemek için ta masanın öbür tarafından dolaştı. Bunu farkeden Randel, önce güldü, sonra da kaşlarını çattı.

Mrs. McCormack, «E, bugünkü plân nedir?» diye sordu.

James, «Yüzmeye gidebiliriz,» dedi.

Mariana hemen atıldı. «Komi koyuna gidebiliriz.» Randel'e baktı. «Denizden hoşlananlar yüzerler. Biz de konuşuruz.» Gülümsedi. «Orasının pek hoş bir yer olduğunu duydum. Lokantası da iyiymiş.»

Mrs. McCormack, «Rosa'yı bana bırakın,» dedi. «Yoksa kendimi çok yalnız hissedeceğim.» Küçük kıza döndü. «Sen benimle kalır mısın hayatım?»

Rosa, süt içiyordu. Kate, babasının çocuğu acaip düşünceli bir tavırla süzdüğünü farketti. Rosa, endişeyle Kate'e baktı. «Ben gelmezsem sana bir şey olmaz değil mi Kate?»

Kate, Marlana'nın düşmanca bir tavırla kendisine bir göz attığını gördü. Randel ise öfkelenmiş gibiydi. Kate, kendi kendine, «Onun ne düşündüğünü biliyorum,» dedi. «Rosa'yı kendime mahsus çok alıştırdığımı sanıyor.» Sonra Rosa'ya gülümsedi. «Hiç bir şey olmaz, şekerim. Sonra Mrs. McCormack'ın kendisini yalnız hissetmesini istemem.»

— «Ben de öyle.» Rosa, yaşlı kadının elini tuttu. «Mrs. McCormack'ın mutsuz olması hiç hoşuma gitmez.»

Ondan sonra James gezintiyle ilgili hazırlıkları yaptı. Fakat Mrs. McCormack'ın yüzünde endişeli bir ifade belirmişti. «Geçen gün orada köpek balığı görülmüş,» diye mırıldandı.

James, gülerek onun omzunu okşadı. «Dikkatli davranırız anne.»

Yaşlı kadın, «Köpek balıklarını gazetede okudum,» dedi.

James, güldü. «Ben okumadım. Onun için de hiç korkmuyorum..»

Kate de atıldı. «Ben de okumadım.»

Mariana, sanki bu konu kendisini hiç ilgilendirmiyormuş gibi döndü. «Ben okudum. Köpek balıkları bir kızı parçalamış.»

Mrs. McCormack, bağırdı. «Gördün mü?»

Randel'in kaşları çatılmıştı. «Endişelenmeyin Mrs. McCarmack. Çok dikkatli davranırız.» Hiddetle Mariana'ya baktı. «Bazon çok lüzumsuz şeyler söylüyorsun.»

***

Komi koyu hakikaten güzel bir yerdi. Kate denize bayılmıştı. Kendisiyle bir süre yüzen James'la Randel ,gidip Mariana'nın yanına oturduktan sonra o yine de sudan çıkmadı.

Kate, biraz açıldı. Sonra da rahatça kulaçlar atarak tekrar döndü. Tam kıyıya erişeceği sırada yanında sular kaynadı. Bir şey.. Uzun kurşuni bir şey Kate'in yakınından geçti.

Kıyıdan biri, «Köpek balıkları,» diye bağırmaya başladı.

Ortalık bir anda karıştı.

Kate, döndü. O kurşuni balık yine yakınındaydı. Genç kız acı acı bağırdı. Aynı anda bir şey bacağına süründü. Kate haykırarak sendeledi ve suların içine yuvarlandı.

Etrafa bir kırmızılık yayıldığını hayal meyal farketti.

Birdenbire Kate, kendisini karada buldu. Biri onu kucaklamıştı. Mide bulantısını yenmeye çalışan Kate, başını kaldırarak Randel'in yüzüne baktı. Genç adam onu sıkı sıkı kucaklamıştı.

Randel ona doğru eğildi. «Kate.. Kate.. Bir şeyin yok ya?»

— «Bi... bilmiyorum.» Kate kendinden geçti.

Daha sonra Mrs. McCormack ona, «James bana olayı an-

lattı,» dedi. «Her şeyi göremediklerini söyledi. Önce seni seyrediyorlarmış. James, 'Kate çok iyi yüzüyor,' demiş. Mariana aynı anda onların dikkatini ufuktaki küçük bir gemiye çekmiş. Sonra o korkunç, 'Köpek balıkları'. Çığlığını duyunca dönmüşler. Senin yuvarlandığını o iğrenç balığın pek yakınında olduğunu görmüşler..

— «James, Randel'in bir yıldırım hızıyla kendisini suya attığını söyledi. James de onun peşinden gitmiş. Randel zorlukla yürüyormuş. İkide bir sendeliyormuş. Halbuki sen öyle ağır da değilsin, yavrum.» Mrs. McCormack, genç kıza sevgiyle gülümsedi.

Kate, «Randel neden o kadar telâşlandı acaba?» dedi. «Neticede tehlikede olan Maria değildi ki.» Sesi acılaşmıştı

— «James, Randel'in şok geçirdiğini söyledi. İkisi de köpek balığının seni parçaladığını sanmışlar. Deniz kanlıymış.»

Kate, titredi. «Biliyorum. Bunu ben de gördüm.»

Mrs. McCormack başını salladı. «Bacağım yarılmış. Kan oradan akıyormuş.»

10

Kate şimdi villâdaydı, kendi yatağında yatıyordu. Genç kız doktorun verdiği ilâçlar yüzünden iki gün uyumuştu. Neyseki bacağındaki yara tehlikeli değildi. Bu iyileşmeye başlamıştı bile.

— «Demek James de Randel'in peşinden koşmuş?»

— «Evet. Seni Randel'den almış o. Randel kumların üzerine yığılmış. Senin olanları hatırladığını sanmıyorum.»

— «Kendimden geçmiştim ben. Tabii daha sonra doktor da bir sürü ilâç verdi.»

Mrs. McCormack, yastıkları kabarttı. «Rahatsın ya yavrum? Neredeydik? Ha, sahi..» Sesini alçaltarak omzunun üzerinden baktı. «Şekerim, Randel hakikaten bir şok geçirdi sanırım. Hali o kadar acaip ki. Hiç kımıldamadan oturuyor ve Mariana'ya bakıyor.»

Kate, mırıldandı. «Herhalde, 'Bu kaza onun başına gelseydi, ne yapardım?' diye düşünüyor.»

Mrs. McCormack, kaşlarını kaldırdı. «Olabilir. Ama sanmıyorum. James bana ne dedi biliyor musun, şekerim? Mariana'nın köpek balığını herkesten önce gördüğünü söyledi. 'İşte Mariana o yüzden bizim dikkatimizi ufuktaki geminin üstüne çekti,' dedi. 'Kate'i ve peşindeki köpek balığını farketmiyelim diye..' James

bundan emin.» Yaşlı kadının fısıltısı dehşet doluydu. «Bir insan nasıl bu kadar kötü olabilir?»

Kate titriyordu. Dayanamayarak Mrs. McCormack'ın tombul sıcak elini tuttu Sonra usulca, «Mariana hakikaten kötü bir insan,» diye fısıldadı. «Ondan her şey beklenir.» Yaşlı kadına Rosa'nın tanık olduğu olayı anlattı. «Bana öyle şiddetli bir tokat attı ki.. hali korkunçtu. O anda elinde bir bıçak olsaydı..» Genç kız tekrar titredi.

Mrs. McCormack, dehşetle donmuş kalmıştı. «O deli galiba. James Randel'in de durumu anladığını sanıyor. Yani Mariana'nın köpek balığını herkesten önce gördüğünü.. İşte bu yüzden şok geçirmiş, Randel şimdi de Mariana'ya öyle acaip acaip bakıyor. Halbuki kadına..»

Kate, onun sözünü tamamladı. «..tapıyordu. Şimdi de Mariana'nın beni ortadan kaldırmayı isteyecek kadar hissiz ve kötü olduğuna bir türlü inanamıyor.» Genç kız derin derin bir nefes aldı. «Mariana benim kendisine engel olduğumu sanıyor. Tabii yanlış bir düşünce bu. Randel'in gözünün beni gördüğü bile yok. Ama Mariana her şeyi benim engellediğimi sanıyor. Bir daha sefere.. bir daha sefere şansım yardım etmeyebilir.»

Mrs. McCormack, ilâç şişesine uzandı. «Ben de ne aptalım. James beni katiyyen affetmeyecek. Seni çok sarstım.» Kate'a bir hap verdi. «Bunu al hayatım. Biraz uyursun.» Yüzünde pek endişeli bir ifade vardı. «Hay Allah..»

Kate uyumayı değil, düşünmeyi istiyordu. Onun için hapı yutuyormuş gibi yaparak yastığın altına soktu. Kısa bir süre sonra da sanki uykusu gelmiş gibi gözlerini kapattı. Mrs. McCormack, onun üstünü örttü. Ve ayaklarının ucuna basa basa odadan çıktı. Kate de gözlerini açarak düşünmeye başladı.

Fakat bir süre sonra dalıp gitti genç kız. Tekrar uyandığı zaman karanlık basmak üzereydi. Terasın ışıkları odaya süzülü-

yordu. Birdenbire Kate kendisini çok iyi hissetti. Diğerlerinin yanına gitmeyi onlarla konuşmayı istiyordu.

Yataktan kalktı. Bacaklarının takatsizliği onu şaşırttı bir an. Arkasına sabahlığını giydi, ayaklarına terliklerini geçirdi. Terden alnına yapışmış olan saçlarını geriye itti. Usul usul aşağıya indi. Şimdi holün aynasından verandayı görebiliyordu.

Arkasına altın lame bir elbise giymiş olan Mariana yine harikulâde güzeldi. İçkisini yudumluyor ve alaycı bir tavırla kâh James'e, kâh Randel'e bakıyordu. Kate yavaşça yaklaşarak kapının çerçevesine tutundu. Kuvveti kesilmişti. «Keşke kalkmasaydım,» diye düşünüyordu. Sonra Mariana'nın güldüğünü gördü.

Kadın o tatlı, boğuk, sesiyle, «Neden bu telâş?» dedi. «Normal insanlar şokları atlatırlar. Ama tabii Kate sinirleri zayıf bir kız.»

James, bardaklara içki dolduruyordu. Randel ise gözlerini Mariana'ya dikmişti. Bakışlarıyla onu yiyordu sanki. Kate, «Kendi kendime neden işkence ediyorum?» diye düşündü. «Odama çıkayım daha iyi..»

Fakat James'in sözlerini duyunca durakladı. Genç adam Mariana'ya içkisini verdikten sonra Randel'e dönmüştü. «O Fortescu davası hakkında bilgi aldım Lister. Ne şanssızlık değil mi? Ama kafalarını kullanmaları lâzımdı.»

Randel ,başını ağır ağır salladı. «O davayı hatırlıyamadım.»

Mariana neşeyle bağırdı. «Anlat James, haydi.»

Genç adam girip, onun yanına oturdu. Gülümsüyordu. «Birbirlerine çok aşık olan bir çiftten bahsediyorum. Zavallılar evlenmelerinin imkânsız olduğunu öğrendiler.»

Mariana'nın yüzünde acaip, ihtiyatlı bir ifade belirip kayboldu. «Neden?»

James, başını çevirerek sigarasının külünü silkti. «Kız, yetimhanede büyümüştü. Kimsesi olmadığını sanıyordu. Daha son-

ra asıl annesiyle babasını buldu. Ve o arada çok sevdiği adamın aslında eniştesi olduğunu öğrendi. Ölmüş olan ablasının kocasıydı o.» Bir kahkaha attı. Fakat diğerleri ona katılmadılar.

Randel, hâlâ acaip bir tavırla Mariana'ya bakıyordu.

Genç kadının ise kaşları çatılmıştı. «Doğrusu ben bu hikâyeden bir şey anlamadım.»

James, neşeyle, «Tabii anlamazsın.» diye cevap verdi. «İngiliz kanunlarını bilmiyorsun da ondan.»

— «İngiliz kanunlarını mı?»

James, başını salladı. «Tabii ya, İngiliz kanunlarına göre bir erkek ölmüş olan karısının kız kardeşiyle evlenemez. Kanunen yasaktır bu.»

Mariana, ağır ağır, «Yasak mıdır?» diye mırıldandı.

— «Yasaktır ya..» James hâlâ gülümsüyordu.. Yerinden kalkarak gitti, kendi bardağına viski koydu. «İkisine de çok acıyorum. Ama yapabilecekleri hiç bir şey de yok. Kanun böyle.» Dönerek Randel'in yanına gitti. İçkini bitirsene dostum.»

Randel başını kaldırdı. Sanki uykudan uyanıyormuş gibi bir hali vardı. «James, biliyor musun? Ben o kanunun yürürlükten kaldırıldığını sanıyordum..»

Kate hiç kımıldamıyordu. Kapıya yaslanmış, onları seyrediyordu. Mariana'nın çabucak iki adama baktığını sonra da içkisine dalmış gibi bir tavır takındığını gördü. James'in Randel'e baktığını ve sonra da ona usulca göz kırptığını farketti.

— «Ha? Ah..» Randel, iyice şaşalamış gibiydi. «Ha, şimdi hatırladım. O kanunu yürürlükten kaldırmaya çalışıyorlardı galiba?»

James, başını salladı. «Ama bunu başaracaklarını sanmıyorum. O kanun yıllardan beri yürürlükte..» James bu sözleri söyledikten sonra, «Afedersiniz, bir dakika..» diyerek kapıya doğru geldi.

Genç kız görmüş olduğu belliydi. Karanlıkta Kate'le karşılaşınca hiç şaşırmadı. Usulca gelip genç kızın yanında durdu. Gülümsüyordu. Kolunu Kate'in beline dolayarak kızın ağırlığını kendisine vermesini sağladı. Kate'in bacağı zonklamaya başlamıştı.

James, «Hiç kımıldama,» diye fısıldadı. «Bir tuzak kurdum, bakalım ne olacak? Ama işin kötüsü Lister pek acaip davranıyor. Bilmem kafasını kullanabilecek mi? Uydurduğum hikâyeden faydanabilecek mi?»

Mariana, ayağa kalkmış, elbisesinin eteğini düzeltiyordu. Kate onu pırıltılı bir yılana benzetti. Sonra kadın ağır ağır yürüyerek Lister'e yaklaştı. «Randel.. Randel'im benim. Ne var? Öfkeli misin? Bana mı kızdın?» Mariana Randel'in koltuğunun dirsek dayanacak yerine ilişti. Genç adama doğru eğilerek, o uzun parmaklı ince eliyle Randel'in siyah saçlarını okşamaya başladı.

— «Mariana..»

Genç kadın, onu susturdu. «Randel, sevgilim. Bana doğruyu söyle.. Şimdiye kadar bana evlenme teklif etmemenin sebebi bu muydu? Karının kız kardeşi olmam mıydı?»

Derin bir sessizlik oldu.

Kate, yanında duran James'in vücudunun iyice gerildiğini hissetti. Genç adam kızın elini sıkıca tuttu.

Randel, başını kaldırarak şaşkın şaşkın mırıldandı. «Hangi sebep?»

Kate, James'in içini çektiğini duydu. Genç adam adeta öfkeyle, «Lister'in de nesi var?» diye fısıldadı. «Kafası hiç çalışmıyor bu gece..»

Mariana, «Ah Randel'ciğim,» dedi. «James'in söylediklerini duymadın mı? Ingiliz kanunlarına göre bir erkek karısının kız kardeşiyle evlenemezmiş. Sen de şimdiye kadar bu yüzden mi benimle evlenmedin?»

— «Dinle, Mariana..» Randel'in sesi o kadar yorgun ve bitkindi ki. «Neden bu konuyu açıyorsun bilmem ki? James'in söylediklerini duymadın mı? Artık bu meseleyi tartışmanın ne faydası var?»

— «Ya» Mariana'nın sesi değişti. Yumuşayıp, daha da tatlılaştı. Genç kadın sanki yalvarıyordu. Raldel'im.. Beni seviyorsun sen. Bana aşıksın. Bunu biliyorum. Herkes de biliyor zaten. Bana baktığın zaman gözlerinde beliren ifadeden anlıyorlar bunu, Konuşurken sesinden seziyorlar.. Bu hissin o kadar belirli ki. Herkes beni sevdiğini biliyor ve evlenmemizin neden bu kadar geciktiğini de anlıyamıyor.» Mariana yine genç adamın saçlarını okşamaya başlamıştı. «Ama ben artık işin iç yüzünü öğrendim. Onun için de durumu düzelteceğim. Sevgilim, sevgilim. Artık her şey yoluna girecek, Birbirimize kavuşacağız. Bu arada mutlu olacağız.»

Randel, «Neden bahsediyorsun sen?» dedi.

Kate irkildi. Randel'in sesinde öfke ve sabırsızlık vardı. Genç kız, «Mariana'yla nasıl böyle konuşabiliyor?» diye düşündü.

Mariana, ona tatlı tatlı gülümsedi. «Randel'im... Sevgilim.. sana bir sırrımı söyleyeceğim. Ama ondan önce bana söz vermelisin. Beni affedeceğine dair yemin etmelisin. Beni affedeceğine dair yemin etmelisin..»

James, alayla Kate'in kulağına fısıldadı. «Bozuk plâk.. Hep aynı şeyi tekrarlayıp duruyor.»

Kate, loşlukta dönüp ona baktı. Genç adam hınzır hınzır gülüyordu. «James..»

James, «Korkarım Randel, Mariana'nın beklediği sözleri söylemiyor,» dedi.

Randel, «Ne söylemek istiyorsun, Mariana?» diye sordu. Şimdi sesi Kate'in daima hatırladığı gibiydi. Sabırlı, müşfik.

«Randel.» Mariana şimdi melodrama kaçan bir tavır takınmıştı. «Randel.. Ben senin karının kız kardeşi değilim.»

— «Ne?» Randel ayağa fırladı.

Şimdi Mariana da yerinden kalkmış, onun karşısında duruyordu. Parmaklarını birbirine kenetlemiş, yüzünü yalvarırcasına genç adama doğru kaldırmıştı. Çabuk çabuk, «Bana kızma Randel,» diye bağırdı. «Annemle çok ümitsiz durumdaydık. Aç ve parasızdık. Karının öldüğünü duyduk. Annem.. annem sana yardım edebileceğimizi düşündü.» Randel'in kolunu tuttu.

Genç adam donmuş gibi kalmıştı. Kadına bakıyordu. «Fakat.. bana Candida'nın kızkardeşi olduğunu söyledin..»

Kate, James'in kendisini çektiğini farketti. Genç adam, «Artık dinlemeyelim,» diye fısıldadı. «Bundan sonrası üzerimize elzem değil..» Kate'i şefkatle odasına götürdü. Genç kızı içeri sokarak karyolasının yanında bıraktı.

— «Artık Randel, meselesinin geri kalan kısmını halleder, Kate'ciğim..»

Kate, nefes nefese, «Ah James..» dedi. «Çok zekisin, Ama Randel'e de çok acıyorum. Artık sevgilisinin yalancının ve sahtekârın biri olduğunu biliyor..»

James bir an ona baktı. Sonra da usulca koluna dokundu. «Haydi yat. Ben sana yemek yollarım. Annem, başı ağrıdığı için odasına çekildi.»

— «Zavallı anneciğin.. Bütün bu olaylar kendisini çok sarstı.»

James eğilerek Kate'i burnundan hafifçe öptü. «Yine o Kate.. Ne yazık ki hep o Kate..» Dönerek çabucak odadan çıktı.

***

Ertesi sabah Mrs. McCormack, Kate'in odasına geldiği zaman pek neşeliydi. «Mariana erkenden çıkıp gitti Kate.. Aman

ne kadar rahatladım bilemezsin. Randel de öğleden sonra Lourenço Margues'e dönecek..»

Kate. «Acaba Mariana'yla araları nasıl?» diye düşündü. «O yalan ve hileden dolayı kadını affetti mi? Ah, tabii. tabii Tabii affetmiştir. Çünkü Mariana'ya çok aşık..»

Mrs. McCormack, «Randel, seninle Rosa'nın daha bir ay burada kalabileceğinizi söyledi. Buna çok sevindim.»

Kate gülümsemeye çalıştı. «Ben de öyle..»

«Rosa nerede?»

Mrs. McCormack, dalgın bir tavırla mırıldandı. «Bilmem. Herhalde bahçededir. Onu mu istiyorsun?»

— «Hayır, hayır..»

Mrs. McCormack, ona sevgiyle gülümsedi. «Sen şimdi biraz daha uyu bakayım. Daha sonra uzun uzun konuşuruz.»

Kate, onun dışarı çıkışını seyretti. Yine yalnız kalmıştı. «Neden artık kalkmama izin vermiyorlar?» diye söylendi. «Randel gidiyormuş. Her halde bana 'Allaha ısmarladık' bile demeyecek. İşte buna hiç dayanamam.» Genç kız yastıkta başını çevirdi. Göz yaşları yanaklarından süzülmeye başlamıştı.

— «Kate..»

Genç kız Randel'in yumuşak sesini duyunca irkildi. Sonra da ağır ağır başını çevirdi. Randel karyolanın yanında duruyordu. Sıkıntılı ve rahatsız bir hali vardı.

Genç adam ona yaklaştı. Acaip mahçup bir tavırla Kate'e bir demet gül uzattı. «Bunlar senin. Bu gülleri Rosa'yla birlikte topladık.»

Randel, gülümsedi. Yüzünde o tatlı, insanı sarsan, tatlı tebessüm belirmişti yine. Kate, eskisi gibi sarsıldı. Ağzının kuruyuverdiğini hissediyordu genç kız.

Randel, usulca, «Kate..» dedi. «Kate..» Eğilip genç kızın elini tuttu. «Kate.. O sahiden doğru mu?»

Genç kız, konuşacak halde değildi. Fakat kendisini zorladı. «Ne.. ne doğru mu?»

Genç adam, «Rosa'nın söyledikleri,» diye cevap verdi.

— «Rosa.. Rosa size ne söyledi..»

Randel kaşlarını kaldırarak hafifçe gülümsedi «Rosa, bana senin dünyada sadece bir tek erkekle evlenmek istediğini açıkladı.»

— «E.. Evet?»

— «O erkek benmişim. Bu doğru mu?»

Kate, gözlerini kapattı. «Yer yarılsa da yerin dibine girsem,» diye düşünüyordu. «Allahım.» Gözlerini açtı. Randel hâlâ onu süzüyordu. Genç kız gözlerini ondan kaçıramadı. Şok ve utançtan ipnotize olmuş gibi Randel'e bakıyordu.

Genç adam, ondan cevap beklemiyordu. Kate'e daha sokularak kızın küçük elini avuçlarının arasına aldı. «Kate.. Eğer Rosa'nın söyledikleri doğruysa, o zaman kendimi dünyanın en mutlu adamı sayacağım. En mutlu adamı..» Sesinde Kate'in o zamana kadar duymadığı bir ateş ve heyecan vardı.

Randel, «Ah, Kate.» diye haykırdı. «Senin benden nefret ettiğini sanıyordum. Beni aşağı gördüğünden, benden tiksindiğinden emindim. Ah Kate. Bir budala gibi hareket ettim ben..» Gülümsedi. Fakat gözlerinde yalvarış dolu bir ifade vardı.

Kate'in nefesi kesilmişti. Hiç bir şey söyleyemiyor, genç adama bakıyordu.

Randel, «Ne kadar körmüşüm Kate,» dedi. «Ne budalaymışım? Aklı başında bir insan nasıl olur da bir takım yalanlara

kanar? Nasıl büyülenmiş gibi davranır? Bu konuda hiç bir mazeretim yok. Aptallığımı affettirecek hiç bir şey de söyleyemem.» Genç adamın sesi acılaşmıştı.

— «Fakat.. Onların Rosa'ya hakikaten şefkatle baktıklarını sanıyordum. Dominguez'lerin kızımı sahiden sevdiklerine inanıyordum. Ve onlara büyük bir minnet borcum olduğunu düşünüyordum. Çok.. Çok budalaymışım. Nihayet dün gece, annesinin de, kızının da bir sahtekârdan başka bir şey olmadıklarını öğrendim. Sırf kendi çıkarları uğruna.» İçini çekti. «Evet, bir bakıma Rosa'yla ilgilendiler onlar. Ama ne şekilde. Ne korkunç bir şekilde. Ben çok bencillik ettim Kate... Çok bencillik ettim..» Genç adam bir elini uzatarak usulca Kate'in saçlarına dokundu. Diğer eliyle hâlâ kızın elini tutuyordu. «Ta başından beri sana karşı çok kötü davrandım.» Randel'in yüzünde acı bir tebessüm belirmişti.

— «Hiç bir sözüne inanmadım. Senden şüphelendim. Hiç bir zaman sana işin iç yüzünü anlatmak fırsatını vermedim.» Parmağını Kate'in kaşlarına sürdü. «Onun için benden nefret etseydin, sana hak verirdim. Beni aşağı görseydin.. Kate, Kate.. Ben senin James'i sevdiğini sanıyordum. Onun sana aşık olduğunu hemen anlamıştım. Rosa'yla beni bırakıp gideceğini ve James'le evleneceğini düşünüyordum. İyice inanmıştım buna..»

Kate, usulca doğrulup oturdu. Hâlâ irileşmiş gözlerle Randel'e bakıyordu. «Bu bir rüya,» diye düşünmekteydi. «Tatlı, mutlu bir rüya.. Yakında uyanacağım ve odamda yapayalnız olduğumu göreceğim. Bana Randel'in gittiğini söyleyecekler. Veya Mariana'yla barıştığını. Evet, bu rüya..»

Randel, «Demin bahçede gül toplarken Rosa'ya 'Kate herhalde yakında evlenecek,' dedim. 'O zaman ne yapacağız?' O

bana hayretle baktı. 'Tabii yine Kate'le hep birlikte oturacağız,' diye cevap verdi. 'Bu nasıl olur?' dedim. O zaman.. O zaman..» Genç adamın sesi titremeye başlamıştı. «O zaman Rosa bana senin söylediklerini tekrarladı.» Randel, duraklayarak derin bir nefes aldı. «Kate.. Kate.. Doğru mu bu? Rosa'ya hakikaten böyle bir şey söyledin mi?»

Kate, yutkundu. Güç duyulur bir sesle, «Evet,» dedi.

Randel'in gözleri parlayıverdi. Ama hâlâ mutluluğuna inanmaktan korkuyormuş gibi bir hali vardı. «Fakat bunu Rosa'yı oyalamak için söylemedin değil mi? Yani kızım sana çok düşkün olduğu için? Bu sözlerinde ciddiydin değil mi?»

— «Evet..» Kate'in sesi bir fısıltıdan farksızdı.

«Kate.. Sevgilim.» Randel, genç kızı kollarına alarak kendisine çekti. Kate'in saçlarını, gözlerini, yanaklarını öpüyordu. Sonra dudakları genç kızın dudaklarını buldu.

Kate, hâlâ kendisini bir rüyada sanıyordu. Kendisine böyle sıkıca sarılmış olan Randel miydi? En çılgınca hayallerinde bile düşünmeye cesaret edemediği o tatlı sözleri Randel mi söylüyordu?

Evet, Randel'di bu. Genç adam, «Kate.» diyordu. «Sana aşığım.. Seni seviyorum.. Beni ne kadar mutlu ettiğini bir bilsen. Benim güzel sevgilim.. Sevgili, Kate'm.. Artık birbirimizden hiç ayrılmayacağız değil mi?»

Kate derin bir mutlulukla, «Hiç bir zaman,» diye cevap verdi.

Randel, derin derin nefes aldı. Genç kıza gülümsüyordu. «Biricik sevgilim..»

Kapı açılarak eşikte Rosa belirdi. Çocuğun suratında endişeli bir ifade vardı. «Şey..» diye başladı. Sonra Kate'in babasının kollarında olduğunu farkederek hızla onlara doğru koştu.

Randel, kollarını açtı. Şimdi hem Kate'i, hem de Rosa'yı göğsüne bastırmıştı.

Küçük kız, sevgiyle Kate'e baktı. «E? Durum nasıl?»

Kate, bir kahkaha attı. «Durum çok güzel, hayatım... Çok çok güzel..» Eğilerek Rosa'yı yanağından öptü.

SON